

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ ΤΥΧΙΚΟΎ

Πάφος 2009 –

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	3
1.ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ.....	5
2.ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ.....	7
3.ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	9
4.ΚΥΡΙΑΚΗ Γ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	11
5.ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	13
6.ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	15
7.ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	17
8.ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	19
9.ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	21
10.ΚΥΡΙΑΚΗ Η Ζ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	23
11.ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	25
12.ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	27
13.ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ.....	29
14.ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ).....	31
15.ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ.....	33
16.ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.....	35
17.ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.....	37
18.ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.....	39
19.ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.....	41
20.ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.....	43
21.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ.....	45
22.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.....	47
23.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.....	49

24.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ Οικουμενικής Συνόδου).....	51
25.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.....	53
26.ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	55
27.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.....	57
28.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.....	59
29.ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.....	61
30.ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ – ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΑΓΙΩΝ.....	63
31.ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ.....	65
32.ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ.....	67
33.ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ.....	69
34.ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ.....	71
35.ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ.....	73
36.ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ.....	75
37.ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ.....	77
38.ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ).....	79
39.ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ.....	81
40.Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	83
41.ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.....	85
42.ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ.....	87
43.ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ.....	90

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5-8.

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α' 1-8.

3 Ιανουαρίου 2010

Κυριακή προ των Φώτων σήμερα ,αδερφοί μου και η Εκκλησία μάς προετοιμάζει γι' αυτή την μεγάλη εορτή. Προηγείται πάντοτε αυτή η Κυριακή για να μας προετοιμάσει με ψαλμούς και ύμνους καθώς και με τα αναγνώσματα για την εορτή των Θεοφανείων. Η Ευαγγελική περικοπή λοιπόν μας μιλάει για το πρόσωπο και το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή καθώς και για τον δρόμο που προετοιμάζει ο ίδιος, για να δεχθούν οι άνθρωποι τον Χριστό και το κήρυγμα του.

Από το έργο του Αγίου Ιωάννη αλλά και από την ίδια την ζωή του μπορούμε να διδαχθούμε πολλά, όπως ακριβώς μας τα αναφέρει ο Ευαγγελιστής Μάρκος που ακούσαμε σήμερα.

Διδάσκει πρώτα, το φλογερό κήρυγμα του Ιωάννη που έκανε τους κατοίκους όχι μόνο των γύρω περιοχών αλλά και των μακρινών να έρθουν, να εξομολογούνται τις αμαρτίες τους και να βαπτίζονται. Δεν φοβάται ούτε νοιάζεται για την ζωή του προκειμένου να διαλαλήσει παντού τον ερχομό Αυτού που θα βαπτίζει όχι με νερό αλλά «εν Πνεύματι Αγίω». Ελέγχει ακόμα και αυτόν τον Ηρώδη, όπως βλέπουμε σε άλλη περικοπή, λέγοντάς του «ουκ έξεστι σοι έχειν την γυναίκα του αδελφού σου». Κηρύσσει ακόμη ο Ιωάννης χωρίς να επιζητά επαίνους και δόξες από τους ανθρώπους. Τον βλέπουμε, όταν αρχίζει επίσημα το κήρυγμά του ο Χριστός , να λέγει για Αυτόν ότι «το έργο Του πρέπει να μεγαλώνει ενώ το δικό του να μικραίνει». Γνώριζε ο Ιωάννης ότι το έργο του έφθασε στο τέλος και τώρα ήρθε η σειρά του Χριστού να αποκαλύψει την πλήρη αλήθεια. Υπόδειγμα λοιπόν η όλη στάση του Ιωάννη και στους δύσκολους καιρούς που ζούμε σήμερα. Όταν με πρόσχημα τον σεβασμό της διαφορετικότητας του άλλου, εμείς οι ίδιοι οι χριστιανοί ζητούμε να κατεβάσουμε τις εικόνες από τα δημόσια κτήρια και σχολεία. Όταν χριστιανοί στο όνομα ψηφίζουν νόμους που απαγορεύουν να αναφέρουμε και να ανταλλάξουμε ευχές αναφέροντας το όνομα του Χριστού. Ή όταν αρνούμαστε με κάθε τρόπο την ανέγερση ναών δεν είναι ουσιαστικά το ίδιο όπως να αρνούμαστε τον ίδιο τον Χριστό; Ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι οδηγός αλλά και καταπέλτης για όλους εμάς, δείχνοντας ως Πρόδρομος τον δρόμο που οδηγεί στο Χριστό.

Η λιτότητα αλλά και απλότητα είναι ένα ακόμη χαρακτηριστικό που καθιστά για μας πρότυπο τον άγιο Ιωάννη. Ο ίδιος ντυνόταν με προβιές ζώων, η τροφή του ήταν ακρίδες και μέλι άγριο, ενώ ζούσε στην έρημο μακριά από κάθε ανέσεις. Γνώριζε ο Ιωάννης ότι πλούτος δεν είναι τα χρήματα, τα κτήματα, τα υλικά αγαθά. Πλούτος ήταν να εφαρμόζει το θέλημα του Θεού, να εργάζεται το έργο που του ανέθεσε ο Θεός. Δείχνει και σε μας σήμερα μέσα στην καταναλωτική κοινωνία που ζούμε, μέσα στις ανέσεις και την φυγοπονία , τον λάθος δρόμο που πορευόμαστε. Εξυπηρετώντας αλλότρια συμφέροντα ο άνθρωπος γίνεται υποχείριος της κατανάλωσης και του ευδαιμονισμού. Πολλοί προσπαθούν να αποκτήσουν όσο το δυνατόν περισσότερο. Πλούσιος όμως δεν είναι αυτός που έχει πολλά αλλά αυτός που είναι ικανοποιημένος με αυτά που έχει. Ενώ πτωχός δεν είναι αυτός που δεν έχει πολλά αλλά αυτός που δεν είναι ικανοποιημένος με τα όσα έχει. Όσον αφορά

τον πόνο και τις θλίψεις, η ζωή του κάθε χριστιανού είναι σταυρώσιμη. Είναι ένας ανήφορος γεμάτος δυσκολίες και προβλήματα που οδηγεί όμως μέσα από τις δυσκολίες και την θλίψη στην ανάσταση. Εξάλλου ο Θεός δεν μας υποσχέθηκε ανέσεις και ευκολίες αλλά μας είπε «εν τω κόσμω θλίψιν ἔξειται». Κάθε χριστιανός πρέπει να λέγει πάντοτε «δόξα σοι ο Θεός» και να προσανατολίζεται σωστά, ώστε να «θησαυρίζει εν ουρανῶ όπου ούτε σῆς ούτε βρώσις αφανίζει». Μέτρο και υπόδειγμα ο Πρόδρομος αλλά και ο ίδιος ο Χριστός που καταδέχτηκε να γεννηθεί σε μία ταπεινή φάτνη. Που καταδέχθηκε να φύγει εξόριστος και αφιλόξενος από τους ανθρώπους στην ἔρημο. Που σε ὅλη την επίγεια ζωή του δεν απέκτησε υλικά αγαθά ώστε να λέει ὅτι «οὐκ ἔχει πού την κεφαλὴν κλίνει».

Η μετάνοια που κήρυσσε ο Ιωάννης στους ανθρώπους συνιστά μια ἄλλη ἐνότητα που δεν πρέπει να την παραβλέπουμε. Ήταν τότε απαραίτητη για να δεχθούν τον Σωτήρα Χριστό, να ακούσουν το κήρυγμά Του και να πιστέψουν. Είναι και για μας απαραίτητη προκειμένου να δεχθούμε την χάρη του Θεού αλλά και τον ίδιο τον Θεό μέσα μας. Η μετάνοια είναι ἔργο που επιβάλλεται για ὅλους τους ανθρώπους, αφού δεν υπάρχει κάποιος που να είναι αναμάρτητος ἔστω και αν η ζωή του ἦταν μία μέρα ἐπὶ της γῆς. Ο Χριστός δέχθηκε την μετάνοια του τελῶνη, της πόρνης, του ληστή πάνω στον σταυρό. Μπορεί να δεχθεῖ και την δική μας φτάνει να είναι ειλικρινῆς και γνήσια. Λέγεται χαρακτηριστικά ὅτι ὅσα καλά κάνουν οι ἄνθρωποι μπορούν να τα μιμηθῶν και οι δαίμονες. Μπορούν να κάνουν νηστεία αφού δεν τρώνε τίποτα. Μπορούν να κάνουν αγρυπνία αφού δεν κοιμούνται ποτέ. Ἐνα μόνο δεν μπορούν να κάνουν, να μετανοήσουν. Αυτός ἦταν και ο λόγος της πώσεως τους αλλά και της πώσεως του ἀνθρώπου, ἡ υπερηφάνεια και ἡ ἀμετανοησία. Ο Ιούδας ἀν καταδικάσθηκε, καταδικάσθηκε γιατί δεν μετανόησε για την πράξη του. Ἐνῶ ο Πέτρος, για τον ὁποῖο το ἀμάρτημα της τριπλῆς ἀρνήσεως του Χριστοῦ δεν ἦταν μικρότερο αὐτοῦ του Ιούδα, συγχωρέθηκε ἀπὸ τον Χριστό και ἐπανήλθε στην χωρία τῶν δώδεκα ἀποστόλων. Και φυσικά ο λόγος ἦταν ὅτι μετὰ την τριπλῆ ἀρνήσή του μετανόησε και ταπεινωμένος συγχωρέθηκε ἀπὸ τον Χριστό. Χρειάζεται λοιπὸν και εμεῖς να ακούσουμε του λόγους του ἁγίου Ιωάννη «μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν ουρανῶν». Ο χρόνος ἀποδημίας μας ἀπὸ αὐτή την ζωή είναι ἀγνωστος στον καθένα μας. Είναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη λοιπὸν να μετανοοῦμε συχνά οὕτως ὥστε να εἴμαστε ἔτοιμοι ὅταν μας καλέσει ο Κύριος να ἔχουμε «καλὴν την ἀπολογία μας».

Σπουδαία λοιπὸν τα μηνύματα της σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἀς μιμηθοῦμε γι' αὐτὸ τον ἅγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο και τις ἀρετῆς του. Ἀς γίνουμε και εμεῖς «πρόδρομοι» και ἀπόστολοι του εὐαγγελίου του Χριστοῦ. Ἀς δίνουμε καθημερινά την μαρτυρία του, ὁμολογώντας την πίστη μας στο Χριστό. Ἀς γίνουμε και εμεῖς ὀλιγαρκεῖς ὅσον ἀφορὰ τα υλικά αγαθά και ἄς ζητοῦμε περισσότερο τα πνευματικά. Και τέλος ἄς κάνουμε κτήμα μας την μετάνοια ὥστε να λάβουμε μετανοημένοι την συγχώρεση και τις δωρεές του Θεοῦ.

Ἱεροδιάκονος Τυχικός

2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Ττ. β' 11-14, γ' 4-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17

9 Ιανουαρίου 2022

Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μεγα. Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών.

Κυριακή μετά τα Φώτα σήμερα και η Εκκλησία συνεχίζει να μας υπενθυμίζει με τα αναγνώσματα και τους ύμνους της τα σωτήρια μηνύματα της μεγάλης εορτής των Θεοφανίων.

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στην προετοιμασία του Χριστού για το κηρυκτικό έργο Του. Μετά τη βάπτισή Του και την τεσσαρακονθήμερη νηστεία Του, και αφού είχε αντιμετωπίσει τον διάβολο και τους πειρασμούς του, ο Χριστός έρχεται και εγκαθίσταται στην Καπερναούμ, πόλη της Γαλιλαίας στις όχθες της γνωστής ως θάλασσας της Γαλιλαίας.

Στη Γαλιλαία τότε κατοικούσαν και πολλοί εθνικοί. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής παραθέτει σχετικό απόσπασμα της Παλαιάς Διαθήκης, που θεωρεί ότι εκπληρώνεται με την παρουσία του Χριστού στα μέρη εκείνα. Το σχετικό απόσπασμα του Ησαΐα λέγει: «γῆ Ζαβουλών και γῆ Νεφθαλείμ, ὁδόν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει είδε φῶς μέγα, καί τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Η παρουσία του Χριστού φώτισε, μεταφορικά, την περιοχή. Ακόμα κι όσοι βρίσκονταν στα σκοτάδια της άγνοιας του αληθινού Θεού, ήλθε και τους βρήκε το αληθινό φως. «Φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Ο Χριστός είναι το αληθινό φως. Είναι το «φως εκ φωτός...» ὅπως ομολογούμε και στο σύμβολο της πίστεως. Το φως Του επικαλούμαστε και για μας όταν λέμε στις ακολουθίες μας «καί ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς».

Πολλές φορές ο Χριστός παρομοίασε τον εαυτό Του με το φως για να καταδείξει σε μας πόσο σημαντικό είναι να πιστεύεις σε Αυτόν και να Τον ακολουθείς. Ὅσο σημαντικό είναι το φως για τον άνθρωπο αλλά και για ὅλη την κτίση, πολύ πιο σημαντικό είναι το φως του Χριστού για την ψυχή. Γι' αυτό κι αλλού μας λέει: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου· ο ακολουθῶν εμοί ου μη περιπατήση εν τη σκοτία, ἀλλ' ἔξει το φως της ζωῆς».

Ο Χριστός είναι το Φως και ὅποιος πιστεύει σε Αυτόν μπορεί να απαλλαγεί από τα σκοτάδια της πλάνης και να οδηγηθεί στην αιώνια ζωή. Στη Θεία Λειτουργία ὅταν κοινωνούμε του Σώματος και Αίματος του Χριστού αμέσως μετά ψάλλουμε: «Εἶδομεν το Φως το αληθινόν». Η διπλή επανάληψη του οριστικού άρθρου «το φως», «το αληθινόν» δεικνύει ὅτι Ἐνας είναι το Φως και μία είναι η

αλήθεια, ο Χριστός. Επομένως, οι κάτοικοι της περιοχής της Γαλιλαίας έτυχαν μεγάλης χαράς και ευεργεσίας να αξιωθούν να δουν τον Χριστό να αποδεχτούν τον ίδιο και το κήρυγμά του και η ζωή τους να γεμίσει φως. Εμείς που με το βάπτισμά μας λάβαμε αυτό το φως του Χριστού, θα πρέπει να το διαφυλάξουμε. Αν οι αμαρτίες και τα σφάλματά μας, μάς οδήγησαν σε σκοτεινούς δρόμους, με την ταπείνωση και τη μετάνοια μπορούμε να επιστρέψουμε πίσω στο φως του Χριστού.

Κεντρικός άξονας του κηρύγματος του Χριστού ήταν η μετάνοια: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Τα ίδια λόγια επαναλάμβανε και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος. Δεν λέει μετανοήστε αλλά μετανοείτε και δείχνει μια διαρκή επανάληψη της μετάνοιας. Εφόσον καθημερινά αμαρτάνεις, καθημερινά πρέπει να μετανοείς. Οι πατέρες λένε: το πίπτειν ανθρώπινον, το να πέφτεις ξανά και ξανά στην αμαρτία είναι από την ανθρώπινη αδυναμία και την έλλειψη κυρίως πίστης. Το μετανοείν θεϊον, το να μετανοείς κάθε φορά που αμαρτάνεις είναι θείο δώρο της φιλανθρωπίας του Θεού να συγχωρεί άπειρες φορές τον άνθρωπο που κατανοεί το σφάλμα του και διά του πνευματικού ζητά συχώρηση. Το εμμένειν, όμως, είναι σατανικό. Μόνο οι δαίμονες μένουν σταθεροί στην αμαρτία και δεν θέλουν να μετανοήσουν από εγωισμό. Η μετάνοια είναι το πρώτο βήμα για να μπορέσεις να πλησιάσεις τον Θεό γι' αυτό κι ο Πρόδρομος και ο ίδιος ο Χριστός το προτάσσουν. Έπειτα διακηρύσσουν «ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Όπου ο βασιλεύς είναι παρών εκεί και η βασιλεία του. Ο Πρόδρομος έλεγε πλησιάζει η βασιλεία των ουρανών αφού ο Χριστός έρχεται. Ο Χριστός διακηρύσσει ότι η βασιλεία Του είναι παρούσα. Ο καθένας που γίνεται μέλος του σώματος της Εκκλησίας με το βάπτισμα και γενικότερα μετέχει σ' όλα τα μυστήρια, λαμβάνει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και αρχίζει να ζει την βασιλεία του Θεού ήδη από αυτή τη ζωή.

Ας αντλήσουμε κι εμείς, λοιπόν, τα μηνύματα της σημερινής περικοπής και να αναζητήσουμε στη ζωή μας το Φως του Χριστού. Να μην καθόμαστε στο σκοτάδι της αμαρτίας και της απομάκρυνσης από τον Θεό. Μόνοι μας, βέβαια, αν αναζητούμε τον Χριστό δεν θα τα καταφέρουμε. Χρειαζόμαστε έναν πνευματικό οδηγό στη ζωή μας να μάς καθοδηγεί προς το φως. Μην ελπίζουμε ότι θα μπορέσουμε να σωθούμε ή να κερδίσουμε τον παράδεισο μετά τον θάνατό μας αν από αυτή τη ζωή δεν γευτούμε την παρουσία του Χριστού στη ζωή μας. Η βασιλεία Του αρχίζει από αυτή τη ζωή και μας καλεί με μετάνοια, ταπείνωση και πίστη στον Χριστό ο οποίος είναι το φως του Κόσμου.

† Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός

3. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

6 Ιουνίου 2010

**"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων.
Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτό"
(Ματθ. δ' 19-20)**

Μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή, βλέπουμε τον Χριστό να αρχίζει τη δημόσια δράση Του. Περνώντας από την όχθη της λίμνης που βρισκόταν στη Γαλιλαία είδε δύο αδέρφια να ψαρεύουν και έπειτα άλλα δύο να ασχολούνται και αυτοί με την ίδια εργασία. Και τους καλεί με ένα απλό τρόπο, χωρίς πολλά λόγια, να Τον ακολουθήσουν: **"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων"**. Και τα αδέρφια τον ακολουθούν αμέσως. **"Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτό"**. Χωρίς χρονοτριβή και χωρίς να ζητούν εξηγήσεις και να θέτουν όρους τον ακολουθούν αμέσως και γίνονται οι πρώτοι μαθητές, που αποτέλεσαν μαζί με άλλους οκτώ τον κύκλο των δώδεκα μαθητών του Χριστού.

Η ευαγγελική περικοπή μπορεί να μας διδάξει πολλά. Πρώτα τον τρόπο που καλεί ο Χριστός τους μαθητές Του αλλά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Έπειτα τον τρόπο που ανταποκρίθηκαν οι μαθητές που θα πρέπει να αποτελεί πρότυπο της δικής μας ανταπόκρισης στο κάλεσμά Του. Κι η κλήση αυτή είναι διπλή: Κλήση προς το Χριστιανικό αξίωμα και κλήση προς το Ιερατικό λειτουργήμα.

Ο Κύριος καλεί τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, όπως κάλεσε σήμερα τους τέσσερις αλιείς. Επαφίεται στον καθένα αν θα ακολουθήσει τον Χριστό. Ο Θεός προσκαλεί όλους στην χριστιανική πίστη, επαφίεται όμως σε μας η ανταπόκριση. Ο Θεός έδωσε την ελευθερία στον άνθρωπο να κάνει τις επιλογές του, επιλέγοντας την σωτηρία αυτόβουλα. Άλλωστε αν η σωτηρία ήταν αποτέλεσμα εκβιασμού και εξαναγκασμού, τότε θα ήμασταν άβουλα όντα μη έχοντας δική μας προσωπική υπόσταση, και βούληση. Η ελευθερία είναι το μεγαλύτερο δώρο που δόθηκε από τον Θεό στον άνθρωπο, το οποίο δεν μπορεί να του το αφαιρέσει κανείς. Στην πρόσκληση του Θεού, κάνοντας ορθή χρήση της ελευθερίας μας, θα πρέπει να τον ακολουθήσουμε χωρίς περιστροφές αλλιώς θα χάσουμε τον δρόμο μας και θα ψαχνόμαστε χωρίς διέξοδο σε όλη μας τη ζωή. Ο Θεός σε όλους στέλνει μηνύματα. Μας καλεί μία ή και περισσότερες φορές. Αν όμως δεν ανταποκριθούμε δεν μας εκβιάζει. Μας καλεί ο Θεός να τον ακολουθήσουμε, ιεραρχώντας αξίες και καθήκοντα στη ζωή μας, θέτοντας ως πρώτο στόχο την σωτηρία. Εμείς θα φροντίσουμε πρώτα τα πνευματικά, για τα άλλα θα μεριμνήσει ο Θεός. **"Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν"** μας λέγει αλλού ο Χριστός. Αν έλεγαν οι ψαράδες "δεν μπορούμε τώρα έχουμε τα δίκτυα, έχουμε το ψάρεμα, τον πατέρα μας, την οικογένειά μας, έχουμε την περιουσία μας, άλλη φορά όταν τελειώσουν οι δουλειές", δεν θα γίνονταν απόστολοι θα ξεχνιόντουσαν στην αφάνεια. Αν πει και ο καθένας μας

σήμερα δεν με αφήνουν οι δουλειές η οικογένεια, πρέπει να φροντίσω να μαζέψω χρήματα, να φροντίσω πρώτα γι' αυτά, τοποθετώντας τον Θεό και την κλήση Του σε δεύτερη μοίρα, θα χάσουμε το μείζον που είναι ο Θεός. Πρέπει φυσικά να μεριμνούμε και για την οικογένειά μας, αλλά να μην γίνεται η ενασχόλησή μας με τα γήινα αφορμή άρνησης της πρόσκλησης του Θεού. Η ακόρεστη κατανάλωση και η ατέλειωτη απόκτηση, πολλές φορές όχι σημαντικών και αναγκαίων πραγμάτων, μας δημιουργεί μία ευχαρίστηση που δεν διαρκεί περισσότερο από μερικές ώρες, το πολύ μερικές μέρες. Δεν φέρνει την μόνιμη ευτυχία και την χαρά στον άνθρωπο ούτε και τη σωτηρία.

Είναι και η δεύτερη πτυχή της κλήσης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, που είναι η ιερατική κλήση. Ο Χριστός κάλεσε σήμερα τους μαθητές του, όχι μόνο να γίνουν χριστιανοί, αλλά να γίνουν ψαράδες και ποιμένες ανθρώπων. Παράλληλα, λοιπόν, προς την πρόσκληση όλων των ανθρώπων βρίσκεται και η πρόσκληση, η κλήση για το ιερατικό λειτούργημα και διακόνημα μέσα στην Εκκλησία. Οι απόστολοι ανέλαβαν στους ώμους τους αυτό το έργο και κατάφεραν με τη δύναμη της αναστάσεως του Χριστού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να κηρύξουν και να εδραιώσουν τον Χριστιανισμό σε όλη την οικουμένη. Στη συνέχεια χειροτονούσαν ιερείς και επισκόπους και τους καθιστούσαν ποιμένες στις κατά τόπους πόλεις και ενορίες για να συνεχίσουν το έργο τους, που ήταν έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Έτσι υπάρχει και συνεχίζει η Εκκλησία την πορεία της μέσα στον κόσμο, καλώντας τον κάθε άνθρωπο να επανέλθει από την αφύσικη κατάσταση της αμαρτίας και της πτώσεως στον αγιασμό και τη θέωση. Χωρίς τους αποστόλους και χωρίς τους διαδόχους των αποστόλων, του κληρικούς, η Εκκλησία δεν μπορεί υπάρξει. Οι Χριστιανοί θα ήσαν ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα. Γι' αυτούς μερίμνησε λοιπόν ο Χριστός και μεριμνά με τις ιερατικές κλήσεις που απευθύνει κάθε φορά, να υπάρχουν και να συμπορεύονται με το λοιπό σώμα της Εκκλησίας. Ακούμε τον ίδιο τον Χριστό αλλού να τους παρομοιάζει με θεριστές: **"Ο μεν θερισμός πολὺς, οὖν δε ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ."**

Ας μην υποτιμούμε λοιπόν την ιερωσύνη όπως συνήθως γίνεται σήμερα και ας μην κωφεύουμε στην κλήση του Θεού. Όποιος έχει την κλίση ας ανταποκριθεί και στην κλήση, υπηρετώντας και τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Όσο αφορά τη γενικότερη κλήση από τον Θεό για τον καθένα μας, ας μη γίνουμε **απειθείς** και οι μέριμνες του βίου τούτου ας μην καταπνίγουν την προσπάθεια για σωτηρία και θέωση. Να ξέρουμε ότι πέρα από το λογικό και το παράλογο υπάρχει και το υπέρλογο που εδράζεται στην πίστη και στη δύναμη του Θεού. Δεν πρέπει να τα βλέπουμε όλα με τη δική μας λογική, αλλά με την πίστη και την ελπίδα ότι ο Θεός θα φροντίσει, αν εμείς φροντίσουμε πρώτα για τα πνευματικά, κι αν αγαπήσουμε τον Θεό, απορρίπτοντας τα είδωλα και τις προκλήσεις του κόσμου.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

4. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. γ' 23-δ' 5

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33

7 Ιουλίου 2019

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα είναι μέρος της επί του όρους ομιλίας του Χριστού. Ο Χριστός ανέβηκε πάνω σε ένα ύψωμα, όχι ως μεσολαβητής, αλλά ο ίδιος ως Θεός, μετέφερε τους θείους λόγους Του στους ανθρώπους. Λόγους που αν τους εφαρμόσει κανείς θα είναι κερδισμένος και σε αυτή τη ζωή πολύ περισσότερο και στην άλλη. Μέσα σε τρία κεφάλαια, το πέμπτο, το έκτο και το έβδομο, που μας τα διέσωσε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος, συμπυκνώνεται σχεδόν ολόκληρο το κηρυκτικό έργο του Χριστού.

Τα μηνύματα που αφήνει κάθε λόγος του Χριστού είναι πολλά. Θα αναλύσουμε εν συντομία δύο μόνο σημεία από την ευαγγελική περικοπή.

- Ακούμε τον Χριστό να λέγει παραβολικά για το φως στον άνθρωπο «**Ο λυχνος του σώματος εστί ο οφθαλμός**». Ο άνθρωπος βλέπει τα γύρω του πράγματα ανάλογα αν τα μάτια του είναι από εντελώς υγιή μέχρι του αν είναι εντελώς τυφλός. Έτσι οι άνθρωποι μπορούν να βλέπουν κάποια πράγματα και να προχωρούν στη ζωή τους σωστά ή λάθος. Πολλές φορές θα μας έτυχε να βλέπουμε ή να ακούμε κάτι και ο διπλάνος μας να αντιλαμβάνεται ακριβώς το αντίθετο. Ο λόγος είναι πολλοί, όπως η παιδεία, οι εμπειρίες και τα ενδιαφέροντα του καθενός, η πνευματική κατάσταση που βρίσκεται ο καθένας. Το μυαλό του ανθρώπου που οδηγείται μακριά από τον Θεό, στριφογυρίζει γύρω από στα πάθη και το μόνο που βλέπει μπροστά του είναι την ικανοποίηση του πάθους του. Εδώ, μιλώντας ο Χριστός για το πάθος του μαμωνά, δηλαδή του χρήματος και των υλικών πραγμάτων γενικότερα, διδάσκει ότι είναι αυτό που αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο και δεν τον αφήνει να προχωρήσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα φιλαργυρίας που προβάλλεται από την Εκκλησία μας προς αποφυγή είναι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης. Ήταν ένας εκ των δώδεκα μαθητών του Χριστού, έζησε τρία χρόνια μαζί με τον Χριστό υπερφυσικά γεγονότα αλλά το πάθος της φιλαργυρίας δεν τον άφησε να προχωρήσει. Σκοτεινίαζε τον νου του «**Φιλαργυρίαν νοσήσας εσκοτιζετο**». Το μόνο που έβλεπε ήταν τα χρήματα και δεν δίστασε ακόμα να πουλήσει και τον ίδιο τον διδάσκαλό του. Το χειρότερο, όμως ακόμα ότι το πάθος αυτό δεν του επέτρεψε να μετανοήσει πραγματικά και να ζητήσει συγχώρεση. Έτσι αντίστοιχα και κάθε πάθος κρατάει τον άνθρωπο δέσμιο και δεν τον αφήνει να δει τον Θεό και την αλήθεια. Το ίδιο συμβαίνει και με ανθρώπους που εμπιστεύονται τις γνώσεις και τη λογική περισσότερο από τη δύναμη του Θεού. Η μόρφωση, παρόλο που

είναι απαραίτητη για κάθε άνθρωπο, δεν συνδέεται πάντοτε και με την πνευματική προκοπή στον άνθρωπο. Υπήρξαν άνθρωποι «μορφωμένοι» που έγιναν επικίνδυνοι για την ανθρωπότητα και άνθρωποι «αγράμματοι», αλλά με αγιότητα βίου, που βοήθησαν πολύ χιλιάδες ανθρώπους. Για να μπορέσει να προκόψει κανείς στα πνευματικά πρέπει να βλέπει τα πράγματα όπως μας δίδαξε ο Κύριος. Ο λύχνος ή το φως για τον κάθε άνθρωπο θα πρέπει να είναι πάντοτε ο Χριστός: Ακούμε τον Χριστό αλλού να λέγει **«Εγώ ειμί το φώς του κόσμου»**. Για να μπορέσουμε να δούμε καθαρά τα πράγματα πρέπει να έχουμε τον Χριστό στη ζωή μας, να διατηρούμε την ψυχή και τη συνειδησή μας καθαρή, εφαρμόζοντας τις εντολές Του με πίστη, ταπείνωση και συνεχή μετάνοια.

- Ένα δεύτερο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής είναι να μην βλέπουμε και να μετράμε τα πάντα με τη λογική. Για τους άπιστους ανθρώπους υπάρχει το λογικό και το παράλογο, για τον πιστό άνθρωπο, όμως, υπάρχει και το υπέρλογο, που είναι ο Θεός. Ο άνθρωπος που δεν πιστεύει κάνει λογιστικές πράξεις πώς να αυξήσει τα υπάρχοντά του και πόσα έχει και για πόσο καιρό θα του αρκέσουν. Αναλώνεται καθημερινά σε αυτά, επιστρατεύει τη λογική, την εφευρετικότητα, τις γνώσεις και την δεξιότητα του, ακόμη δε χειρότερα τη δολιότητα και την κατάχρηση, εις βάρος των άλλων. Δεν αφήνει, έτσι, στη ζωή του χώρο για τον Θεό και τελικά μια μέρα μπορεί να χάσει τα πάντα. Έχουμε πολλά τέτοια παραδείγματα από την καθημερινή μας ζωή. Ο Χριστιανός ο οποίος πιστεύει ότι στη θεία πρόνοια, ότι ο Θεός θα μεριμνήσει και γι' αυτόν, αυτός δικαιώνεται. Το να έχεις κάτι ιδιωτικό δεν είναι αμαρτία και δεν συγκρούεται με τον νόμο του Θεού, ιδιαίτερα όταν έχεις οικογένεια. Το να φροντίζεις, όμως, και να εξαντλείσαι στο να αυξήσεις τα μηδενικά στις καταθέσεις σου που, από ένα ποσό και πάνω, θα είναι μόνο αριθμοί που ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσεις, αυτό δεν είναι το θέλημα του Θεού. Είναι αποπροσανατολισμός και πορεία στο σκοτάδι και ο Χριστιανός δεν μπορεί να υποδουλώνεται σε αυτά. **«Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν»** ψάλλουμε στην Εκκλησία μας **«οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττώθησονται παντός αγαθού»**. Ο Χριστιανός ο οποίος επιζητεί καθημερινά την σωτηρία του και το πώς να αρέσει στον Θεό, δεν θα στερηθεί τίποτα στη ζωή του και θα κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε οι πλούσιοι, που δεν ενδιαφέρονται για τις ανάγκες του πλησίον τους, θα εισέλθουν στη βασιλεία του Θεού αλλά ούτε και οι φτωχοί που μοναδική μέριμνά τους είναι πώς να γίνουν πλούσιοι. Πρέπει να καταφέρει κανείς να έχει τις ισορροπίες. Όταν ο άνθρωπος προσπαθεί μόνο με τις δικές του δυνάμεις να καταφέρει κάτι είναι πολύ πιθανό να αποτύχει. Όταν, όμως, κανείς εμπιστευτεί πλήρως τη ζωή του στον Θεό, τότε ο Θεός ενεργεί ώστε να μην στερηθεί τίποτα αλλά και την βασιλεία του Θεού να κληρονομήσει.

Αντλώντας διδάγματα από τους λόγους του Χριστού ας θέσουμε στη ζωή μας τον Χριστό ως το Φως που πρέπει να ακολουθούμε. Να φροντίζουμε να μην

αλλοιωθεί το πνευματικό μας φως και κυριευτούμε από τα πάθη, αλλά να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή. Να επιζητούμε τον Θεό στη ζωή μας και τα υπόλοιπα να είναι δευτερεύοντα. Ο Θεός θα προνοήσει και για μας όταν εμείς καταφέρουμε να έχουμε Αυτόν ως το φως που θα φωτίζει τον δρόμο μας.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

5. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. στ' 18-23

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13

10 Ιουλίου 2022

Ακούσαμε μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Χριστός να θεραπεύει κάποιον δούλο ενός εκατόνταρχου χωρίς καν να τον δει ή να τον πλησιάσει. Μόνο με την εκζήτηση της βοήθειας του Χριστού από μέρους του εκατόνταρχου, ο οποίος προσήλθε παρακαλώντας τον Χριστό με βαθιά ταπείνωση και αληθινή πίστη. Δυο χαρίσματα που είχε ο εκατόνταρχος ώστε να κάνει τον Χριστό να θαυμάσει και να πει ότι «ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον».

- Το θαυμαστό σε αυτή την περικοπή είναι που βλέπουμε έναν εκατόνταρχο να επιδεικνύει αισθήματα αδελφικής αγάπης για έναν ασήμαντο δούλο του, πράγμα ασυνήθιστο για την τότε εποχή. Ο εκατόνταρχος με την υψηλή κοινωνική του θέση βγαίνει στον δρόμο να συναντήσει τον Χριστό, δεν τον ενδιαφέρει τι θα πει ο καθένας, αν θα τον ειρωνευτούν, αν θα τον περιγελάσουν. Υπερβαίνει το εγώ του προτάσσοντας την ανάγκη να βοηθήσει έναν άνθρωπο να βρει θεραπεία. Η πράξη του επαινετή. Θυμίζει αυτό που είπε ο Χριστός στην παραβολή της κρίσεως: «εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε». Τη βαθιά του ταπείνωση τη βλέπουμε, όμως, και πιο κάτω. Όταν ο Χριστός απαντά στο αίτημά του καταφατικά ότι θα πάει σπίτι του να θεραπεύσει τον δούλο του, ο εκατόνταρχος απαντά: **«Κύριε ουκ εμιί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης»**. Ο λόγος αυτός θα ακούστηκε στ' αυτιά των ανθρώπων της εποχής αδιανόητος. Τι θα σήμαινε δεν ήταν άξιος να τον φιλοξενήσει σπίτι του; Η κοινωνική θέση που είχε ως εκατόνταρχος, το επάγγελμά του, θα σήμαιναν άνθρωπο πλούσιο που θα είχε πολυτελές σπίτι ώστε να μπορεί να Τον φιλοξενήσει πλουσιπάροχα. Ο Εκατόνταρχος εδώ με ταπείνωση αναγνωρίζει την αναξιοτήτά του ως άνθρωπος αμαρτωλός. Είναι αυτά τα λόγια που τα πήρε η Εκκλησία και τα ενσωμάτωσε στην προσευχή που κάνουμε πριν μεταλάβουμε του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Η ταπείνωση στον Χριστιανό είναι βασικότερη αρετή την οποία πρέπει να αποκτήσει για να μπορέσει να εισέλθει στην βασιλεία του Θεού. Η Αγία Γραφή μάς διαβεβαιώνει ότι: «Ο Θεός υπερηφάνους αντιπάσσειται, ταπεινοί δε δίδωσι χάριν». Λόγω του εγωισμού το ένα τάγμα των αγγέλων, αυτό του εωσφόρου, ξέπεσε και από άγγελοι φωτός έγιναν δαίμονες. Το ίδιο και οι πρωτόπλαστοι ξέπεσαν από τον παράδεισο και την αφθαρσία στην φθορά

και τον θάνατο γιατί από εγωισμό ήθελαν να γίνουν θεοί χωρίς τον Θεό και γιατί ο εγωισμός τους δεν τους επέτρεψε να μετανοήσουν και να ζητήσουν συγχώρεση από τον Θεό. Μεγάλη, λοιπόν, η ταπείνωση που κοσμούσε τον εκατόνταρχο.

- Προσήλθε, όμως, και με πολλή πίστη ο εκατόνταρχος στον Χριστό. Από το αξίωμα που κατείχε στον Ρωμαϊκό στρατό καταλαβαίνουμε ότι ήταν ειδωλολάτρης. Δεν γνώριζε την Παλαιά Διαθήκη και τα θαυμαστά σημεία της παρουσίας του Θεού στον Ισραήλ, ούτε τις προφητείες για τον ερχομό του Μεσσία. Παραχώρησε, όμως, ο Θεός στον εκατόνταρχο να αντιληφθεί την Θεότητα του Χριστού. Αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Χριστού τον Υίο και Λόγο του Θεού ο οποίος, ως άσαρκος Λόγος στην Παλαιά Διαθήκη, κατά τη Δημιουργία του κόσμου μ' ένα Του λόγο «είπε και εγενήθησαν». Κατανόησε τον ψαλμωδό ο οποίος λέει για τον Θεό: «Ανοίξαντος σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρησιμότητος. Αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον, ταραχθήσονται». Τέτοια είναι η παντοδυναμία του Θεού που μ' ένα του λόγο μπορεί τα πάντα. Γι' αυτό λέει ο εκατόνταρχος στον Χριστό, εφόσον νιώθω αμαρτωλός και ανάξιος πες από εδώ ένα σου λόγο και θα θεραπευθεί ο δούλος μου. Μ' αυτά τα λόγια φανερώνεται η δύναμη της πίστης του. Πίστη χωρίς ίχνος αμφιβολίας. Πίστη σημαίνει να έχω πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό, χωρίς να χρειάζεται να έχω απτές αποδείξεις και ορθολογικά επιχειρήματα. Ο εκατόνταρχος είχε πρώτα την ταπείνωση γι' αυτό κατόρθωσε και την πίστη. Οι πατέρες της Εκκλησίας λέν ότι ο λόγος που πέφτουμε σε αμαρτήματα και πάθη ξανά και ξανά και δεν μπορούμε να ελευθερωθούμε από αυτά είναι η έλλειψη πίστης. Αν είχαμε την πίστη των αγίων που είχαν στον νου τους συνέχεια τον Θεό, θα γευόμασταν την αγάπη του Θεού και θα αγωνιζόμασταν συνεχώς να μην χάσουμε αυτό το δώρο. Μιλώντας για την πίστη θα διερωτάται κανείς, μα πώς μπορώ να την αποκτήσω; Από την μια χρειάζεται προσωπικός αγώνας για να αποκτηθεί. Ο άνθρωπος που εξομολογείται τακτικά, καθαρίζοντας κάθε κηλίδα αμαρτίας μέσα του, που προσεύχεται, που εκκλησιάζεται και κοινωνά συχνά φωτίζεται, αγιάζεται και κατορθώνει να αποκτήσει τις αρετές μαζί και την πίστη. Χρειάζεται, επίσης, συνεχής ανάγνωση της Αγίας Γραφής και μελέτη των βίων των αγίων που μας ενισχύουν σε αυτό. Τέλος, χρειάζεται στην προσευχή μας να ζητούμε από τον Θεό να μας χαρίσει και να μας ενισχύσει την πίστη μας.

Μέσα από την ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε καλούμαστε κι εμείς, όπως ο εκατόνταρχος, να αυξήσουμε την ταπείνωσή μας, να έχουμε πίστη - εμπιστοσύνη όχι στον εαυτό μας, όπως διεστραμμένα ομιλούν και συμβουλεύουν πολλοί σήμερα, αλλά στον Θεό και ο Θεός θα μας δίνει τη δύναμη στον πνευματικό μας αγώνα. Όταν με τις δικές μας πεπερασμένες δυνάμεις δεν τα καταφέρνουμε να ζητάμε από τον Θεό ενίσχυση και δύναμη. Ο Θεός τα πάντα μπορεί, φτάνει εμείς να έχουμε αυτές τις δύο σωτήριες αρετές.

† **Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

6. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1 – 10

Ευαγγέλιον: Ματθ. η' 28 – θ' 1

9 Ιουλίου 2023

Το έργο του Χριστού επί της γης, όπως μας το περιγράφει ο κορυφαίος των δώδεκα αποστόλων, ο απόστολος Πέτρος, ήταν μεταξύ άλλων ότι: «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του διαβόλου». Έτσι ο Χριστός σε κάθε στιγμή, ακόμα πολλές φορές και κατά τα Σάββατα, δεν έπαυε να βοηθά τον κάθε άνθρωπο ο οποίος είτε ήταν δαιμονισμένος ή είχε μια οποιαδήποτε πάθηση η οποία είτε προήλθε απευθείας από τον διάβολο είτε ήταν συνέπεια της πώσης των πρωτοπλάστων. Σκοπός του Χριστού σε όλα είναι να ελευθερώσει τις αμαυρωμένες εικόνες του Θεού – τους ανθρώπους δηλαδή και να τους οδηγήσει στην ανάσταση, στη Ζωή και στο Φως. Έτσι και στη σημερινή περικοπή, ο Χριστός ελευθερώνει τους δύο ανθρώπους των Γεργεσηνών από τα δαιμόνια που τους είχαν κυριεύσει. Παράλληλα προσπάθησε να ελευθερώσει και τους υπόλοιπους συμπατριώτες τους οι οποίοι, μπορεί να μην είχαν δαιμόνια, ήταν, όμως, υποταγμένοι στο παράνομο χρήμα με την εμπορία των χοίρων. Η καταδυναστεία «του πλήθους των περικώρων» από το χρήμα, πάλι οδηγούσε όχι στον Χριστό αλλά στον αντιδικο - διάβολο. Μην ξεχνάμε ότι και ένας από τους δώδεκα μαθητές του Χριστού ο Ιούδας λόγω της φιλαργυρίας του πρόδωσε και έχασε τον Χριστό και παραδόθηκε στον διάβολο όπως ψάλλουμε τη Μεγάλη Πέμπτη: «Σήμερα ο Ιούδας καταλιμπάνει τον Διδάσκαλον και παραλαμβάνει τον διάβολον».

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει διπλό κυρίως χαρακτήρα: αφενός να ενισχύσει την πίστη μας στην παντοδυναμία του Χριστού ακόμα και πάνω στα δαιμόνια και αφετέρου να δείξει την φιλόανθρωπη στάση Του να σώσει όλους εμάς και να μας οδηγήσει κοντά Του.

- Εν πρώτοις από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή διδασκόμαστε ότι ακόμα και το όνομα του Χριστού το τρέμουν οι δαίμονες «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου». Αλλού διαβάζουμε ότι τα δαιμόνια «μηδέ χοίρων εξουσίαν έχουν», δεν έχουν εξουσία ούτε ακόμα πάνω στα γουρούνια πόσο μάλλον πάνω στον άνθρωπο αν ο ίδιος ο άνθρωπος δεν τους το επιτρέψει. Για να αποφύγουμε τον δαιμονισμό και την κυριαρχία του διαβόλου πάνω μας θα πρέπει να μην ασχολούμαστε πρώτα με τέτοια πράγματα μάγους, χαρτιά, καφεμαντείες, ζώδια και άλλα. Δυστυχώς στις μέρες μας έχουμε γεμίσει με τέτοιους ανθρώπους που ασχολούνται και παρασύρουν κόσμο στα δίχτυά τους. Να ανοίξουμε τα μάτια μας και να μην συνασπρεφόμαστε με ανθρώπους που δεν ξέρουν να μετανοούν, να εξομολογούνται, να κοινωνούν τακτικά. Να μην τρώμε ό,τι μας προσφέρουν άνθρωποι που δεν είναι του Θεού, γιατί συνήθως αυτοί που ασχολούνται με δαιμονικά πράγματα βάζουν μέσα στο φαγητό ή στο ποτό μας για να μας μολύνουν. Να μην δεχόμαστε από αυτούς οτιδήποτε μας δίνουν ακόμη και εάν μας προσφέρουν ακριβιά αντικείμενα και εάν έχει κάποιος δεχτεί κάτι να

το μεταφέρει στο πνευματικό του να διαβαστεί και να αποφεύγουμε αυτούς όσο μπορούμε. Αντίθετα η παράδοση των πατέρων μας ομολογεί ότι η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού φωτίζει τον νου μας και φυγαδεύει τους δαίμονες: «Ιησού μνήμη φωτίζει τον νουν και διώκει τους δαίμονας». Όλα αυτά όμως πρέπει να γίνονται έχοντας πίστη, εμπιστοσύνη στον Χριστό και αν δεν έχουμε ή είναι αδύνατη να την ενισχύσουμε με τρεις κυρίως τρόπους: α) συχνή μετάνοια και εξομολόγηση σε έμπειρο πνευματικό, β) τακτικός εκκλησιασμός και να κοινωνούμε συχνά σώματος και αίματος Χριστού, γ) με καθημερινή τροφή της ψυχής με ανάγνωση από την Αγία Γραφή και βίους αγίων παλαιότερων και σύγχρονών μας. Επίσης όταν δεν έχουμε ισχυρή πίστη στον Χριστό να τη ζητήσουμε με ταπεινωση να μας τη δώσει, όπως ζητάμε καθημερινά τόσα πράγματα από τον Χριστό, την Παναγία και τους αγίους να ζητήσουμε ανώτερα πράγματα: πίστη και εμπιστοσύνη στον μόνο αληθινό Θεό τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό.

- Δεύτερο και κύριο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι θα πρέπει να αποφύγουμε τα πάθη τα οποία είναι παγίδες του διαβόλου για να μας οδηγήσει μακριά του Χριστού. Το πάθος της φιλαργυρίας, του ψεύδους, της πορνείας, της πλεονεξίας, της μνησικακίας, της λαιμαργίας, της γαστριμαργίας, της φιλοδοξίας – κενοδοξίας – εγωισμού, των εξαρτήσεων όπως είναι το ποτό, το κάπνισμα, τα τυχερά παιχνίδια και πολλά άλλα. Πως να τα αποφύγουμε; απλά χρειάζεται έμπειρος πνευματικός και συχνή μετάνοια να μας βοηθήσει να τα κόψουμε. Πρέπει να αγαπήσουμε τον Χριστό και να μισήσουμε οτιδήποτε άλλο μας απομακρύνει από κοντά του Χριστού, όπου στην προκειμένη περίπτωση είναι τα πάθη. Όταν αφήνουμε ελεύθερους τους λογισμούς να επεξεργάζονται διάφορες αμαρτωλές επιθυμίες τότε οδηγούμαστε στη διάπραξη της αμαρτίας. Όταν μία αμαρτία μένει ανεξομολόγητη πολύ καιρό οδηγούμαστε πολλές φορές στην επανάληψή της και όταν μία αμαρτία επαναλαμβάνεται συνεχώς τότε γίνεται πάθος και τα πάθη δύσκολα κόβονται. Τα πάθη οδηγούν στο να ομοιάζει ο άνθρωπος όχι του Θεού αλλά των αλόγων ζώων κατά τον ψαλμωδό: «ο άνθρωπος εν τιμή ών ου συνήκε, παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοις». Τα πάθη σκοτίζουν τον νου του ανθρώπου και προτιμούν την ικανοποίηση του πάθους τους παρά το να πλησιάσουν τον Χριστό. Όπως οι σημερινοί κάτοικοι των Γεργεσηνών οι οποίοι παρόλο που είδαν τόσο μεγάλο θαύμα δεν πίστεψαν, δεν άνοιξαν τα μάτια τους αλλά το πάθος του παράνομου πλουτισμού τους, τους σκότιζε τον νου. Προτίμησαν να ζουν με τους δαίμονες, προτίμησαν να ζουν ικανοποιώντας το πάθος τους και έχασαν τον Χριστό. Να μην συμβεί σε μας αυτό. Πρέπει να κάνουμε αγώνα πνευματικό να απαλλαγούμε από τα οποιαδήποτε πάθη ή αμαρτίες μας. Όταν ο άνθρωπος σιγά – σιγά ελευθερώνεται από τα πάθη και με ταπεινωση και μετάνοια ζητά το έλεος του Θεού τότε τον επισκέπτεται η Θεία Χάρις.

Να ενισχύσουμε λοιπόν την πίστη μας στο πρόσωπο του Χριστού και να ζητήσουμε να μείνουμε μαζί Του. Ο απόστολος Παύλος μας διαβεβαίωσε ότι ο Χριστός θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επιγνώσιν αληθείας ελθείν». Θα πρέπει όμως και εμείς να το θέλουμε και με πόθο να το ζητούμε. Όταν το ζητάμε

καθημερινά ο Κύριος θα μας το δώσει και πολύ περισσότερα θα μας προσφέρει. Να ζητάμε τη βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα μας προσφερθούν επίσης.

† ο Πάφου Τυχικός

7. ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1- 8

4 Ιουλίου 2010

Μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τον Χριστό να επιτελεί μία διπλή θεραπεία. Θεραπεύει πρώτα ψυχικά και ύστερα σωματικά ένα παράλυτο που έφεραν μπροστά του τέσσερις φιλόανθρωποι. Βλέποντας την πίστη τους ο Χριστός αλλά και εκτιμώντας τον κόπο τους θεραπεύει τον παραλυτικό. Διπλή ήταν η θεραπεία. Πρώτα της ψυχής του με τα λόγια **"αφέωνταί σοι αι αματίαι σου"**, και έπειτα του σώματος με την προσταγή **"εγερθείς άρον σου την κλίνην και ύπαγε εις τον οίκον σου"**. Ο Χριστός επιτελεί το θαύμα ως **"εξουσίαν έχων"**. Ως Θεός μπορεί και να θεραπεύει τις διάφορες ασθένειες του σώματος, αλλά και να συγχωρεί αμαρτίες. Στην αμφισβήτηση των Γραμματέων ότι δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, γιατί τον θεωρούσαν απλό άνθρωπο, ο Χριστός τους απαντά ότι έχει την εξουσία ως Θεός· και το αποδεικνύει με το θαύμα της θεραπείας.

Μπορούμε μέσα από την θεραπεία αυτή να διδαχθούμε πολλά. Θα αναλύσουμε όμως δύο βασικά μηνύματα που έχουν σχέση με την αμαρτία. Πρώτα ότι η αμαρτία είναι αιτία πολλών ασθενειών στον άνθρωπο και δεύτερο ότι υπάρχει ελπίδα σωτηρίας και γι' αυτούς που αμάρτησαν.

Ένα μεγάλο βασανιστικό ερώτημα στον άνθρωπο είναι γιατί να υπάρχουν οι θλίψεις, η δυστυχία, οι αρρώστιες στη ζωή του. Γιατί και ο σημερινός άνθρωπος να υποφέρει από την παραλυσία; Λένε μερικοί: αφού ο Θεός είναι αγάπη γιατί αφήνει να συμβαίνουν αυτά τα κακά και δεν επεμβαίνει άμεσα να απαλλάσσει τον άνθρωπο από τις θλίψεις και τις ταλαιπωρίες; Ο Χριστός, όμως με τη σημερινή θεραπεία βάζει τα πράγματα στην ορθή σειρά. Θεραπεύει τον παράλυτο πρώτα από τις αμαρτίες και μετά από την ασθένειά του, γιατί η αμαρτία ήταν η αιτία της ασθένειάς του. Όπως ένας γιατρός προσπαθεί να διαγνώσει τα βαθύτερα αίτια κάποιας σωματικής ασθένειας, έτσι κάνει και ο Χριστός. Το βλέμμα του διαπερνά τα εξωτερικά και φθάνει μέχρι την ψυχή. Και εκεί διαπιστώνει την αιτία της παράλυσης. Θα μπορούσε ο Χριστός να θεραπεύσει την παραλυσία. Μα αν άφηνε την αμαρτία ανέπαφη, πολύ γρήγορα θα ξαναεπέστρεφε και η σωματική πάθηση. Θεραπεύει λοιπόν από τη ρίζα του το κακό.

Δεν είναι, βέβαια, όλες οι ασθένειες αποτέλεσμα της αμαρτίας. Πολλές φορές και οι δίκαιοι πάσχουν. Οι ασθένειές τους, τότε, γίνονται αφορμή για

να δοξασθεί ο Θεός και να προβληθούν και οι ίδιοι ως παράδειγμα θάρρους και υπομονής. Είναι, όμως, συνηθισμένο το φαινόμενο ανθρώπων που νυκτοξημερώνονται στην αμαρτία, που κυλιούνται στα πάθη και τις ανηθικότητες, που παγιδεύονται στο ποτό και τα ναρκωτικά, να καταστρέφουν και τη σωματική τους υγεία. Να επαληθεύεται γι' αυτούς η ρήση του Παύλου ότι **"τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος"**, όχι μόνο ψυχικός αλλά και σωματικός. Τέτοια ήταν η αιτία της ασθένειας και του Παραλυτικού της Βηθεσδά, αφού ο Χριστός μετά την θεραπεία του είπε: **"Ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον τι σοι γένηται "**. Τέτοια ήταν και η περίπτωση του σημερινού παραλυτικού.

Δεύτερο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής είναι η παρήγορη διακήρυξη ότι μπορεί να υπάρξει συγχώρηση και σωτηρία και γι' αυτούς που αμάρτησαν, φτάνει και αυτοί να το ζητήσουν. Ο ίδιος ο Χριστός μας διδάσκει σήμερα ότι υπάρχει συγχώρεση των αμαρτιών μας αφού είναι ελεήμων και πολυεύσπλαχνος και μπορεί να συγχωρέσει αυτόν που έσφαλλε, αυτόν που αμάρτησε. Έτσι ο Χριστός δίνει την άφεση, αλλά και το δικαίωμα της αφέσεως των αμαρτιών στους ιερείς ως συνεχιστές του έργου Του: **"Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς· αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται"**. Η μετάνοια και εξομολόγηση είναι ένα από τα μεγαλύτερα δώρα που δόθηκαν στον άνθρωπο αφού με αυτή, κάνοντας καλή χρήση της ελευθερίας του, ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί. Η μετάνοια είναι έργο που επιβάλλεται για όλους τους ανθρώπους, αφού δεν υπάρχει κάποιος που να είναι αναμάρτητος έστω και αν η ζωή του είναι μία μέρα επί της γης. Οι άνθρωποι, σύμφωνα με τη διδασκαλία της Εκκλησίας, δεν διακρίνονται ανάλογα με τις αρετές ή τις κακίες τους, αλλά ανάλογα με τη διάθεσή τους να μετανοήσουν ή να παραμείνουν στην αμαρτία. Οι πατέρες της Εκκλησίας προτρέπουν τον καθένα **"Οσάκις αν πεσης έγειρε και σωθήση"**. Οσες φορές και να πέσει ο άνθρωπος όταν συναισθανθεί το λάθος του και το διορθώσει, με την μετάνοια και την εξομολόγηση, θα του συγχωρεθεί. Και αλλού λένε πάλι οι πατέρες **"το πίπτειν ανθρώπινον, το εμμένειν σατανικόν"**. Το να ρέπει ο άνθρωπος προς την αμαρτία είναι ανθρώπινο, λόγω της αδυναμίας του ανθρώπου και των επιβουλών του διαβόλου· το να παραμένει, όμως, αδιόρθωτος και να μην θέλει να αλλάξει τρόπο ζωής και να μετανοήσει, από εγωισμό, αυτό είναι σατανικό. Ο χριστιανός δεν καλείται να μετανοήσει εφάπαξ αλλά διαρκώς.

Ας λάβουμε λοιπόν τα μηνύματα του ευαγγελίου στις καρδιές μας και ας αποτελέσουν αυτά οδοδείχτες για την παραπέρα πορεία μας. Ας προσπαθήσουμε να κρατηθούμε, όσο μπορούμε μακριά από την αμαρτία. Τέλος ας γίνει η μετάνοιά μας τρόπος ζωής και αφού συναισθανθούμε τις αμαρτίες μας να ζητούμε, δια μέσου των πνευματικών την άφεση. Έτσι θα ακούσουμε και εμείς το **"αφένται υμίν αι αμαρτίαι υμών"**

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

8. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαθθ. θ' 27-35

23 Ιουλίου 2017

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητα Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστιν υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που

επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όραση τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδεις γινωσκετω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει δεν οργίζεται δεν τους τιμωρεί γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώνουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως πρώτα η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την

οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοιχτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπεινώση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† **Αρχιμανδρίτης Τυχικός**

9. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

8 Αυγούστου 2021

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητα Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστιν υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισάιοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το

θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως «**Υιόν Δαυίδ**» που στην γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όρασή τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, αποδίδοντας την προέλευση των θαυμάτων στον διάβολο και όχι στον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει «**οράτε μηδείς γινωσκέτω**». Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει, δεν οργίζεται, δεν τους τιμωρεί, γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο «**περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ**». Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερόνουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείπουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως και η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοικτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† Πρωτοσύγκελος Τυχικός

10. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

4 Αυγούστου 2019

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή είδαμε τον Χριστό να επιτελεί δύο θαύματα: χάρισε το φώς στους δύο τυφλούς και απάλλαξε έναν άλλο άνθρωπο από το δαιμόνιο που είχε μέσα του. Σε αυτά τα μεγάλα σημεία που τέλεσε ο Χριστός θα περίμενε κανείς να πιστέψουν όλοι σε αυτόν αναγνωρίζοντας τη Θεότητα Του. Παρ' όλ' αυτά υπήρξε και μια μερίδα μορφωμένων δήθεν ανθρώπων, όπως θεωρούνταν την εποχή εκείνη οι Φαρισαίοι οι οποίοι διαστρέβλωναν την αλήθεια μένοντας στο σκοτάδι της απιστίας.

Τα μηνύματα της περικοπής διαχρονικά. Οι άνθρωποι άλλοτε και σήμερα δεν άλλαξαν, παρέμειναν το ίδιο. Αναλύοντας την περικοπή θα σταθούμε σε δύο σημεία που πρέπει να προσέξουμε ώστε να ακολουθήσουμε το σωστό και να μην επαναλάβουμε τα ίδια λάθη.

- Πρώτα, πρέπει ο Χριστιανός να προσέξει να διατηρήσει το πνευματικό του φως και αν δεν το έχει θα πρέπει να το αποκτήσει. Οι δύο τυφλοί στερούνταν το σωματικό φως και δεν μπορούσαν να δουν τα αισθητά πράγματα, όμως, έβλεπαν πνευματικά. Είχαν πίστη και αναγνώριζαν τον Χριστό και τα έργα Του γι' αυτό ο Θεός έρχεται να τους ανταμείψει χαρίζοντάς τους και το αισθητό φως. Σε αντίθεση με τους φαρισαίους που είχαν τα μάτια τους ανοικτά αλλά ήταν τυφλοί πνευματικά, ζώντας στο σκοτάδι της απιστίας και του εγωισμού τους. Οι Φαρισαίοι αφού δεν μπορούσαν να διαψεύσουν τα θαύματα, κατέφευγαν στη διαστρέβλωση της αλήθειας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό όπως πίστευε ο λαός. Γι' αυτό και αλλού ο Χριστός τους ονομάζει **«γενεά άπιστη και διεστραμμένη»**. Ο άπιστος είναι αυτός που μπορεί να μην είδε και γι' αυτό δεν πιστεύει, ο διεστραμμένος, όμως, είναι αυτός που βλέπει και δεν θέλει να πιστέψει. Σατανική διάθεση να μην θέλει να πιστέψει κανείς παρ' όλες τις αποδείξεις που έχουμε για την πίστη μας. Καθημερινά έβλεπαν να επιτελεί θαύματα ο Χριστός, τότε και σήμερα, ακούμε τόσα θαύματα από αρρώστους που θεραπεύτηκαν, από διάφορα σημεία που δείχνει ο Θεός, από αγίους ανθρώπους που αναδεικνύει και σήμερα η Εκκλησία μας και, όμως, κάποιοι παραμένουν ανάλητοι. Δυστυχώς πνευματική τύφλωση τότε, πνευματική τύφλωση και σήμερα από πολλούς. Ο Χριστιανός καλείται να πορεύεται στο φως που είναι ο Χριστός, να έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του, με τα οποία ακόμα και σωματικά τυφλός να είναι κανείς, βλέπει. Σε δύο μέρες θα εορτάσουμε την Μεταμόρφωση του Κυρίου. Ο πιστός ο οποίος κατάφερε

να ανέλθει πνευματικά μπορεί να δει το φως του Χριστού και μέσα σε αυτό να πορεύεται. Πρέπει να αγωνιστούμε να αποκτήσουμε αυτό το φως του Χριστού με τη μετάνοια, με την ταπείνωση, με την πίστη στον Χριστό και τη συχνή μετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή σήμερα είναι ότι, δεν πρέπει να αμβλύνεται η πίστη μας και ο αγώνας μας προς τα πνευματικά. Παρόλο που κάποιοι βρέθηκαν να διαστρεβλώσουν όχι μόνο τα λόγια του Χριστού αλλά και τα θαύματά Του, ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θαυματουργεί. Θα μπορούσε κανείς να πει, μα δεν φτάνει που τους θεραπεύει από τις ασθένειές τους και τους απαλλάσσει από τον φόβο των δαιμονισμένων, αυτοί τον βρίζουν; γιατί να συνεχίζει να τους ευεργετεί; Ανάμεσα στους πολλούς ανθρώπους σίγουρα, ο Χριστός, έβρισκε και καλοπροαίρετους ανθρώπους που ζητούσαν το έλεος και την σωτηρία τους. Στον κόσμο υπάρχουν οι δαιμονικές δυνάμεις και οι άνθρωποι που εκτελούν τα έργα τους, υπάρχουν και οι άνθρωποι, όμως, που επικαλούνται τη χάρη του Θεού. Είναι και ένα μήνυμα προς τους ιερείς αλλά και τους λαϊκούς που αγωνίζονται να μεταφέρουν το μήνυμα του Ευαγγελίου και σε άλλους. Πολλές φορές μπορεί να μην καρποφορούν οι προσπάθειες, άλλοτε να παρουσιάζονται εμπόδια και άλλοτε πόλεμος εναντίον μας. Θα πρέπει να συνεχίζουμε να ευεργετούμε όσους μπορούμε, αν το δεχθούν θα είναι καλό γι' αυτούς αλλά και για μας. Αν φανούν ακάριστοι προς εμάς και τον Θεό τότε θα έχουν να δώσουν λόγο στον Θεό την ημέρα της κρίσεως. Ακούμε συχνά κριτικές για τους ιερείς και την Εκκλησία για ό,τι κάνει. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τερματίσει το έργο της η Εκκλησία. Να προσέχουμε, βέβαια, να μην ακούμε φωνές που έρχονται μόνο και μόνο για να πλήξουν την Εκκλησία και τον Χριστό. Ο Χριστός από ταπείνωση δεν έδωσε απάντηση σε αυτούς που τον κατέκριναν. Εμείς, όμως, οφείλουμε όταν ακούμε βλάσφημα λόγια για τον Χριστό είτε να αντιδρούμε προβάλλοντας την αλήθεια ή να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε από τέτοιους ανθρώπους αλλιώς γινόμαστε και εμείς ένα με αυτούς. Όπως ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θεραπεύει και να ευεργετεί τους πάντες, έτσι και ο κάθε Χριστιανός ως μέλος της Εκκλησίας, που κεφαλή της είναι ο Χριστός, πρέπει να κάνει το ίδιο. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει από τη μια **«αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθώ»** να αποστρεφόμαστε το κακό και να ακολουθούμε το καλό. Και στον καθένα παραγγέλλει **«μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθώ το κακόν»**. μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό.

Παίρνοντας τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής πρέπει ο καθένας πηγαίνοντας σπίτι του να προσπαθήσει να τα εφαρμόσει στη ζωή του. Να αναζητήσουμε στη ζωή μας το φως, που είναι ο Χριστός, ώστε να μας φωτίζει σε κάθε πορεία της ζωής μας. Όταν βρούμε αυτό το φως που χαρίζει ο Θεός σε όσους με πίστη και αρετές καταφεύγουν κοντά Του, τότε να προσπαθήσουμε να

βοηθήσουμε και άλλους να το βρουν. Με την ταπείνωση, την ανεξικακία, την υποχωρητικότητα να ευεργετούμε όλους, ελπίζοντας ότι κάποιιοι θα έχουν ανοικτά τα μάτια της ψυχής τους και διώχνοντας κάθε σκοτάδι θα ακολουθήσουν το Φως στη ζωή τους, που είναι ο Χριστός.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

11. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. ισ' 13 – 24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα' 33 – 42

6 Σεπτεμβρίου 2009

***«Κακούς, κακώς απολέση αυτούς και του αμπελώνα εκδώσεται
άλλοις γεωργούς»***

Ο Χριστός χρησιμοποιεί πολλούς τρόπους και μεθόδους για να οδηγήσει τον κάθε άνθρωπο στη σωτηρία. Μία μορφή λόγου που χρησιμοποιεί είναι και οι γνωστές παραβολές.

Μέσα από τη σημερινή παραβολή ακούμε τον Κύριο να μας λέγει για κάποιον οικοδεσπότη ο οποίος φύτεψε αμπελώνα. Και δεν τον φύτεψε μόνο αλλά και τον περιποιήθηκε και τον φρόντισε με κάθε τρόπο. Τον νοίκιασε στη συνέχεια σε γεωργούς να τον εργάζονται και να αποδίδουν τους καρπούς, στον ιδιοκτήτη του, στον κατάλληλο καιρό. Οι γεωργοί όμως αποδείχτηκαν κακοί και αχάριστοι. Όχι μόνο αρνήθηκαν μία και δύο φορές να αποδώσουν τους καρπούς αλλά κακοποίησαν και θανάτωσαν τους δούλους στην αρχή, και τον υιό του οικοδεσπότη στο τέλος, που ήρθαν για να πάρουν τους οφειλόμενους καρπούς από τον αμπελώνα.

Στο τέλος της ιστορίας ο Χριστός ρωτά το πλήθος που τον άκουε: «Όταν ουν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι ποιήσει τοις γεωργοίς εκείνοις;» Αυτοί απάντησαν ότι θα τους εξολοθρεύσει με τον χειρότερο τρόπο και το αμπέλι θα το νοικιάσει σε άλλους γεωργούς που θα είναι συνεπείς, αποδίδοντας τους καρπούς στην εποχή τους.

Στην παραβολή αυτή κρύβονται μεγάλες αλήθειες που ήθελε να μας φανερώσει ο Κύριος:

Ο οικοδεσπότης που φυτεύει αμπελώνα, τον περιποιείται, τον φροντίζει και τον νοικιάζει σε γεωργούς είναι ο Θεός. Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο και όλα τα δημιουργήματα πάνω σ'αυτόν. Οι γεωργοί είναι ο Ισραηλιτικός λαός ο οποίος αθετεί τις υποσχέσεις του έναντι του Θεού και λιθοβολεί και εξολοθρεύει τους απεσταλμένους και τους προφήτες που στέλλει ο Θεός σ'αυτούς. Τελευταία στέλλει και τον Υιόν του τον μονογενή, τον Κύριον Ιησού Χριστό, στον οποίο προσφέρουν τας ύβρεις, τους γέλωτες, τα μαστιγώματα και προπάντων το σταυρό και το θάνατο. Ο Θεός όμως στο τέλος θα έλθει και θα τιμωρήσει τους κακούς γεωργούς – τον ισραηλιτικό λαό – και θα δώσει τη χάρη Του στα έθνη ώστε να γίνουν αυτοί ο περιούσιος λαός και να δοξάζεται από αυτούς. Αυτό το βλέπουμε και ιστορικά· το ιουδαϊκό έθνος διασκορπίζεται λίγα χρόνια μετά την σταύρωση και την ανάσταση του Χριστού και περιούσιος λαός γίνονται τα έθνη οι οποίοι δέχθηκαν με χαρά και

εγκολπώθηκαν τον χριστιανισμό. Αλλά και μεταφορικά, κάθε άνθρωπος που δεν αποδίδει πνευματικούς καρπούς θα τιμωρηθεί, στο τέλος, ενώ κάθε άνθρωπος που έχει να επιδείξει καλά έργα θα αμειφθεί από τον Θεό.

Επιπλέον η παραβολή στέλλει και άλλα διαχρονικά μηνύματα.

- Βλέπουμε στην παραβολή τον Θεό να δημιουργεί τον κόσμο αλλά και να ενδιαφέρεται γι' αυτόν. Δεν δημιουργεί τον κόσμο και στη συνέχεια τον εγκαταλείπει. Βλέπουμε τον Θεό να μεριμνά για τα δημιουργήματα του και κυρίως τον άνθρωπο. Μας λέγει σε άλλες περιπτώσεις ο Κύριος: «Και αι τρίχες της κεφαλής υμών ηριθμημένοι εισί». Φροντίζει για την κάθε λεπτομέρεια ο Θεός, φροντίζει να έχουμε σ' αυτόν τον κόσμο όλα τα απαραίτητα υλικά πράγματα προς επιβίωσή μας. Μεριμνά όμως και για τα πνευματικά· να μετανοήσουμε και να δεχθούμε τη σωτηρία. Ποτέ δεν μας εγκαταλείπει και όταν μερικές φορές συμβαίνει στη ζωή μας να νομίζουμε ότι έχουμε εγκαταλειφθεί από τον Θεό, αυτό είναι φαινομενικό. Ο Θεός δεν μας εγκαταλείπει, μας δοκιμάζει για να φανεί η πίστη μας, ώστε και εμείς να ανεβαίνουμε πνευματικά και τους άλλους να οδηγούμε στη διόρθωση και τη σωτηρία. Γιατί βλέποντάς μας να δείχνουμε υπομονή και πίστη στο Θεό για ό,τι μας συμβαίνει, καλό ή κακό, διαπιστώνουν την αλήθεια της πίστεώς μας. Ας έχουμε γι' αυτό πρότυπό μας τον Ιώβ, ο οποίος δεχόταν ευχαρίστως τα κακά στη ζωή του, ακριβώς όπως και τα αγαθά, και δεν αγανακτούσε εναντίον του Θεού.
- Βλέπουμε, ύστερα, σ' αυτή την παραβολή, τον Θεό να μακροθυμεί, να περιμένει την μετάνοια των αμαρτωλών. Δεν επεμβαίνει αμέσως, αλλά περιμένει την διόρθωσή μας. Γι' αυτό και εμείς όσο ζούμε σ' αυτό τον κόσμο ας μετανοούμε, ας προσπαθούμε να αλλάξουμε τρόπο ζωής. Γιατί όπως μας λέγει και η Γραφή «δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθεί Κύριος». Διορθωθείτε γιατί θα επέλθει τιμωρία. Ο Θεός μακροθυμεί, λοιπόν, αλλά δεν ξεχνά. Οι καλώς ποιήσαντες θα λάβουν τα αγαθά οι κακώς ποιήσαντες θα λάβουν τις τιμωρίες. Στον κόσμο αυτό βλέπουμε πολλές κακίες, πολλούς ανθρώπους να ζουν αντίθετα με το θέλημα του Θεού και να μην τιμωρούνται. Ο Θεός μακροθυμεί και περιμένει την μετάνοιά μας όσο είναι καιρός· στο τέλος όμως θα αποδώσει δικαιοσύνη.
- Τέλος, κάτι που τονίζει η παραβολή είναι τα έργα πίστεως και αγάπης. Θέλει ο Θεός, όταν έρθει ο κατάλληλος καιρός, να έχουμε να δείξουμε και να αποδείξουμε την πίστη μας σ' αυτόν με έργα, με καρπούς άξιους. «Η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστί» μας λέγει η Γραφή. Κανείς δεν γνωρίζει πότε θα τον καλέσει ο Θεός να απολογηθεί ενώπιόν Του και εκεί που θα μας βρει, εκεί και θα μας κρίνει. Στην εκκλησία προσευχόμαστε κάθε φορά «χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και καλήν απολογίαν την επί του φοβερού βήματος του Χριστού». Να έχουμε ειρηνικά τέλη, να μας βρει ο Κύριος ετοιμούς ώστε η απολογία μας να είναι άμεμπτη, καθαρή από παντός ρύπου.

Ας αντιπροσφέρουμε, λοιπόν, την αγάπη και την φροντίδα που μας δίδει ο Θεός με έργα και καρπούς άξιους προς σωτηρίαν. Ας προσέχουμε οι πράξεις και ενέργειές μας να είναι σύμφωνες με το θέλημα του Θεού. Ο Θεός μακροθυμεί, μα δεν ξεχνά,

και θα αποδώσει στον καθένα μας την δικαιοσύνη, «εκάστω κατά τα έργα αυτού». Γιατί και το δέντρο γνωρίζεται από τους καρπούς του. Και η προειδοποίηση είναι ξεκάθαρη: «παν δένδρον μη ποιούν καρπόν κόπτεται και εις πυρ βάλλεται». Ας αποδίδουμε λοιπόν στο Θεό το οφειλόμενο, ό,τι ανήκει σ' Αυτόν».

Ιεροδιάκονος Τυχικός

12. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. κβ' 35-46

5 Σεπτεμβρίου 2010

«Τι υμίν δοκεί περί του Χριστού;» (Ματθ. 22, 42)

Μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε πρώτα τον Χριστό να τονίζει ότι η μεγαλύτερη εντολή είναι αυτή της αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Μετά τον βλέπουμε, αφού βρίσκεται ήδη στο τέλος της επίγειας ζωής του και αφού έκαμε πολλά θαύματα και παρέθεσε πολλές διδασκαλίες, να ρωτά τους Φαρισαίους, που ήσαν γνώστες του Νόμου και των προφητειών, τι γνώμη έχουν για τον Χριστό. Χρησιμοποιώντας την απάντησή τους προσπαθεί μέσα από τη Γραφή να τους οδηγήσει στη θεογνωσία. Επειδή, όμως, δεν ήσαν διατεθειμένοι να ομολογήσουν τη θεότητα του Ιησού Χριστού, οδηγούνται στη σιγή.

Αν έθετε την ίδια ερώτηση στον καθένα από εμάς τι θα απαντούσαμε; Γιατί, ακόμα και σήμερα είναι πολλοί εκείνοι που έχουν άγνοια περί του προσώπου του Χριστού. Άλλοι τον ονομάζουν προφήτη, άλλοι ιδεολόγο, άλλοι ένα σπουδαίο άνδρα που μετέβαλε τον ρουν της ιστορίας και άλλοι πολλά άλλα.

Μέσα από την Αγία Γραφή, θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε το πρόσωπό Του, δίνοντας απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε σήμερα.

Υπάρχει μια παραδοξότητα γύρω από το πρόσωπο του Χριστού. Παρουσιάζεται, πρώτα να έχει δυνάμεις ανυπέβλητες: Να ανιστά νεκρούς, να θεραπεύει ανίκανους για την εποχή ασθένειες, να επιβάλλεται στους ανέμους και στα κύματα, να γνωρίζει τα κρύφια των ανθρώπων. Σε σημείο που να ομολογούν οι πάντες ότι **«ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ»**. Και άλλοι να αποφαινόνται **«αληθώς Υιός Θεού ήν ούτος»** Είναι Υιός Θεού, και άρα τέλειος Θεός. Από την άλλη παρουσιάζεται να έχει και όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά, χωρίς αμαρτία. Τον βλέπουμε να κουράζεται, να διψά, να πεινά, να κοιμάται, να αγωνιά μπροστά στο θάνατο. Είναι υιός ανθρώπου, και άρα τέλειος άνθρωπος. Έτσι βλέπουμε ξεκάθαρα να συνυπάρχουν δύο φύσεις στον Χριστό· η Θεία και η ανθρώπινη.

Σύμφωνα με την πίστη μας, την πίστη της Εκκλησίας, ο Χριστός είναι **«τέλειος εν Θεότητι και τέλειος εν ανθρωπότητι»**. Είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Υπήρχε **«προ πάντων των αιώνων»**, ο Υιός του Θεού, ο Θεός Λόγος που ενώθηκε «επ' εσχάτων των χρόνων» στην άχραντη γαστέρα της Θεοτόκου, με την ανθρώπινη φύση. Προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και

ενώνοντάς την στο ένα πρόσωπο του Θεού Λόγου μένει για πάντα ακώριστος με αυτή. Αυτή η ένωση έγινε χωρίς μετατροπή της θείας ή της ανθρώπινης φύσης και χωρίς να υπάρχει σύγχυση των δύο φύσεων. Ταυτόχρονα παραμένει αδιαίρετη η θεία και η ανθρώπινη φύση. Και αυτό για να μπορέσει ο άνθρωπος να θεωθεί. **«Ενηθρώπησεν ινα ημεις θεοποιηθώμεν»**. Έγινε άνθρωπος για να μπορέσουμε εμείς να θεωθούμε. Να γίνουμε Θεοί κατά χάρη.

Οι συνέπειες της «ασυγχύτου, ατρέπτου, ακωρίστου και αδιαίρετου» συνυπάρξεως των δύο φύσεων του Χριστού στο ένα και μοναδικό πρόσωπό Του, είναι πολλές και θεμελιώδεις:

Πρώτον: η Παναγία είναι πράγματι Θεοτόκος. Καλείται Θεοτόκος γιατί δεν γέννησε ένα απλό άνθρωπο, αλλά τον «Θεόν Λόγον εν σαρκί». Δεν υπήρξε ούτε για μια στιγμή αυθύπαρκτη η ανθρώπινη φύση του Χριστού. Από τη στιγμή του Ευαγγελισμού αυτή προσλήφθηκε στην προϋπάρξασα, προ πάντων των αιώνων, θεία φύση του Ιησού Χριστού. Έτσι η Παναγία κυοφόρησε τον Θεόν Λόγον και τον γέννησε στη γη.

Όταν κοινωνούμε, ύστερα, κατά τη Θεία Ευχαριστία, δεν κοινωνούμε σώματος ενός απλού ανθρώπου αλλά κοινωνούμε σώματος και αίματος Θεού. Γιατί με τον άνθρωπο Ιησού Χριστό ήταν και είναι πάντα ενωμένος και ο Θεός Λόγος. Έτσι κοινωνώντας του Σώματος και του Αίματος του Χριστού μπορούμε να ενωθούμε με τον ίδιο τον Θεό.

Όταν προσκυνούμε την εικόνα του Χριστού δεν προσκυνούμε απλά απεικόνισμα ανθρώπου, αλλά του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Απεικονίζουμε τον άνθρωπο Ιησού που όμως δεν είναι ξεχωριστός από τον ίδιο Θεό Λόγο. Έτσι προσκυνούμε διά του εικονίσματος, που μας βοηθά να αναγόμεστε στο πρωτότυπο, τον ίδιο το Θεό Λόγο που ενανθρώπησε.

Συμπερασματικά, λοιπόν, όταν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί ερωτώνται ποια είναι η πίστη τους στο πρόσωπο του Χριστού, **«Τι υμίν δοκεί περί του Χριστού; Τίνος υιός εστι;»**, η απάντηση είναι ξεκάθαρη: Είναι Υιός Θεού που έγινε για μας και άνθρωπος. Και έγινε άνθρωπος όχι από ανάγκη ή βία αλλά από αγάπη κινούμενος προς τα πλάσματά του, τον άνθρωπο.

Ας μη φοβόμαστε κι ας μη ντρεπόμαστε να Τον ομολογούμε, κάτι που δεν έκαναν οι Φαρισαίοι, όπως ακούσαμε σήμερα. Ας μιμηθούμε τον Δαβίδ, που παρόλο ότι επρόκειτο για έναν απόγονό του, κατά σάρκα, τον ομολόγησε Κύριον λέγοντας: **«Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου»**. Κι όπως τον ομολόγησε ο Απόστολος Θωμάς λέγοντας **«ο Κύριός μου και ο Θεός μου»!**

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

13. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

12 Σεπτεμβρίου 2021

Κυριακή προ της Υψώσεως σήμερα. Η μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου σχετίζεται με την εύρεση και τη για δύο φορές ύψωση του Τιμίου Σταυρού καθώς και τα εγκαίνια του πρώτου ναού της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα. Λόγω της μεγάλης σπουδαιότητάς της και των σωστικών μηνυμάτων που έχει, ορίστηκε μια Κυριακή πριν από αυτήν την εορτή και μία μετά να διαβάζονται αναγνώσματα και να ψάλλονται ύμνοι σχετικοί με την εορτή αυτή.

Αφορμή των όσων ειπώθηκαν από τον Χριστό στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα δόθηκε από τον Νικόδημο. Ο Νικόδημος είχε υψηλή κοινωνική θέση και γι' αυτό πήγε νύχτα, κρυφά να ρωτήσει και να ακούσει τους λόγους του Χριστού για το πρόσωπό Του. Ενώ όλοι είχαν στον νου τους εξουσίες, θέσεις και επίγεια, πρόσκαιρα πράγματα, ο Χριστός μιλά για τη σωτηρία των ανθρώπων διά μέσου του Σταυρού Του και της πίστης στο πρόσωπό Του. Ο Χριστός προαναγγέλλει τη Σταύρωσή Του ερμηνεύοντας ένα γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη, θέλοντας να πει ότι ο τρόπος που διάλεξε ο Θεός να σώσει τον άνθρωπο ήταν δια μέσου του Σταυρού. Στην Παλαιά Διαθήκη υπήρξε προτύπωση της σταύρωσης του Χριστού που προεικόνισε την πραγματική ύψωση του Σταυρού στον Γολγοθά: «καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτος υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου».

Γιατί ο Χριστός έπρεπε να σταυρωθεί και πώς μπορεί διά μέσου του Σταυρού να σωθεί ο κάθε άνθρωπος θα προσπαθήσουμε εν συντομία να εξηγήσουμε στηριζόμενοι στα ίδια τα λόγια του Κυρίου.

- **«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον».** Ο Θεός αγαπά υπερβολικά τον άνθρωπο και ενδιαφέρεται για τη σωτηρία του. Ως ένδειξη της μεγάλης αυτής αγάπης Του είναι η ενανθρώπιση του Χριστού και η ανάβασή Του στον Σταυρό. Δύο από τις ιδιότητες που αποδίδουμε στον Θεό είναι η φιλανθρωπία και η αγάπη προς τα δημιουργήματά Του. Βλέποντας, ο Θεός, ότι ο άνθρωπος ήταν αδύνατο να σωθεί από μόνος του, εκπληρώνει το σχέδιο της Θείας Οικονομίας, το οποίο είχε καταρτίσει από καταβολής κόσμου. Ο Θεός, στην πανσοφία Του, γνώριζε αυτό που ψάλλουμε στην Εκκλησία μας: «Ο θάνατός σου, Κύριε, αθανασίας γέγονε πρόξενος». Ότι δηλαδή ο σταυρός, ο θάνατος και στη συνέχεια η τριήμερη ανάσταση του Χριστού θα προξενούσαν τη σωτηρία μας. Αν μπορούσαμε να αναλογιστούμε πόσα με αγάπη ο Χριστός μας προσέφερε θα εγκλωβιζόμασταν στην ευγνωμοσύνη προς Αυτόν και θα κάναμε ό,τι είναι δυνατό για να ανταποδώσουμε αυτή τη μεγάλη αγάπη. Δεν ζητά, βέβαια, πολλά ο Θεός. Τη μετάνοιά μας θέλει, την ταπείνωση και τον αγώνα μας να τηρήσουμε τις εντολές Του.
- Ο Χριστός ανέβηκε στον Σταυρό, κατά την προτύπωση που δόθηκε και στην Παλαιά διαθήκη: **«ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη**

ζωήν αιώνιον». Όσοι προσβλέπουν με πίστη στον σταυρωθέντα Κύριο μπορούν να σωθούν και να έχουν αιώνια ζωή. Κατά τον απόστολο Παύλο «ο λόγος ό του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζόμενοις ημίν δύναμις Θεού εστι». Μια εσφαλμένη θεώρηση μεταξύ των ανθρώπων είναι ότι όταν κάποιος κάνει καλά έργα και βοηθά τους συνανθρώπους του θα σωθεί ασχέτως σε ποιο Θεό πιστεύει. Αυτό, όμως, είναι λάθος, αφού ο ίδιος ο Χριστός εδώ μας ξεκαθαρίζει ότι προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η πίστη στον Χριστό και «τούτον εσταυρωμένον». Τα καλά έργα θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα της ορθής πίστης μας. Σωζόμαστε χάρη στη θυσία του Χριστού και όχι για τα καλά μας έργα τα οποία, βέβαια, πρέπει να υπάρχουν ως πιστοποίηση και επισφράγιση της πίστης μας

- Η αγάπη του Θεού εκφράζεται και με τη μακροθυμία Του. Είναι μακρόθυμος ο Θεός γι' αυτό και σημειώνει ότι: **«Ού γαρ απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον, ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ' ίνα σωθή ο κόσμος δι' αυτού»**. Αυτό που προτάσσεται στον Θεό είναι η σωτηρία του καθενός από εμάς και όχι η δικαιοσύνη Του. Αν ήθελε ο Θεός να προτάξει τη δικαιοσύνη Του δεν θα μπορούσε να σωθεί κανείς άνθρωπος: «τις γαρ καθαρός έσται από ρύπου; αλλ' ουδείς, εάν και μία ημέρα ο βίος αυτού επί της γης». Κανείς δεν είναι αναμάρτητος έστω κι αν έζησε μόνο μια μέρα πάνω στη γη. Επομένως ο Χριστός μάς διαβεβαιώνει ότι ήρθε στον κόσμο με μοναδικό σκοπό τη σωτηρία και λύτρωση των ανθρώπων. Ο τρόπος της σωτηρίας μας είναι η άνοδος Του στον σταυρό για να νικήσει και να καταπατήσει τον θάνατο και τον διάβολο. Να μας παραδώσει το Σώμα και το Αίμα Του ως προσφορά «τροφής αθανάτου» για να έχουμε ζωή αιώνια. Η μακροθυμία Του εκδηλώνεται για τους αμαρτάνοντας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Περιμένει μέχρι και την τελευταία στιγμή τη μετάνοια και επιστροφή του καθενός. Η μακροθυμία του Θεού, βέβαια, δεν ακυρώνει τη δικαιοσύνη Του. Προς το παρόν για χάρη της σωτηρίας μας η δικαιοσύνη του Θεού αναστέλλεται και μετατίθεται για το μέλλον, στη δευτέρα παρουσία Του όπου θα γίνει η κρίση του κόσμου. Τα λόγια του Χριστού ότι δεν κρίνει κανένα αλλά ζητά τη σωτηρία μας πρέπει να ακούονται και σ' εμάς, που πολύ εύκολα κρίνουμε και κατακρίνουμε τον καθένα. Αν θέλουμε το καλό του συνανθρώπου μας, ας προσπαθήσουμε να τον βοηθήσουμε να σωθεί, περιμένοντας μέχρι και την υστάτη τη σωτηρία του.

Προετοιμαζόμενοι, λοιπόν, για τη μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού ας αντλήσουμε σωτήρια διδάγματα και νοήματα μέσα από τα αναγνώσματα και τους ύμνους. Να αναλογιστούμε την Αγάπη του Θεού προς εμάς, τη φιλανθρωπία και μακροθυμία Του και να καταφύγουμε κοντά στον Χριστό ως μόνη σωτηρία.

† **Πρωτοσύγκελλος Τυχικός**

14. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)

Απόστολος: Β' Κορ. Στ' 16- ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε' 21-28

6 Φεβρουαρίου 2011

Είδαμε, μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή, μια γυναίκα Χαναναία, που δεν καταγόταν δηλαδή από τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, να ανερεί με την πράξη της την πίστη των φαρισαίων περί «αποκλειστικότητας της σωτηρίας». Πίστευαν δηλαδή οι φαρισαίοι ότι μόνο αυτοί μπορούσαν να σωθούν γιατί κατάγονταν από το εβραϊκό έθνος, ενώ όλοι οι άλλοι λαοί αποτελούσαν το βδέλυγμα, την περιφρόνηση του Θεού και τους ονόμαζαν μάλιστα με μια λέξη «κύνες», σκυλιά. Πίστευαν ότι κάθε ξένος λαός ήταν ταυτόχρονα και άπιστος, ενώ οι ίδιοι είχαν την πεποίθηση ότι ήταν οι πιστοί. Μα η πίστη δεν περιορίζεται σε έθνη και λαούς. Αυτό το αποδεικνύει η Χαναναία, η οποία, μέσω της διακριτικής στάσης που παίρνει ο Χριστός απέναντι της, κατορθώνει να φανερώσει σε όλους την βαθειά πίστη που έκρυβε μια γυναίκα, και μάλιστα αλλοεθνής.

Έτσι, ενώ βλέπουμε τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, ουδέποτε να αναγνωρίζει τον Χριστό ως τον αναμενόμενο Μεσσία, αλλά ούτε και να ζητά το έλεός Του, παρά μόνο να τον αντιμετωπίζουν με περιφρόνηση, εντούτοις ακούμε σήμερα μια αλλοεθνή γυναίκα την Χαναναία, να του φωνάζει: «ελέησόν με, Κύριε, Υιέ Δαυίδ». Τον αναγνωρίζει ως τον Κύριο και τον αναμενόμενο Μεσσία απόγονο του Δαυίδ και αυτή η βεβαιότητά και η πίστη της δεν είναι καθόλου επιφανειακή. Αποδεικνύεται η πίστη της πρώτα με την υπομονή και την επιμονή της. Αν δεν πίστευε ακράδαντα στον Χριστό ως σωτήρα, θα εγκατέλειπε την προσπάθειά της με την πρώτη περιφρόνηση του Χριστού, πράγμα που δεν βλέπουμε να κάνει. Ύστερα αν η πίστη της ήταν χλιαρή, δεν θα μπορούσε να φτάσει, στην ταπείνωση και στον εξευτελισμό, με το να δεχθεί τους λόγους του Χριστού ότι είναι «σκυλί». Ο εγωισμός του άπιστου ανθρώπου δεν του δίνει αυτό το δικαίωμα. Όμως η Χαναναία όχι μόνο δέχεται τους ταπεινωτικούς αυτούς λόγους, αλλά βάζει και την θέση της στη θέση του σκυλιού που ζητά το έλεος του Θεού, και μάλιστα, που αρκείται μόνο στα ψίχουλα. Και η θεραπεία της κόρης της ήταν μόνο ψίχουλα του ελέους του Θεού.

Ο Χριστός βέβαια ως παντογνώστης που γνωρίζει τα κρύφια της καρδιάς του καθ' ενός χειρίζεται ως σωστός παιδαγωγός την περίπτωση της Χαναναίας. Αφενός μεν, για να δοκιμάσει τη πίστη της και μέσω της ταπείνωσης να την οδηγήσει στην σωτηρία, αφετέρου δε για να ξεσκεπάσει την υποκρισία των φαρισαίων. Να αποδείξει τέλος, στους μαθητές Του και στους καλοδιάθετους ανθρώπους, ότι ο Θεός δεν κρύβεται πίσω από έθνη και λαούς αλλά αγκαλιάζει «πάντα τα έθνη» με την ίδια στοργή και αγάπη. Μέτρο της κρίσης Του, είναι πάνω από όλα η πίστη, η οποία επιβεβαιώνεται όπως είδαμε, με την υπομονή, την επιμονή και την ταπείνωση της Χαναναίας.

Η στάση των φαρισαίων από την μια και η στάση της Χαναναίας από την άλλη, χαρακτηρίζει άριστα τους ανθρώπους κάθε εποχής, καθώς και τη στάση

τους έναντι του Θεού και της σωτηρίας τους. Οι πρώτοι που θα αρκεστούν να πουν ότι συγκαταλέγονται ανάμεσα στους εκλεκτούς του Θεού, θα παραμείνουν σε μια αυτοδικαίωση και παράλληλα σε περιφρόνηση των άλλων ως «αμαρτωλών», πράγμα που θα τους φέρει σε αντίθεση με την κρίση του Θεού. Οι δεύτεροι θα αναζητήσουν τον Χριστό και αφού τον βρουν θα αναφωνήσουν μαζί με την Χαναναία «Κύριε, Υιέ Δαυίδ ελέησόν με». Έτσι θα φτάσουν στο έλεος του Θεού μέσα από την ταπείνωση και την αληθινή πίστη.

Όταν ο άνθρωπος προσεγγίζει τον Θεό και τον προσεγγίζει κυρίως με την προσευχή απευθύνοντάς του συνήθως αιτήματα, τα αιτήματα αυτά για να γίνουν δεκτά από τον Θεό και να εισακουστούν πρέπει να πηγάζουν από δύο κυρίως πηγές, όπως ακριβώς και της Χαναναίας, την πίστη και την ταπείνωση.

- Η πίστη είναι μια από τις κορυφαίες πνευματικές αρετές που πρέπει να κοσμήει τον χριστιανό. Αυτή ακριβώς η πίστη εκφράζεται μέσα από την επιμονή και επιβεβαιώνεται μέσα από την υπομονή και ιδιαίτερα την ταπείνωση. Βλέπουμε τον Χριστό σήμερα να δοκιμάζει την πίστη της Χαναναίας, μέχρι τέλους. Στην ζωή του χριστιανού θα έρθουν και θλίψεις και αρρώστιες, που πολλές φορές να νιώσει ότι εγκαταλείφθηκε από τον Θεό. Όταν τον παρακαλούμε και αυτός φαινομενικά δεν ακούει τις προσευχές μας, ή δεν μας απαλλάσσει από κάτι δυσάρεστο που μας βρήκε ή δεν μας χαρίζει κάτι το ποθούμενο για μας, είναι γιατί, ο Ίδιος ξέρει καλύτερα τι θα μας ωφελήσει και τι μας οδηγήσει στον πνευματικό θάνατο. Αλλά και όπως είδαμε σήμερα είναι και με δοκιμασία που θα ξεχωρίσει ο Θεός τους εκλεκτούς Του. Αν εμείς μείνουμε σταθεροί στην πίστη μας μέχρι τέλους και δεν ολιγοψυχήσουμε, τότε σαν πραγματικοί πιστοί θα αποτελέσουμε το παράδειγμα για τους άλλους.
- Έπειτα η ταπείνωση μας βοηθά να κρίνουμε με αυστηρότητα τον εαυτό μας και να αντιμετωπίζουμε με επιείκεια τους άλλους, όπως και η μάνα το παιδί της. Θα πρέπει να μην αυτό-δικαιώνουμε τους εαυτούς μας όπως οι φαρισαίοι, και να κατακρίνουμε τους άλλους. Αλλά να κρίνουμε, αυστηρά τον εαυτό μας και να ζητούμε το έλεος από τον Θεό ως δούλοι αχρείοι, ενώ να βλέπουμε τα όποια ελαττώματα του αδελφού μας με αγάπη και κατανόηση. Ο εγωισμός δεν φέρνει ποτέ καλά αποτελέσματα. Ο διάβολος εξέπεσε από άγγελος φωτός και έγινε ο διάβολος εξαιτίας του εγωισμού του. Ο ίδιος ο Κύριος μιλώντας για τους υπερηφάνους λέει ότι: «ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται». Είναι δηλαδή εχθρός του Θεού ο υπερήφανος, ενώ «ταπεινοί δε δίδωσιν χάριν» στους ταπεινούς δίδει την χάρη Του.

Τόσο η πίστη όσο και η ταπείνωση είναι κορυφαίες αρετές και χρειάζονται αγώνα και κόπο για να αποκτηθούν. Χρειάζονται επιμονή, υπομονή και αγώνα για την κατάκτησή τους, γιατί χωρίς αυτές τις αρετές δεν σώζεται κανείς.

Ας αποφύγουμε λοιπόν την υποκρισία των φαρισαίων. Ας μείνουμε μακριά από την όποια αυτό-δικαίωση, ή και την κατάκριση των άλλων. Στο πρόσωπο του οποιουδήποτε άλλου κρύβεται η εικόνα του ίδιου του Θεού για την οποία ήρθε στον κόσμο ο Υιός του Θεού και ο οποίος σταυρώθηκε για να την σώσει. Ας έχει ο καθένας σαν πρότυπο την Χαναναία, και ιδιαίτερα τον τρόπο που προσεγγίζει τον Χριστό, δηλαδή με πίστη και ταπείνωση. Μόνο έτσι θα εισακουστούν οι προσευχές

μας από το Θεό και θα μπορεί να πει και σε μας «μεγάλη σου η πίστις γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

15. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1 -12

12 Μαρτίου 2023

Μέτρο της πνευματικής προόδου για τον κάθε Χριστιανό είναι η Ορθόδοξη πίστη όπως διασαφηνίστηκε μέσα από τους Αγίους Πατέρες και ο συνεχής πνευματικός αγώνας. Η Εκκλησία μας την πρώτη Κυριακή των νηστειών πρόβαλε την Ορθοδοξία ενάντια σε όλες τις αιρέσεις των προηγούμενων αιώνων. Σήμερα, δεύτερη Κυριακή των νηστειών, επαναλαμβάνεται μια δεύτερη Ορθοδοξία με κορυφή τον Άγιο Γρηγόριο Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης τον Παλαμά. Πράγματι η ορθόδοξη πίστη και διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου διέσωσε την ορθοδοξία από τη Δυτική σκέψη που ουσιαστικά οδηγούσε τον κάθε χριστιανό σε δρόμους που δεν οδηγούν στο Θεό.

- Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς έχοντας την παράδοση παλαιότερων αγίων ανθρώπων αλλά και έχοντας ως βάση την υπακοή, την ταπείνωση, την συνεχή μετάνοια και άσκηση – νήψη μπόρεσε να γίνει μέτοχος των ακτίστων ενεργειών του Θεού και να μιλήσει γι' αυτές. Σύμφωνα με τη διδασκαλία του που δεν ήταν θεωρητική αλλά καρπός εμπειρικής ζωής, ο άνθρωπος μπορεί να μετέχει και να γίνει κοινωνός της δόξης του Χριστού μέσω των ακτίστων ενεργειών του Θεού. Όλη του η ζωή ήταν μια παράκληση προς τον Θεό να αξιωθεί να φωτιστεί «Φώτισόν μου το σκότος» και ο Χριστός που είπε «αιτείτε, και δοθήσεται υμίν» όταν βλέπει ότι το ζητάμε με καθαρότητα καρδιάς που αποκτάται με τη συνεχή μετάνοια, με ταπείνωση και πίστη τότε μας το χαρίζει. Έτσι ο Θεός του χάρισε αυτή τη δυνατότητα του θείου Φωτισμού. Σε αντίθεση με τη Δυτική σκέψη που διδασκε ότι η γνώση του Θεού επιτυγχάνεται με την κοσμική σοφία και ότι ο άνθρωπος απλά γνωρίζει τον Θεό μέσω της δικής του δυνατότητας διαβάζοντας, ο Άγιος Γρηγόριος έλεγε ότι ο Θεός δεν ανακαλύπτεται αλλά αποκαλύπτεται στον Άνθρωπο. Η κοσμική σοφία δεν έχει καμία σημασία στην πνευματική κατάσταση του ανθρώπου. Ο Μέγας Βασίλειος που ήταν ο πλέον καταρτισμένος από την κοσμική σοφία και ο Μέγας Αντώνιος που ήταν ολιγογράμματος, έφτασαν και οι δύο στα ίδια μέτρα αγιότητας και Αγιοπνευματικής εμπειρίας. Η κοσμική σοφία μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην υπηρεσία των πατέρων αλλά δεν είναι αυτή που αγιάζει τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος αγιάζεται όταν καθαρίζεται και κενώνεται μέσα του. Καθαρίζει με τη συνεχή μετάνοια κάθε ίχνος αμαρτίας από πράξεις, λόγους και σκέψεις και κενώνεται από εγωισμό που φουσκώνει τον άνθρωπο και δεν μπορεί να χωρέσει μέσα τον Θεό. Επίσης ο άνθρωπος καλείται με την άσκηση, νηστεία, αδιάλειπτη προσευχή, να ελκύσει τη Χάρη του Θεού και ο Θεός να του φανερωθεί ως Άκτιστο Φως που είδαν οι μαθητές στην

Μεταμόρφωση, στο Θαβώριο όρος. Σε αντίθεση με τους Δυτικούς που έλεγαν ότι ο Θεός είναι αμέθεκτος και οι ενέργειες του Θεού είναι κτιστές ο άγιος Γρηγόριος απάντησε με ορθόδοξη διδασκαλία των αγίων Πατέρων. Έλεγε ότι αν οι ενέργειες είναι κτιστές τότε ο Θεός δεν μπορεί να γίνει μεθεκτός στον άνθρωπο και κατά συνέπεια δεν θα μπορούσε και να σωθεί. Οι ενέργειες του Θεού είναι άκτιστες και ο άνθρωπος μπορεί να μην μετέχει της Ουσίας του Θεού αλλά μετέχει των Ακτίστων Ενεργειών Του και έτσι θεούται και αγιάζεται.

- Η ορθόδοξη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά είναι το πρότυπο της πνευματικής ζωής. Αν ο ορθόδοξος άνθρωπος βιώνει την ορθοδοξία εμπειρικά, τότε αγιάζεται. Αν καμιά φορά δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε τα της πίστεως, αρκεί και μόνο το παράδειγμα αγίων ανθρώπων για να μας οδηγήσει με πρακτικό τρόπο στην επίτευξη της πνευματικής ζωής. Ο άγιος Γρηγόριος είναι ένα από τα λαμπρά παραδείγματα αγίων της Εκκλησίας. Τι χρειάζεται ο Χριστιανός για να προσδεύσει σ' αυτό το πνευματικό στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής καθώς και στο στάδιο ολόκληρης της ζωής του; Ο άγιος Γρηγόριος απέκτησε με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος την ταπείνωση, έκανε κτήμα του τη συνεχή μετάνοια, την ανεξικακία, την ησυχία να μην διασπάται ο νους με διάφορα τα οποία μολύνουν πνευματικά τον άνθρωπο, την εγκράτεια, την άσκηση με αγρυπνίες, νηστείες και την αδιάλειπτη νοερά προσευχή. Ιδιαίτερα για τη νοερά προσευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» έλεγε ότι άπαντες, κληρικοί, μοναχοί και κοσμικοί μπορούν να προσεύχονται το ίδιο και να φτάσουν στα ίδια μέτρα αγιότητας. Η προσευχή έχει την αρχή της από το ίδιο το Ευαγγέλιο: ο τυφλός της Ιεριχούς φώναζε συνεχώς στον Χριστό: «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» και ο άνθρωπος είδε το φως του αλλά κυρίως εμπειρικά, με το θαύμα έγινε κοινωνός και του Ακτίστου Φωτός. Η Χαναναία φώναζε συνεχώς στον Χριστό να την ελεήσει και να απαλλάξει τη θυγατέρα της από το δαιμόνιο που την βασάνιζε: «ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυΐδ» και ο Χριστός βλέποντας την πίστη και την ταπείνωσή της Χαναναίας έδωσε το έλεός Του και απαλλάχθηκε η θυγατέρα της από το δαιμόνιο. Σε πολλές εικόνες και τοιχογραφίες αγίων γράφει πάνω στο ειλητάριο που βαστούν «Ιησού μνήμη φωτίζει τον νου και διώκει τους δαιμόνας». Τι άλλο χρειάζεται να επιζητήσουμε από τον Χριστό αυτή την περίοδο και καθ' όλη την παρούσα ζωή; Τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και την απαλλαγή από δεσμεύσεις που προσπαθεί ο διάβολος να μας ρίξει και στη συνέχεια να μας απομακρύνει από τον Θεό.

Συνοψίζοντας τα πιο πάνω θα πρέπει σε αυτό το στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής αλλά και σε όλη μας τη ζωή να έχουμε ως σκοπό μέσα από την ορθόδοξη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά αλλά και το Άγιο Παράδειγμά του να φτάσουμε στον φωτισμό και στην κατά χάρη θέωσή μας. Αυτό δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη, χρειάζεται βήμα – βήμα, θα πρέπει να έχουμε ένα ορθόδοξο, πατερικό πνευματικό ιερέα για να καθαρίζουμε τακτικά την ψυχή μας από αμαρτίες και να μας βοηθά στην πνευματική ζωή. Θα πρέπει να αγωνιζόμαστε με ταπείνωση και υπακοή στο θέλημα του Θεού, η συνεχής ανάγνωση των Γραφών, βίων και λόγων των Αγίων, η νηστεία, η συνεχής προσευχή, η τακτική

Θεία Κοινωνία που μας βοηθά να γίνουμε σύσσωμοι και σύναιμοι Χριστού καθώς και όλα τα καλά έργα προς τον συνάνθρωπό μας θα βοηθήσουν ώστε με τη χάρη των ακτίστων ενεργειών του Θεού να γίνουμε και εμείς μέτοχοι του Ακτίστου Φωτός. Μπορεί καθημερινά να σταυρωνόμαστε αλλά θα έρθει η μέρα που θα αναστηθούμε μαζί με τον Χριστό στην αιώνια Ζωή εκεί όπου Ζωή είναι ο Χριστός.

† ο Πάφου Τυχικός

16. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14- ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η' 34- θ' 1

7 Μαρτίου 2010

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μου».

Τρίτη Κυριακή των νηστειών σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεί τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στο δρόμο μας. Το σημείο του σταυρού, που από όπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστού, όπλο κατά των δαιμόνων, νίκη κατά του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ανθρώπων. Αν κάποιος δεν περάσει από τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ανάσταση. Όρισε, ακριβώς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να αντιλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των αρετών αγώνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, όμως, σε τρία σημεία εμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν»** μας λέγει ο Κύριος. Και απευθύνει την πρόσκλησή του σε όλους, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ελεύθερη βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού και βίας, αλλά ελεύθερης και αβίαστης συγκατάθεσής μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επιγνώσιν αληθείας ελθείν» μας λέγει αλλού η Αγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί όμως να παραβιάσει την ελευθερία μας. Αν γινόταν αυτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση" του Θεού. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεού που δόθηκε και στον άνθρωπο είναι η ελευθερία, το αυτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να έρθει και να το αφαιρέσει κάνοντας τον άνθρωπο άβουλο. Μόνο ο άνθρωπος, σε αντίθεση με όλο το ζωικό βασίλειο, έχει αυτό ο προνόμιο της ελευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεί "όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν". Όποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ελεύθερος. Αν δεν με ακολουθήσει, όμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του.

Σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων. Στην πρώτη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του από φόβο

μήπως τιμωρηθούν. Αυτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του γιατί ελπίζουν σε ανταπόδοση. Αυτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ανήκουν αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τα προστάγματα Του από ανιδιοτελή αγάπη. Αυτοί είναι οι ελεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η αγάπη του σωστού Χριστιανού προς τον Θεό. Αγάπη χωρίς φόβο. Ελεύθερα και χωρίς ιδιοτέλεια πρέπει να αγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **"Απαρνησάσθω εαυτόν"**. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις αμαρτωλές επιθυμίες μας, μα πάνω από όλα, τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο άνθρωπος καλείται να ταπεινωθεί μπροστά στο θέλημα του Θεού, να απαλλαγεί από το κάθε εγώ του και να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάγηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαινει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό.

Στην Κλίμακα του αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζουμε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ίδιου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας.

Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μάς τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.

- **"Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι"**. Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρασης αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλευάσματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους του, θα στεφανωθούν.

Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μάς και μπορεί να καταλάβει

τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισαπόστολο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νικά". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

17. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14- ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η' 34- θ' 1

4 Απριλίου 2021

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι».

Τρίτη Κυριακή των νηστειών σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεί τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στον δρόμο μας. Το σημείο του σταυρού, που από όπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστού, όπλο κατά των δαιμόνων, νίκη κατά του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ανθρώπων. Αν κάποιος δεν περάσει από τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ανάσταση. Όρισε, ακριβώς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να αντλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των αρετών αγώνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, όμως, σε τρία σημεία εμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν»** μας λέγει ο Κύριος. Και απευθύνει την πρόσκλησή του σε όλους, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ελεύθερη βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού και βίας, αλλά ελεύθερης και αβίαστης συγκατάθεσής μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» μας λέγει αλλού η Αγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί όμως να παραβιάσει την ελευθερία μας. Αν γινόταν αυτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" του Θεού. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεού που δόθηκε και στον άνθρωπο είναι η ελευθερία, το αυτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να έρθει και να το αφαιρέσει κάνοντας τον άνθρωπο άβουλο. Μόνο ο άνθρωπος, σε αντίθεση με όλο το ζωικό βασίλειο, έχει αυτό το προνόμιο της ελευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεί "όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν". Όποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ελεύθερος. Αν δεν με ακολουθήσει, όμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του.

Σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πατέρων, υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων. Στην πρώτη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του από φόβο μήπως τιμωρηθούν. Αυτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του γιατί ελπίζουν σε ανταπόδοση. Αυτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ανήκουν αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τα προστάγματά Του από ανιδιοτελή αγάπη. Αυτοί είναι οι ελεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η αγάπη του σωστού Χριστιανού προς τον Θεό. Αγάπη χωρίς φόβο. Ελεύθερα και χωρίς ιδιοτέλεια πρέπει να αγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **"Απαρνησάσθω εαυτόν"**. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις αμαρτωλές επιθυμίες μας, μα πάνω από όλα, τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο άνθρωπος καλείται να ταπεινωθεί μπροστά στο θέλημα του Θεού, να απαλλαγεί από το κάθε εγώ του και

να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάγηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές, αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό.

Στην Κλίμακα του Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζουμε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ίδιου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας. Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μας τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.

- **"Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι"**. Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρασης αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλευάσματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα Του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους Του, θα στεφανωθούν.

Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μάς και μπορεί να καταλάβει τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισαπόστολο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νίκα". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

18. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ' 17-31

26 Μαρτίου 2011

Είδαμε μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή τον Χριστό να θεραπεύει ένα παιδί που είχε δαιμονικό πνεύμα.

Ένας πατέρας οδηγεί το παιδί του στους μαθητές του Χριστού, γιατί το ταλαιπωρούσε δαιμονικό πνεύμα, για να το θεραπεύσουν. Όταν αυτοί δεν το επιτυγχάνουν, το οδηγεί στον Χριστό ο οποίος πρώτα καταδικάζει την απιστία ως τον κύριο λόγο που δεν μπόρεσαν οι μαθητές να θεραπεύσουν το παιδί. Στη συνέχεια αφού βλέπει τον πατέρα να δυσπιστεί, ζητά από αυτόν να έχει πίστη. **«Ει δύνασαι, πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»** του λέγει. Όταν ακούει τον πατέρα να απαντά μετά δακρύων: **«πιστεύω Κύριε βοήθει μου τη απιστία»** τότε επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα, που βρισκόταν μέσα στο παιδί και το παιδί θεραπεύεται. Επιτιμά ακριβώς τον διάβολο ονομάζοντάς τον πνεύμα ακάθαρτο, άλαλο και κωφό, γνωρίζοντας ότι αυτός ήταν η αιτία που το παιδί αυτό υπέφερε από μακρού όπως μαρτυρεί ο πατέρας του.

Μπορούμε μέσα από τη θεραπεία αυτή να διδαχθούμε πολλά. Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού να επιτελεί θαύματα ως εξουσίαν έχων, **«εγώ σοι επιτάσσω»**. Έχει τη δύναμη να επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα ως Θεός που είναι και αυτό να εξέρχεται. Ύστερα το ότι πρέπει να οδηγούμε τα παιδιά μας από νωρίς στην Εκκλησία, στον Χριστό, όχι όπως ο σημερινός πατέρας που το άφησε να φθάσει σε τέτοια κατάσταση. Μακριά από τον Χριστό ο άνθρωπος δαιμονοποιείται, κοντά στον Χριστό βρίσκει τη θεραπεία και την ειρήνη μέσα του.

Πέρα από αυτά όμως θα αναλύσουμε δύο άλλα βασικά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Πρώτα το γιατί ο πόνος και οι ασθένειες στη ζωή μας. Γιατί το σημερινό παιδί αυτό να υποφέρει στη ζωή του με αυτό τον τρόπο; Έπειτα ποιος ο σκοπός και η αναγκαιότητα του θαύματος σε μας και ποια σχέση έχει με την πίστη.

- Ο πόνος, οι ταλαιπωρίες, οι θλίψεις, ακόμα και ο θάνατος εισήλθαν στη ζωή του ανθρώπου από τη στιγμή της πτώσεώς του από τον παράδεισο. Και εισήλθαν όλα αυτά λόγω της παρακοής και της υπερηφάνειας του ανθρώπου, έχοντας ως σκοπό να τον οδηγήσουν στη μετάνοια, στην ταπείνωση και στην εκζήτηση του θείου ελέους. Ο απόστολος Παύλος ομολογεί ότι η αρρώστια του είχε ως στόχο να τον κρατά στην ταπείνωση. **"Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα μη υπεραίρωμαι"** ομολογεί. Ο ίδιος ο Χριστός για αυτούς που τον αγαπούν δεν υποσχέθηκε σε αυτή την ζωή απολαύσεις και ανέσεις αλλά λέγει ότι **"εν τω κόσμω θλίψιν έξετε"** και ως απόδειξη της αγάπης Του προειδοποιεί **"όν αγαπά Κύριος παιδεύει"** όχι φυσικά γιατί θέλει να ταλαιπωρούμαστε αλλά με σκοπό να μας οδηγήσει στη σωτηρία. Ας μην ξεχνούμε ότι και ο ίδιος Χριστός συνάντησε δυσκολίες (αφιλοξενία των

ανθρώπων κατά την γέννησή Του, περιφρόνηση των δικών του ανθρώπων, τους εμπαιγμούς, τα ραπίσματα, τον σταυρό και τον θάνατο. Έτσι και εμείς αν τύχει να επιτρέψει ο Θεός να συναντήσουμε στη ζωή μας παρόμοιες θλίψεις να μην δυσανασχετούμε. Ο Χριστός μας δείχνει τον δρόμο του κάθε χριστιανού, που μέσα από τις ταλαιπωρίες και τον πόνο θα μας υποδεχθεί η ανάσταση και η αιώνια μακαριότητα. Αν ο ίδιος ο Αρχηγός της πίστης μας δέχθηκε ένα τέτοιο δρόμο, πόσο μάλλον εμείς δεν πρέπει να ζητούμε σε αυτή την ζωή την άνεση που μπορεί να μας οδηγήσει στα πάθη και από εκεί στην αιώνια καταδίκη.

- Ως δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή αυτή είναι να μας διδάξει ότι το θαύμα στον άνθρωπο επενεργεί όχι για να μας κάνει να πιστέψουμε αλλά το αντίθετο· προϋπόθεση του θαύματος είναι η πίστη μας. Οι Χριστιανοί δεν έχουν ανάγκη από θαύματα για να πιστεύουν. Άλλωστε οι Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού, παρ' όλα τα θαύματα που είδαν, δεν πίστεψαν. Ούτε ενισχύει το θαύμα την ελεύθερη βούληση, στοιχεία που είναι αναγκαία για την ανάπτυξη προσωπικής σχέσης με τον Ιησού Χριστό. Ο Χριστός δεν ενεργεί θαύματα για να προκαλέσει την πίστη, αλλ' ενεργεί εκεί όπου διαπιστώνει ότι υπάρχει πίστη. Ενώ οι Ιουδαίοι προκαλούν τον Χριστό να προβεί σε κάποιο θαυματουργικό γεγονός για να πιστέψουν, θέλοντας να στηρίξουν την πίστη στο θαύμα, ο Ιησούς οριοθετεί αντίστροφα τη σχέση πίστης και θαύματος. Έτσι ο Χριστός επιτελεί ένα θαύμα όπου βλέπει να υπάρχει έμπρακτη πίστη. **"Ιδών την πίστιν αυτών"** είναι συνηθισμένη έκφραση του Ευαγγελίου. Όπου ομολογεί κάποιος ότι πιστεύει, **"πιστεύω Κύριε"**, τότε θαυματουργεί. Τέλος τους ζητά να έχουν πίστη για να κάνει το θαύμα **"εὶ δύνασαι πιστεύσαι πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι"**. Επίσης τα θαύματα από τον Χριστό επενεργούνται με ταπεινώση και για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Αντίθετα θαύματα που παρουσιάζονται με σκοπό να δημιουργήσουν εντυπωσιασμό δεν προέρχονται από τον ίδιο, όπως μας είπε, και έχουν ως αποτέλεσμα να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην πλάνη: **"εγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς ἀποπλάναν, εὶ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς"** προειδοποιεί ο Απόστολος Παῦλος. Τέλος η επιτέλεση θαυμάτων εκ μέρους του Χριστού δείχνει ότι ο Θεός είναι πέρα και πάνω από τα φυσικά πράγματα και στοιχεία, και ο Χριστός μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε ξεπέραςμα και αυτής της φυσικής κατάστασης και στην εξάλειψη του πόνου.

Ας λάβουμε λοιπόν τα μηνύματα του Ευαγγελίου στις καρδιές μας και ας αποτελέσουν φως για την παραπέρα πορεία μας. Ας δεχόμαστε στη ζωή μας τις θλίψεις και τις δοκιμασίες χωρίς να γογγύζουμε προς τον Θεό, έχοντας ως χαρακτηριστικό παράδειγμα τον Ιώβ, αλλά και τον ίδιο τον Χριστό. Ας μην ζητούμε σημεία και θαύματα στη ζωή μας κατά το Αγιογραφικό **"Ιουδαίοι σημείον αιτούσι"** αλλά όταν ζητούμε κάτι να το ζητούμε πρώτα με πίστη και έπειτα λέγοντας πρώτα, ας γίνει όχι όπως θέλω εγώ αλλά όπως είναι το θέλημα του Θεού. Εμείς γνωρίζουμε το παρελθόν μας και συνειδητοποιούμε κάπως το παρόν. Ο Θεός όμως πέραν αυτών γνωρίζει και το μέλλον μας, γνωρίζει τι είναι επωφελές για μας και τι ζημιολόγο για

την ψυχή μας. Ας έχουμε λοιπόν εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, έχοντας ως όπλα μας την ταπείνωση και την πίστη.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

19. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11-14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι', 32-45

10 Απριλίου 2022

Πλησιάζουμε προς τη Μεγάλη Εβδομάδα, την κορύφωση των γεγονότων του πάθους, της ταφής και της τριημέρου εγέρσεως του Χριστού.

Ο Χριστός έγινε άνθρωπος όχι μόνο για να κηρύξει στους ανθρώπους, να θεραπεύσει και να αναστήσει ακόμα και νεκρούς ή να δείξει θαυμαστά σημεία της Θεότητάς Του. Έγινε άνθρωπος για να μπορέσει ο άνθρωπος να θεωθεί, κατά χάρη, και ο τρόπος επίτευξης αυτής της θέωσης και σωτηρίας ήταν μέσω του Σταυρού. Παρόλο που ο τρόπος που θα έσωζε ο Θεός τον άνθρωπο είχε καταγραφεί πολλές φορές μέσα από την Παλαιά Διαθήκη, οι άνθρωποι, ακόμα και αυτοί οι μαθητές του Χριστού, δυσκολεύονταν να τον κατανοήσουν. Γι' αυτό, ο Χριστός, προσπαθεί να βοηθήσει τους μαθητές Του να κατανοήσουν και να προετοιμαστούν για ό,τι ακολουθούσε.

- Πρώτα, προετοιμάζει τους μαθητές Του λίγο πριν από το πάθος λέγοντάς τους το επρόκειτο να συμβεί κατά χρονική σειρά: Είσοδος στα Ιεροσόλυμα, καταδίκη σε θάνατο από τους ανώτερους θρησκευτικούς άρχοντες της Ιουδαϊκής τάξης, παράδοσή Του στους εθνικούς – Ρωμαίους, εμπαιγμός, μαστίγωση, εμπυτισμοί και σταυρικός θάνατος και η τριήμερη ανάστασή Του. Γιατί χρειάστηκε να τα πει ο Χριστός όλα αυτά στους μαθητές Του, μας το εξηγεί η υμνολογία της Εκκλησίας μας: «ίνα όταν ίδωσιν αυτόν σταυρούμενον, το μεν πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τω δε κόσμω κηρύξωσιν, ότι αυτός υπάρχει αληθώς, του Πατρός το απαύγασμα». Να κατανοήσουν, όταν θα Τον έβλεπαν στον σταυρό, ότι τους τα είχε πει αυτά και ότι το πάθος Του ήταν εκούσια εκλογή Του για τη σωτηρία των ανθρώπων. Επίσης, όταν θα έβλεπαν όλα αυτά τα δυσάρεστα να συμβαίνουν, να μην κλονιστεί η πίστη τους, αλλά να περιμένουν και την τριήμερη ανάστασή Του όπως τους το είχε προαναγγείλει. Ο Χριστός θα μπορούσε οποιαδήποτε στιγμή να αποφύγει τον θάνατο. Τα σημεία παντοδυναμίας που έδειξε μέσα από τα θαύματά Του επιβεβαιώνουν ότι θα μπορούσαν με παρόμοιο τρόπο να αποτρέψει όλο αυτό. Έπειτα, ως Θεός, γνώριζε τι επρόκειτο να συμβεί, μπορούσε να μην εισέλθει στα Ιεροσόλυμα. Ακόμα κι εκείνη την στιγμή που πήγαν να τον συλλάβουν ο Χριστός παραδόθηκε στους στρατιώτες και εμπόδισε ακόμα και την υπεράσπισή Του από τον Πέτρο, λέγοντάς του ότι δεν χρειάζεται βοήθεια και πως μόνο με μια φωνή μπορούσαν να παρουσιαστούν περισσότεροι από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων για να Τον προστατεύσουν. Δεν το κάνει, αλλά αφήνει τους ανθρώπους και το κακό γενικά, να νικήσει, φαινομενικά και

σύμφωνα με την προφητεία που δόθηκε στους πρωτοπλάστους να του πληρώσουν την πτέρνα. Ενώ ο ίδιος με τον Σταυρό, τον θάνατο και την τριήμερο ανάστασή Του να συντρίψει την κεφαλή του διαβόλου και, ταυτόχρονα, να καταπατήσει και να καταργήσει την κυριαρχία του θανάτου. Όλα αυτά θα τα κατανοούσαν πολύ καλύτερα μετά την ανάστασή Του, την Ανάληψη και την Πεντηκοστή, με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και να τα διακηρύξουν σε όλο τον κόσμο.

- Το ότι αρχικά οι μαθητές δεν κατανόησαν πολλά από αυτά που τους προείπε ο Χριστός φαίνεται και από τη συνέχεια της περικοπής. Τα δυο αδέρφια, ο Ιάκωβος και Ιωάννης, ζητούσαν πρωτοκαθεδρίες και μάλιστα με τρόπο δεσμευτικό: «Θέλουμε να ό εάν αιτήσωμέν σε ποιήσης ημίν». Θέλουμε ότι σου ζητήσουμε να μας το κάνεις. Στα λόγια αυτά των δύο μαθητών καθρεπτιζόμαστε λίγο πολύ όλοι μας. Όταν παρακαλούμε τον Θεό για κάτι, θεωρούμε ότι ο Θεός πρέπει να μας εισακούσει και να εκπληρώσει το αίτημά μας και μάλιστα άμεσα. Μα διερωτηθήκαμε πριν προβάσουμε το αίτημα αν αυτό είναι προς το πνευματικό συμφέρον μας; Είμαστε άξιοι να λάβουμε τέτοια ευεργεσία από τον Θεό; Πώς το ζητήσαμε; Είχαμε μετάνοια; Είχαμε ταπείνωση; Αφήσαμε τον Χριστό να επιλέξει πρώτα Εκείνος αν θα ικανοποιήσει το αίτημά μας; Όταν ο Χριστιανός προτάσσει το θέλημά του μπροστά από το θέλημα του Θεού τότε αποτυγχάνει. Πρέπει να προβάλλουμε πάντοτε και να αναζητούμε ποιο είναι το θέλημα του Θεού για μας, κατά τα γνωστά ρητά: «Δίδαξόν με Κύριε του ποιείν το θέλημά σου», «δίδαξόν με Κύριε τα δικαιώματά σου», «γνώρισόν μοι Κύριε οδόν εν η πορεύσομαι». Μπορεί κάτι το οποίο να νομίζουμε ότι είναι καλό για μας να είναι τελικά καταστρεπτικό και μη ωφέλιμο στη ζωή μας. Γι' αυτό ο Θεός απαντά στα αιτήματά μας με τρεις τρόπους: 1) Ναι, θα κάνω αυτό που μου ζήτησες, 2) όχι, δεν θα στο κάνω, δεν είναι προς το πνευματικό συμφέρον σου αυτό που μου ζητάς, 3) ναι, θα στο κάνω αυτό που μου ζήτησες αλλά περιμένε όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή. Ο νους του ανθρώπου είναι πολύ μικρός για να κατανοήσει τα πράγματα του Θεού, γι' αυτό εμείς να αγωνιζόμαστε και να ζητούμε με ταπείνωση από τον Θεό να μας χαρίζει φώτιση και ό,τι Εκείνος γνωρίζει ότι θα μας βοηθήσει. Εν προκειμένω για τους δύο μαθητές, αξιώθηκαν του αιτήματός τους, αφού έγιναν απόστολοι και μεγάλοι άγιοι της Εκκλησίας. Για να το κατορθώσουν, όμως, αυτό αγωνίστηκαν στη ζωή τους. Αυτό εξηγεί και το «αλλ' οίς ητοίμασται» δηλαδή ότι οι θέσεις στη βασιλεία των ουρανών, έχουν ετοιμαστεί για όσους αγωνίστηκαν στη ζωή τους να εφαρμόσουν με ταπείνωση τις εντολές του Χριστού.

Ας προετοιμαστούμε κι εμείς για τη Μεγάλη Εβδομάδα, αναγνωρίζοντας την εκούσια θυσία του Χριστού για να πραγματοποιηθεί το προαιώνιο σχέδιο της σωτηρίας μας. Με μετάνοια και ταπείνωση στη ζωή μας ας αναζητούμε τι είναι το ευάρεστο στον Θεό και αυτό να ακολουθούμε.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

20. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 1-17

15 Απριλίου 2012

Από το σκάνδαλο του Σταυρού διαδεχόμαστε, σήμερα, το θρίαμβο της Ανάστασης. Από το σκοτάδι της αμαρτίας και της πλάνης, που συγκάλυπτε όλη την οικουμένη οδηγούμαστε στο φώς της αναστάσεως. Από την γη ανεβαίνουμε στον ουρανό. Από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου, τον φόβο του θανάτου και τη φοβερή κατάσταση του άδη, τώρα ελευθερωνόμαστε. Ο άνθρωπος πλέον, στηριζόμενος στην δύναμη που προσφέρει η Ανάσταση του Χριστού μπορεί να φθάσει το Θεό. Η Ανάσταση του Χριστού είναι η μεγαλύτερη εορτή της Ορθοδοξίας που διαπνέει όλη την ζωή της, δια μέσου των αιώνων. Καλείται ο Χριστιανός να ψηλαφίσει το γεγονός αυτό, να πιστέψει και να ακολουθήσει το παράδειγμα του Χριστού στη ζωή του. Έτσι θα δει και ο ίδιος την δική του ανάσταση.

Αναστάσεις νεκρών έγιναν και στο παρελθόν, από τους προφήτες Ηλία και Ελισαίο, από τον ίδιο τον Χριστό αλλά και αργότερα από τους αποστόλους. Όλοι όμως όσοι αναστήθηκαν, στη συνέχεια πέθαναν ξανά. Ήταν δηλαδή η ανάστασή τους μια προέκταση του επίγειου βίου τους. Η ανάσταση του Χριστού δεν ήταν σαν τις άλλες. «Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει» με την ανάστασή του ο Χριστός όχι μόνο δεν ξανά πεθαίνει αλλά δίνει ζωή σε όλους τους ανθρώπους.

Το σώμα του Χριστού μετά την ανάσταση το βλέπομε να μετασχηματίζεται, ώστε πολλές φορές οι μαθητές του να μην τον αναγνωρίζουν. Βλέπομε τον Χριστό, κεκλιμένου του τάφου να εξέρχεται. Κεκλεισμένων των θυρών να εισέρχεται στο υπερώο όπου ήταν οι μαθητές Του. Τον βλέπομε ακόμα την μια στιγμή να βρίσκεται στη Ιουδαία και την άλλη στην Γαλιλαία, αποστάσεις πολύ μεγάλες. Είναι το σώμα που θα λάβουμε και εμείς μετά την ανάστασή μας, σώμα άφθαρτο και αθάνατο που δεν θα περιορίζεται στον χρόνο και στο χώρο και δεν θα έχει ανάγκη υλικών πραγμάτων.

Γιατί όμως ο Χριστός δεν κάνει την εμφάνισή του σε όλο τον κόσμο ώστε να Τον δουν όλοι αναστημένο και να πιστέψουν και εμφανίζεται μόνο στους μαθητές; Γιατί ακριβώς αν τον έβλεπαν και πάλι δεν θα πίστευαν αλλά θα εξοργίζονταν περισσότερο όπως με την ανάσταση του Λαζάρου. Αντί να πιστέψουν ήθελαν να θανατώσουν και Αυτόν και τον Λάζαρο. Επίσης με αυτό τον τρόπο θα οδηγούσε σε μια εκφοβισμένη πίστη, να πιστεύουν από φόβο και όχι ελεύθερα, κάτι που δεν θέλει ο Θεός, να μας στερήσει δηλαδή την ελευθερία μας. Αλλά ακόμα για ένα λόγο, θα έθετε την Ανάσταση Του σε άλλη διάσταση, ως μια επίγεια βασιλεία. Ο Χριστός όμως δεν ήλθε για να μας δώσει μια προέκταση της ζωής μας, ούτε για να μας δώσει ανέσεις εδώ στη γη. Ήλθε για να μας υποδείξει τον τρόπο να μεταφυτευτούμε στην άλλη ζωή και εκεί να απολαμβάνουμε των δωρεών Του.

Το γεγονός της ανάστασης πολλοί θέλησαν κατά καιρούς να το σπιλώσουν, υποκινούμενοι από τον ίδιο τον διάβολο, γιατί η ανάσταση του Χριστού είναι κατάργηση του διαβόλου. Έτσι πρώτα οι Εβραίοι δίνουν χρήματα αρκετά στους φρουρούς να πουν ότι: «την ώρα που κοιμόμασταν ήρθαν οι μαθητές και έκλεψαν το σώμα του Χριστού». Πώς όμως οι μαθητές που ήταν δειλοί θα μπορούσαν να πάνε να κλέψουν το σώμα Του, τη στιγμή που η φρουρά ήταν απόρθητη και ο λίθος «ην γαρ μέγας σφόδρα»; Και όταν κύλισαν τον λίθο πώς δεν ξύπνησαν οι φρουροί; Ή αφού κοιμόντουσαν, πώς είδαν τους μαθητές να κλέβουν; Γιατί δεν τιμωρήθηκαν οι φρουροί; Αν έλεγαν οι φρουροί, ότι κοιμήθηκαν, θα τους θανάτωναν, αφού ήταν υπεύθυνοι να μένουν άγρυπνοι. Οι μαθητές πάλι θα τον έπαιρναν όπως –όπως, δεν θα φρόντιζαν να ξετυλίξουν τα σουδάρια και μάλιστα να τα διπλώσουν σε ένα τόπο. Επιπλέον γιατί δεν έψαξαν να Τον βρουν από τους μαθητές που τον έκλεψαν και να τιμωρήσουν τους μαθητές; «ή τον ταφέντα δώτοσαν ή ανασάντα προσκηγήτωσαν» ακούμε να ψάλεται σε ένα από τα αναστάσιμα τροπάρια. Τέλος, πώς οι δειλοί, οι αμόρφωτοι και αγράμματοι μαθητές μπόρεσαν να κηρύξουν σε όλο τον κόσμο, μπροστά από βασιλείς και ηγεμόνες και να μεταμορφώσουν τον κόσμο μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα και να μεταστρέψουν την οικουμένη στον Χριστιανισμό;

Όλα αυτά, καθώς και άλλα, δείχνουν ότι η ανάστασή του Χριστού δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Τόσο σημαντική είναι για την Εκκλησία η Ανάσταση του Χριστού, ώστε ο Απόστολος Παύλος να λέγει «ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστης ημών μάταιο και το κήρυγμα ημών» (Α' Κορινθ. 15,17). Χωρίς την ανάσταση του Χριστού δεν θα μπορούσαμε εμείς να αναστηθούμε και να εισέλθουμε στην αιώνια ζωή.

Μπροστά στο γεγονός της αναστάσεως, καλείται ο χριστιανός σε κάθε εποχή να σταθεί πρώτα με πίστη. Πίστη στον αναστάνα Κύριο, ο Χριστός να είναι το κέντρο της ζωής του. Ο Χριστός δεν είναι ένας απλός άνθρωπος ή προφήτης, ένας μεταρρυθμιστής που ήρθε και έφυγε όπως και άλλοι πολλοί. Είναι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος νίκησε τον θάνατο και κατήργησε τον διάβολο. Αυτός που μπορεί να απαλλάξει και εμάς από την δυναστεία του θανάτου και του διαβόλου. Φτάνει μόνο να πιστέψουμε σε Αυτόν και να στηρίξουμε τις ελπίδες μας, να είναι για μας η ζωή μας. Όλα τα άλλα, τα ρέοντα και οι μέριμνες του βίου μας, να είναι δευτερεύοντα, να κρατούμε τα μένοντα και να έχουμε ως σταθερό θεμέλιο τον Ίδιο τον Αναστάνα Κύριο.

Θα πρέπει να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού, η όλη ζωή μας να είναι μία μίμηση του Χριστού. Ο ίδιος ο Χριστός πέρασε μέσα από μια σταυρώσιμη επίγεια ζωή, από την ημέρα της ελεύσεώς Του μέχρι το τέλος, με αποκορύφωμα τον σταυρό και τον θάνατο. Από τον σταυρό και το θάνατο όμως, ανέτειλε η ζωή και η ανάσταση. Και η δική μας ζωή είναι πάντοτε ένας σταυρός, που αν τον υπομένουμε αγωγγύστως και με πίστη στον αναστάνα Κύριο, θα μπορέσουμε και εμείς να δούμε το φως της αναστάσεως κοντά εις τον Χριστό, απολαμβάνοντας τις δωρεές Του. Ας γίνει για μας η ανάσταση του Χριστού ο φάρος που θα φωτίζει και τη δική μας ζωή. «Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός...» ακούσαμε να ψάλεται σήμερα. Η νέα, διακαινήσιμος ζωή που εγκαινιάζεται από σήμερα, ας αποτελέσει και για μας ένα νέο ξεκίνημα και μια νέα πορεία.

21. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Πρξ. ε' 12 - 20

Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ' 19 - 31

1 Μαΐου 2022

Κυριακή του Θωμά σήμερα και η Εκκλησία εορτάζει δύο γεγονότα: τα εγκαίνια της του Χριστού Αναστάσεως και την ψηλάφηση του Κυρίου από τον Θωμά ή καλύτερα τη σωτήριο ομολογία του Αποστόλου Θωμά.

- Είναι συνήθεια ένα μεγάλο γεγονός να το εορτάζουμε με μεγαλοπρέπεια και στη συνέχεια να το θυμόμαστε και να το γιορτάζουμε κατ' έτος. Το ίδιο εορτάζουμε και τις μνήμες των αγίων μια φορά κάθε χρόνο. Για την Ανάσταση του Χριστού, όμως, η Εκκλησία και ο κάθε χριστιανός νιώθει την ανάγκη να την εορτάζει πιο συχνά, γι' αυτό και η Εκκλησία όρισε να εορτάζεται εβδομαδιαίως, σε όλες τις Κυριακές του έτους. Η ανάσταση του Χριστού είναι για τους Ορθοδόξους η μεγαλύτερη των εορτών, λόγω του ότι δι' αυτής ο Χριστός κατήργησε και καταπάτησε τον διάβολο και τον θάνατο. Πιστοποίηση των λεχθέντων και πραχθέντων από τον Χριστό ήταν η τριήμερος ανάστασή Του. Η σημασία και σπουδαιότητα της ανάστασης του Χριστού καταδεικνύεται και στους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστις υμών». Ποια σημασία θα είχε η πίστη μας αν όλα τέλειωναν στον τάφο; Αυτό είναι και η ουσιώδης διαφορά της πίστης μας από τις άλλες θρησκείες. Οι άλλες θρησκείες δείχνουν τον τάφο και τα οστά των ιδρυτών της θρησκείας τους. Εμείς δείχνουμε και προσκυνούμε το κενό μνημείο στον Πανάγιο Τάφο γιατί ο Χριστός αναστήθηκε και με την ανάστασή Του θα αναστήσει και τον καθένα μας. Γι' αυτό κι εμείς οι ορθόδοξοι έχουμε κοιμητήρια και όχι νεκροταφεία. Όσοι έφυγαν από αυτή τη ζωή πορεύονται στην αιωνιότητα. Κοιμούνται μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, που θα κρίνει ζώντες και κεκοιμημένους. Η ημέρα κατά την οποία αναστήθηκε ο Χριστός, «λίαν πρωί της μιας των Σαββάτων», δηλαδή πολύ πρωί της πρώτης μέρας μετά το Σάββατο, ονομάστηκε Κυριακή – ημέρα Κυρίου. Έτσι, λοιπόν, αφού εορτάσαμε την Ανάσταση του Κυρίου την περασμένη Κυριακή, σήμερα εγκαινιάζουμε την έναρξη του κατ' εβδομάδα εορτασμού της. Ο εορτασμός αυτός γίνεται με τροπάρια που αναφέρονται στην ανάσταση του Χριστού αλλά και με τα ένδεκα εωθινά ευαγγέλια που διαβάζει ο ιερέας κάθε Κυριακή στον όρθρο ενώπιον της Αγίας Τράπεζας. Όλα αυτά παραπέμπουν στα γεγονότα που έγιναν κατά την ανάσταση του Χριστού. Για τον Χριστιανό είναι πολύ σημαντικό να εκκλησιάζεται την Κυριακή αλλά και αφού προετοιμαστεί να κοινωνά του αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.
- Εορτάζει η Εκκλησία μας σήμερα και την ψηλάφηση της πλευράς του Χριστού από τον Θωμά που έγινε ακριβώς οκτώ μέρες μετά την ανάσταση, ημέρα Κυριακή. Παρόλο που ο Χριστός προείπε στους μαθητές και στον Θωμά τι επρόκειτο να συμβεί στα Ιεροσόλυμα για τη σταύρωση και την

Ανάσταση, παρόλο που είδαν τον Χριστό να ανασταίνει τον Λάζαρο μόλις μια βδομάδα προηγουμένως, δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι ο Χριστός θα ανασταίνονταν. Όχι μόνο ο Θωμάς αλλά και οι άλλοι μαθητές είχαν αμφιβολία. Οι άλλοι μαθητές πείστηκαν όταν είδαν αναστημένο τον Χριστό το βράδυ της ίδιας ημέρας της Αναστάσεως όταν ήταν μαζεμένοι «διά τον φόβον των Ιουδαίων». Ο Θωμάς, όμως, την πρώτη αυτή μέρα απουσίαζε. Οι πατέρες το ερμηνεύουν αυτό ως οικονομία Θεού ώστε ο Χριστός να εμφανιστεί ακόμα μια φορά σε όλους και να πιστοποιηθεί η Ανάστασή Του και να πειστεί ακόμα και ο πιο δύσπιστος. Ο Θωμάς πρόβαλε αξιώσεις για να πιστέψει, να αγγίξει τις πληγές του Χριστού που του προκάλεσαν τα καρφιά πάνω στον σταυρό αλλά και την πλευρά Του που λογχίστηκε από έναν στρατιώτη. Ο Χριστός εμφανίζεται κεκλεισμένων των θυρών και προσκαλεί τον Θωμά να Τον αγγίξει και να μην γίνει άπιστος αλλά να παραμείνει πιστός. Αν και τα ευαγγέλια δεν αναφέρουν ότι ο Θωμάς τόλμησε να αγγίξει την λογχευμένη πλευρά του Χριστού, η υμνολογία μας και η αγιογραφία παραπέμπουν σε αυτό, δείχνοντας έτσι ότι ο Θωμάς άγγιξε τελικά την πλευρά του Χριστού πιστοποιώντας ότι πράγματι είναι ο Χριστός αναστημένος. Σημασία, βέβαια, έχουν τα λόγια του Αποστόλου Θωμά - η σωτήριος ομολογία του όπως την αποκαλούμε: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Ένα πολύ ισχυρό εδάφιο μέσα από την ίδια την Αγία Γραφή που καταδεικνύει και πιστοποιεί τη Θεότητα του Χριστού. Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος που μας διασώζει αυτό το γεγονός γράφει ότι: «ταύτα γέγραπται, ίνα πιστεύσητε, ότι Ιησούς εστίν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες, ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού». Δηλαδή ότι αυτά όλα εγράφησαν για να πιστεύσει ο καθένας ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και Θεός αληθινός και όσοι πιστεύουν σε Αυτόν να μπορέσουν να έχουν ζωή αιώνιο.

Τα εγκαίνια της του Χριστού αναστάσεως, που εορτάζουμε σήμερα, θα πρέπει να μας παροτρύνουν να μην λείπουμε από την Εκκλησία κάθε Κυριακή. Είναι μια συγκέντρωση των πιστών όπου ο Χριστός κάνει την εμφάνισή Του, όπως τότε έτσι και σήμερα, με το Αναστημένο Σώμα και το Αίμα Του, προσκαλώντας μας να Τον δεχθούμε μέσα μας και να μας αγιάζει. Ημέρα Κυριακή σύμφωνα με την διδασκαλία πολλών πατέρων θα γίνει και η Δευτέρα Παρουσία Του και δεν υπάρχει καλύτερο πράγμα να μας βρει στην Εκκλησία προσευχόμενους. Η σωτήριος ομολογία του Θωμά θα πρέπει να κρατά όλους μας με πίστη, εμπιστοσύνη δηλαδή, σε όσα μας δίδαξε ο Χριστός, για να επιτύχουμε κι εμείς να εισέλθουμε, αναστημένοι, στην αιώνια ζωή.

† Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός

22. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1-15

19 Μαΐου 2019

Τετάρτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας όρισε όπως διαβάζουμε την ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στο θαύμα της θεραπείας του παραλύτου της Βηθεσδά. Ορίστηκε αυτή η περικοπή να διαβάζεται σήμερα γιατί πρώτα τέτοια χρονική περίοδο που διανύουμε και εμείς βρέθηκε ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα και θεράπευσε τον Παράλυτο. Έπειτα γιατί μέσα από το θαύμα, μας φανερώνεται ότι ο Χριστός με την ανάστασή Του γίνεται Αυτός η κολυμβήθρα πάσης ίασεως και θεραπείας σωματικής και ιδιαίτερα πνευματικής.

Ο παράλυτος για 38 χρόνια ανέμενε στην προβατική κολυμβήθρα η οποία λέγεται και Βηθεσδά. Προσδοκούσε την ημέρα που θα μπορούσε να θεραπευθεί μπαίνοντας πρώτος στην κολυμβήθρα μετά την ταραχή του ύδατος από τον άγγελο. Δεν τα κατάφερε, όμως, γιατί άλλοι τον προλάβαιναν και όπως λέγει ο ίδιος **«άνθρωπον ουκ είχε»** να τον βοηθήσει. Ο Χριστός που έγινε άνθρωπος για τον καθένα ξεχωριστά συναντά τον παραλυτικό και τον θεραπεύει με έναν του λόγο: **«έγειρε άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει»**. Αν αναλύσουμε προσεκτικά την περικοπή μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Θα επικεντρωθούμε όμως εν συντομία σε δύο σημεία από την περικοπή:

- Ένα πρώτο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι ο Χριστός είναι αυτός που μπορεί να μας ελευθερώσει από την πνευματική παραλυσία και να μας οδηγήσει ελεύθερα κοντά Του. Ο Χριστός απευθύνεται προς τον παράλυτο και του λέγει **«Θέλεις υγιής γενέσθαι;»** Ποιος δεν θέλει να γίνει καλά; Όμως ζητά τη δική μας συγκατάθεση γι' αυτό και ρωτάει πρώτα τον παράλυτο. Ο Χριστός βέβαια εδώ εννοούσε όχι μόνο την υγεία του σώματος αλλά και της ψυχής του. Ο άνθρωπος, δυστυχώς, πολλές φορές αναλώνεται και εξαντλείται στα υλικά πράγματα και απομακρύνεται από τον Θεό. Έτσι μακράν του Θεού, μέσα στην αμαρτία η ψυχή του παραλύει. Μπορεί να είναι υγιής σωματικά αλλά ουσιαστικά είναι παράλυτος και η πνευματική παράλυση είναι χειρότερη από τη σωματική. Ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο για να αποκαταστήσει σε όλους την σωματική υγεία. Πολλές φορές ο Χριστός δίνει τη σωματική υγεία σε όσους με πίστη καταφεύγουν κοντά Του μέχρι και σήμερα. Όμως αυτό δεν είναι το πρωτεύον για τον Θεό και για τον κάθε χριστιανό. Το σώμα κάποτε θα πεθάνει για να αναστηθεί

καινούριο κατά τη Δευτέρα παρουσία. Η ψυχή όμως είναι αυτή που πρέπει να διατηρηθεί υγιής. Αν έχει παραλύσει, λόγω της αμαρτίας, να καταφύγει στον πνευματικό και με μετάνοια και εξομολόγηση να τη θεραπεύσει. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορεί να είναι υγιείς, εντελώς καλά, αλλά λόγω της απομάκρυνσής τους από τον Θεό να είναι δυστυχώς εντελώς παράλυτοι πνευματικά. Υπάρχουν και παράλυτοι στο σώμα οι οποίοι όμως είναι υγιέστατοι στη ψυχή. Βρίσκονται καθημερινώς μέσα στην Εκκλησία με πίστη και υπομονή μετέχουν των μυστηρίων της, αυτοί θα κληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Θα πρέπει, λοιπόν, να ενδιαφερόμαστε για το σώμα μας αλλά πρωτίστως για την ψυχή μας, να μην την παραμελούμε μακριά από τον Θεό στην αμαρτία και αμετανοησία. Ο Χριστός διά των μυστηρίων Του μέσα στην Εκκλησία είναι αυτός που μπορεί να μας κρατάει υγιείς και στο σώμα αλλά πρωτίστως υγιείς στην ψυχή.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή σήμερα είναι ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής εξέφρασε ένα παράπονο στον Χριστό: **«Κύριε άνθρωπον ουκ έχω»**. Φαίνεται ότι από την μια ήταν εντελώς παράλυτος, ώστε να μην μπορεί ούτε να συρθεί προς την κολυμβήθρα και από την άλλη ότι ήταν εντελώς μόνος, εγκαταλελειμμένος από όλους. Συμβαίνει πολλές φορές άνθρωποι που ξεχνούν τον Θεό να ξεχνούν και τους συνανθρώπους τους. Όταν κινείται ο άνθρωπος από ιδιοτέλεια είναι φυσικό να λέγει, αφού αυτός δεν μπορεί να μου προσφέρει τίποτα γιατί να τον βοηθήσω; Έτσι αντιμετώπιζαν και τον σημερινό παράλυτο οι γύρω του, ακόμα και συγγενείς και φίλοι και τον άφησαν εντελώς αβοήθητο. Όμως εκεί που μπορεί όλοι να μας ξεχάσουν, να μας περιφρονήσουν ο Θεός δεν μας ξεχνά. Ο Θεός δεν ξεχνά ιδιαίτερα τους δικούς Του, αυτούς που τον αγαπούν και αγωνίζονται στη ζωή τους να διαφυλάξουν τις εντολές Του. Είναι μια ελπίδα σε όλους μας αυτό και παρηγοριά ότι ο Θεός θα έρθει κάποια στιγμή. Μπορεί να περάσει αρκετός χρόνος αλλά θα έρθει να μας ανταμείψει για τους κόπους και ιδιαίτερα την υπομονή και την εγκαρτέρηση που δείξαμε στις δοκιμασίες της ζωής. Όμως και εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να ομοιάσουμε με τον Θεό όσον αφορά στη βοήθεια προς τους συνανθρώπους μας. Να μην τα περιμένουμε να τα κάνει όλα ο Θεός και να φαινόμαστε άσπλαχνοι και ανελεήμονες. Θα πρέπει να στεκόμαστε δίπλα στους πάσχοντες συνανθρώπους μας και να τους παρέχουμε βοήθεια. Να βοηθήσουμε έναν άνθρωπο να καταφέρει να σταθεί στα πόδια του. Να μην ξεχνούμε, όμως, και κυρίως να τον βοηθήσουμε να ελευθερωθεί από την παραλυσία της ψυχής οδηγώντας τον στον πνευματικό, στην εξομολόγηση και γενικά στην Εκκλησία και τα μυστήριά της.

Σπουδαία τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής που πρέπει να τα έχουμε υπόψη. Να προσέχουμε να διαφυλαχθούμε από την παραλυσία της ψυχής, μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας. Έπειτα να ξέρουμε ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο Χριστός είναι πάντοτε δίπλα μας φτάνει να τον επικαλούμαστε και αυτός θα έρθει να μας βοηθήσει σε κάθε περίπτωση της ζωής.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

23. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

14 Μαΐου 2017

Η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε ένα περιστατικό της ζωής του Χριστού το οποίο έλαβε χώρα αμέσως μετά την εορτή του Πάσχα.

Αφού ο Χριστός εόρτασε το Πάσχα στα Ιεροσόλυμα κατά το πρώτο έτος της δημόσιας δράσης του επέστρεψε στην Γαλιλαία. Στον δρόμο περνούσαν έξω από μια πόλη της Σαμάρειας που ονομαζόταν Συχάρ. Ήταν δώδεκα το μεσημέρι μας λέγει το Ευαγγέλιο και παρουσιάστηκε και η ανάγκη να αγοράσουν τροφές από την πόλη για το ταξίδι τους ενώ ο Χριστός κάθισε δίπλα σε ένα πηγάδι το οποίο έκτισε ο Ιακώβ. Στο πηγάδι εκείνο ήρθε και μια γυναίκα Σαμαρείτισσα για να αντλήσει και να πάρει νερό για το σπίτι της. Εκεί διεξήχθητε ο διάλογος του Χριστού με την γυναίκα εκείνη ώστε η Σαμαρείτισσα, μια γυναίκα αμαρτωλή, να αλλάξει τόσο πολύ ώστε στη συνέχεια να γίνει η αγία και ισαπόστολος Φωτεινή.

Παρόλο που υπάρχουν πολλά διδάγματα τα οποία μπορούμε να αναλύσουμε μέσα από την σημερινή περικοπή θα επικεντρωθούμε μόνο σε δύο.

- Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτιδα «πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν· ος δ' αν πίη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήσῃ εἰς τον αἰώνα». Ο ίδιος ο Χριστός είναι πηγή ζωής στον οποίο προστρέχει ο καθένας για να έχει ζωή. Αλλού είπε «εγώ εἰμί οδός και η ἀλήθεια και η ζωή» Ο άνθρωπος που προσκολλάται στα υλικά αγαθά δεν μπορεί να βρει την μόνιμη ικανοποίηση και πληρότητα. Πάντα θα έχει την ανάγκη για ὄλο και περισσότερα υλικά αγαθά. Όταν δε τα αποκτήσει θα ζητά και ἄλλα χωρίς να υπάρχει κορεσμός ἀλλά οὔτε και ἀληθινή ικανοποίησή του. Ο άνθρωπος που ἀναζητά και βρίσκει τον Θεό γεμίζει μέσα του και αυτό που κατέχει του δίνει αυτή την πληρότητα. Μπορεί ὅπως λέγει ο ἀπόστολος Παῦλος να μην ἔχουμε τίποτα ἀλλά να κατέχουμε τα πάντα «μηδέν ἔχοντες και πάντα κατέχοντες» επειδή ακριβώς ἔχουμε τον Θεό μέσα μας. Ο άνθρωπος που καταφέρνει στη ζωή του να είναι κοντά στο Θεό γεμίζει μέσα του και δεν ἔχει την ἀνάγκη ἄλλων πραγμάτων δευτερευόντων και πολλές φορές ἀχρείαστων. Το ὕδωρ το ζων που χαρίζει ο Θεός συνοδεύει και σε αυτή τη ζωή και στην ἄλλη. Δεν μπορεί βέβαια κανείς να περιγράψει το τι μπορεί να αισθάνεται ἕνας χριστιανός μέσα του όταν ο Θεός ζει μέσα του κατά τον ἀπόστολο Παῦλο «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζῆ δε εν ἐμοί Χριστός». Ὅπως οι ἅγιοι μας οι οποίοι βίωσαν ὄλα αυτά για τα οποία μας περιγράφει ο Χριστός σήμερα. Ὅπως και η σημερινή Σαμαρείτισσα μετέπειτα αγία Φωτεινή η οποία ἀκόμα και μπροστά στα μαρτύρια δεν δειλίασε καθόλου. Ἐχασε τα πάντα για να κερδίσει μόνο ἕνα τον Χριστό που αὐτός ὁμως χαρίζει ὄλα τα ἄλλα. Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να ἐξηγηθεῖ παρά μόνο με τους λόγους του ἀποστόλου Φιλίππου προς τον Ναθαναήλ «ἐρχου και ἴδε».

- Αυτό το οποίο γνώρισε η Σαμαρείτισσα γυναίκα δεν το κράτησε για τον εαυτό της αλλά το μετέδωσε και στους άλλους. Μέσα από το Ευαγγέλιο την βλέπουμε να αφήνει την υδρία της, δεν την ενδιαφέρουν πλέον τα υλικά πράγματα, ούτε και ο σκοπός για τον οποίο πήγε στο πηγάδι. Τα εγκαταλείπει και πηγαίνει στην πόλη της και καλεί όλους να βγουν να συναντήσουν τον Χριστό. Ως αποτέλεσμα ολόκληρη σχεδόν η πόλη της Σαμάρειας πίστεψε στον Χριστό. Αργότερα, μέσα επίσης από την ζωή της, όπως μας τη διασώζει το συναξάρι, διαδίδει το Ευαγγέλιο σε πολλές πόλεις γύρω από τη Μεσόγειο μέχρι και τη Ρώμη. Στην Ρώμη θυσιάζει ακόμα και τη ζωή της γι' Αυτόν που πίστεψε και αγάπησε πάνω από όλα και που της μετέστρεψε τη ζωή. Η συνάντησή της με τον Χριστό την μετάβαλε από αμαρτωλή γυναίκα σε μια ισαπόστολο. Από το σκοτάδι που βρισκόταν της αμαρτίας την οδήγησε στο φως ώστε να μετονομαστεί σε Φωτεινή και να εορτάζεται από την Εκκλησία μας δύο φορές τον χρόνο, σήμερα που ακούγεται το ευαγγέλιο που αναφέρεται στην ίδια και κάθε χρόνο στις 26 Φεβρουαρίου. Είναι το δεύτερο μήνυμα που ας στέλνει σήμερα το Ευαγγέλιο μέσα από ένα έμπρακτο παράδειγμα βιώσεως του Ευαγγελίου αυτό της αγίας Φωτεινής. Ο χριστιανός που γνώρισε το φως μέσα από το βάπτισμα του καλείται αυτό το φως να το μεταλαμπαδεύσει και στους υπόλοιπους. Αρχίζοντας από τους δικούς του ανθρώπους και προχωρώντας προς όλους. Δεν είναι έργο μόνο των κληρικών. Η αγία Φωτεινή η Σαμαρίτιδα δεν ήταν κληρικός, μια απλή γυναίκα ήταν και όμως έκανε ένα τεράστιο έργο. Να μην ομοιάσουμε σαν τον οκνηρό δούλο της παραβολής των ταλάντων που έκρυψε το τάλαντό του. Αλλά να εργαστούμε προς δόξα Θεού ώστε και άλλοι συνάνθρωποί μας να οδηγούνται στο φως που είναι ο Χριστός. Καθώς διανύουμε τώρα την αναστάσιμη περίοδο και που η χαρά της αναστάσεως θα πρέπει να πλημμυρίζει τα πάντα θα πρέπει να μας ωθεί στο να οδηγήσουμε και άλλους στο Χριστό είτε με τον λόγο μας είτε με το παράδειγμά μας είτε με την όλη στάση μας. Φωτεινό πρότυπό για τον καθένα μας η αγία ισαπόστολος Φωτεινή η Σαμαρίτιδα.

Ακούσαμε σήμερα μια από τις ωραιότερες περικοπές των ευαγγελικών αναγνωσμάτων που ακούγονται στην Εκκλησία. Ο Χριστός συναντά μια γυναίκα Σαμαρίτιδα και μέσα από τον διάλογο που είχαν η γυναίκα αυτή αλλοιώνεται μέσα της προς το καλό. Αφήνει τα πάντα και ακολουθεί τον Χριστό γίνεται ισαπόστολος και μάρτυρας της Εκκλησίας μας. Το ύδωρ το «ζών» που χαρίζει ο Θεός της γέμισε όλο το είναι της και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Αυτό όμως που την ανάδειξε ακόμα περισσότερο είναι η προσφορά και η θυσία της ώστε να μεταλαμπαδεύσει και στους άλλους αυτό το οποίο πήρε. Απομένει τώρα σε μας αν θα γεμίσουμε και εμείς από αυτό το οποίο χαρίζει ο Θεός ως πληρότητα και ύστερα να το μεταφέρουμε και στους άλλους. Το ευαγγέλιο και οι λόγοι του Χριστού σήμερα έχουν εφαρμογή στο πρόσωπο της αγίας Φωτεινής. Απομένει

τώρα σε μας αν θα ακολουθήσουμε αυτούς τους λόγους έχοντας και την αγία ως παράδειγμα αλλά και συμπαραστάτη στον αγώνα μας.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

24. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α' Οικουμενικής Συνόδου)

Απόστολος: Πράξ. κ' 16 – 18, 28 – 36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1 – 13

13 Ιουνίου 2021

Η Εκκλησία μας όρισε τρεις συνολικά Κυριακές τον χρόνο να τιμούμε τους Πατέρες που μετείχαν στις Οικουμενικές Συνόδους και διατρέψαν τα δόγματα της πίστεως μας. Η σημερινή Κυριακή αφιερώθηκε στους Πατέρες της Α' Οικουμενικής. Μία Κυριακή μέσα στον μήνα Ιούλιο αφιερώθηκε στους Πατέρες της Δ' Οικουμενικής και μία μέσα στον μήνα Οκτώβριο για τους Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου. Οι αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων αναφέρονταν κυρίως στην πίστη μας στον Ένα Αληθινό Θεό ο οποίος είναι Τριαδικός: Ο Πατέρας ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, την πίστη μας στις δύο φύσεις, ενέργειες και θελήσεις του Χριστού ως τέλειου Θεού και τέλειου ανθρώπου, στην αγιότητα της Υπεραγίας Θεοτόκου η οποία «τίκτει και παρθενεύει», ως το πρόσωπο που έγινε μητέρα του Θεού – Θεοτόκος. Επίσης διατρέψαν την πίστη των Αγίων Αποστόλων και της Εκκλησίας ως προς τις άγιες εικόνες και τα ιερά λείψανα των Αγίων μας, ως αγιαστικά δηλαδή μέσα και ως μέσα που μας βοηθούν να αναγόμεσθε στο πρωτότυπο. Σειρά άλλων αληθειών της πίστεως μας διατυπώθηκαν στις Οικουμενικές Συνόδους με τρόπο ώστε να βοηθήσουν όλους εμάς να πορευόμεσθε ορθά προς τον αληθινό Θεό και να μπορέσουμε να απολαύσουμε της σωτηρίας από Αυτόν.

Τιμώνται σήμερα οι 318 Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου που συνεισέφεραν είτε με τον λόγο τους είτε με το παράδειγμά τους, είτε ακόμα με θαυμαστό τρόπο για να σωθεί η πίστη μας. Οι περισσότεροι από αυτούς υπήρξαν και μεγάλοι Άγιοι της Εκκλησίας μας και τιμώνται και ξεχωριστά. Τιμώνται, όμως, και όλοι μαζί για δύο λόγους: Πρώτα γιατί όλοι είχαν κοινή πίστη στον Αναστάνα Κύριο και Θεό μας Ιησού Χριστό και μέσα από πολλούς κινδύνους ακόμα και της ίδιας της ζωής τους μπόρεσαν να μας διασώσουν τις αλήθειες αυτές όπως μας τις δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός. Δεύτερον για να θυμόμαστε τον κίνδυνο της πλάνης και της αίρεσης και να φυλαγόμαστε, με όπλα μας την ταπείνωση, την μετάνοια και την πνευματική καθοδήγηση από τους Αγίους Πατέρες μας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε και το ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούμε σήμερα. Ο Χριστός στην προσευχή του λίγο πριν από το πάθος παρακαλεί τον Πατέρα οι μαθητές του να παραμείνουν ενωμένοι σε κοινή πίστη όπως Αυτός είναι ενωμένος και ισοστάσιος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα.

Πολλά μπορούσαν να αναφερθούν για τους Αγίους Πατέρες μας και τις Οικουμενικές Συνόδους. Ξεχωρίζουμε τρεις από αυτούς τους μεγάλους Αγίους που συμμετέσχαν στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο που εορτάζουμε σήμερα. Τον Άγιο και Μέγαν Κωνσταντίνο, τον Άγιο Νικόλαο και τον Άγιο Σπυρίδωνα.

- Ο Άγιος Κωνσταντίνος ως Αυτοκράτορας βλέποντας μία αποστασιοποίηση από την αληθινή πίστη και ότι υπήρχαν ορισμένοι που παραπλανούσαν τον λαό συγκάλεσε την Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο για να επέλθει ειρήνη και ενότητα στην Εκκλησία. Μας δείχνει το παράδειγμα ότι πρέπει ο καθένας μας να συμβάλουμε με τον δικό του τρόπο στην ενότητα αυτή γιατί είναι το θέλημα του Θεού «ίνα πάντες έν ώσιν». Η Εκκλησία μας προσεύχεται κάθε φορά «Υπέρ της των πάντων ενώσεως...». Αυτή η ενότητα, όμως, προϋποθέτει την κοινή πίστη, στο όνομα της Αγίας και ομοούσιου Τριάδος όπως μας την διδάξαν οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες. Δεν μπορεί να υπάρξει ενότητα αν δεν υπάρξει κοινή πίστη. Η ενότητα αυτή βέβαια θα πρέπει να μην είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού ή επιβολής αλλά ελεύθερης βούλησης. Γι' αυτό και ο Χριστός λέγει από την μια «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι», αλλά από την άλλη λέγει και «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν». Αυτή η ενότητα μπορεί να αρχίζει από το σπίτι μας από τους γύρω μας ανθρώπους και να επεκτείνεται σε όλο τον κόσμο.
- Ο Άγιος Νικόλαος χαρακτηριζόταν από πραότητα, ήταν «εικόνα πραότητος...». Όταν, όμως, στη Σύνοδο άκουσε τις βλασφημίες του Αρείου για το πρόσωπο του Χριστού τότε ο Άγιος ράπισε τον αιρεσιάρχη Άρειο. Πώς μπορεί να συνδιαστεί η πραότητα με την οργή; Μεγάλη αρετή η πραότητα. Όταν μας αδικούν, μας συκοφαντούν, μας περιφρονούν, μας κάνουν κακό και εμείς δεν οργιζόμαστε, δεν ανταποδίδουμε, και αποδίδουμε καλό αντί κακού. Έτσι ήταν ο Άγιος Νικόλαος στη ζωή του. Όταν, όμως, αδικούν, συκοφαντούν, περιγελούν τον Κύριο και Θεό μας, την Παναγία και τους Αγίους μας τότε εκεί δεν πρέπει να ανεχόμαστε να χλευάζεται και υβρίζεται η πίστη μας. Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι όπου βλασφημείται η πίστη μας να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε ως αντίδραση· αλλιώς γινόμαστε ένα με αυτούς. Επίσης να αποφεύγουμε την συναναστροφή μας με αιρετικούς και ότι σχετίζεται με αυτούς.
- Ο Άγιος Σπυρίδωνας ο οποίος όπως μαρτυρεί ο βίος του ήταν ολιγογράμματος, με το θαύμα που έκανε στην Σύνοδο χρησιμοποιώντας το κεραμίδι, έδειξε σε όλους την πίστη στην Αγία Τριάδα. Όπως το κεραμίδι για να παρασκευαστεί χρειάζεται τρία υλικά: το χώμα, το νερό και τη φωτιά, έτσι και τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, ο Πατήρ ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ένας Θεός. Η Εκκλησία μας έχει τον λόγο ως πειστικό μέσο για την αλήθεια της πίστεώς μας αλλά έχει και το υπέρλογο, το θαύμα ως πιστοποίηση της αλήθειας. Η Εκκλησία η πίστη και η Θεολογία μας δεν είναι μόνο θεωρία και ιστορία αλλά είναι και εμπειρία ζωής. Μέσα από τα θαυμαστά γεγονότα με τα οποία οι Άγιοι καταξιώνονται να επιτελούν, μας επιβεβαιώνουν τις αλήθειες των λόγων του Χριστού, των Αποστόλων και Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Καλούμαστε λοιπόν σε κοινή πίστη στο όνομα του Αναστάντος Κυρίου, ο οποίος είναι ομοούσιος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα να πορευόμαστε. Η πίστη μας αυτή να είναι το πρωτεύον που πρέπει να διαφυλάξουμε στηριζόμενοι στους λόγους αλλά και στο παράδειγμα των Αγίων Πατέρων μας.

25. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Κήρυγμα που Δημοσιεύθηκε στην Αγγλία: 2014

Την πρώτη Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο το του Αγίου Πνεύματος η Εκκλησία μας όρισε να εορτάζουμε όλους τους αγίους που αναδείχθηκαν κατά καιρούς σε κάθε γωνιά της γης. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από την αγάπη που τρέφουμε, ως χριστιανοί, για τους αγίους μας. Οι άγιοι είναι οι φίλοι του Χριστού. Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του: «υμείς φίλοι μου εστέ» (Ιωαν. 15,14), ο χριστιανός καλείται να γίνει και φίλος των φίλων του Θεού. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει πρώτα να γνωρίσει κανείς τους αγίους, έτσι ταυτόχρονα γνωρίζει και το Θεό. Ο άγιος είναι εικόνα «έμψυχος» του Χριστού όπως μας λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Αφού γνωρίσει κανείς τους αγίους και το βίο τους καλείται να τους μιμηθεί, έτσι ώστε να γίνει και ο ίδιος «εικόνα έμψυχος». Οι άγιοι είναι ζωντανά παραδείγματα της βίωσης του ευαγγελίου που θα πρέπει να μας ενθαρρύνουν να ακολουθήσουμε και εμείς τα βήματά τους. Προς αυτό το σκοπό ορίζεται και η πανήγυρης της σημερινής ημέρας.

Τις μνήμες των αγίων δεν τις εορτάζει η Εκκλησία μόνο για να τιμήσουμε και να δοξάσουμε εμείς τους αγίους της πίστεως. Ποια δόξα, καθώς λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, χρειάζονται από εμάς εκείνοι που τους δόξασε ο Θεός; Οι άγιοι είναι για μας ευεργέτες μας γιατί πρώτα πρεσβεύουν για μας στο Θεό αλλά και μας διδάσκουν με το παράδειγμά τους και γίνονται οδηγοί στο δρόμο της σωτηρίας μας. Η Εκκλησία μας τους προβάλλει ως άξια παραδείγματα για να τα μιμηθούμε, για να γίνουμε και εμείς μάρτυρες «τη προαιρέσει» για να ζηλέψουμε τη δόξα τους, για να θαυμάσουμε τον αγώνα τους. Είναι οι άνθρωποι που μαρτύρησαν δίνοντας τη ζωή τους για χάρη του Ευαγγελίου και του Χριστού. Είναι οι πιο αξιόπιστοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού «έσεσθαι μοι μάρτυρες έως εσχάτου της γης»

Οι λόγοι που επέβαλαν ώστε να καθιερωθεί αυτή η κοινή εορτή ήταν κυρίως τρεις. Πρώτα αφού η Εκκλησία εόρτασε τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος με την Πεντηκοστή, εορτάζει σήμερα την μνήμη όλων των Αγίων της, που η αγιοσύνη τους είναι καρπός της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο.

Δεύτερον το ότι πολλοί μεν άγιοι έχουν ξεχωριστή ημερομηνία και ακολουθία και εορτάζονται αλλά υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν έχουμε αρκετά στοιχεία γι' αυτούς και δεν έχουν καθιερωμένη ημέρα

εορτασμού. Επίσης υπάρχουν οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι που ο χρόνος και η λήθη κάλυψαν οποιαδήποτε στοιχεία της ζωής τους. Υπάρχουν άγιοι που δεν μας έχει διασωθεί το όνομά τους και δεν εορτάζονται. Ακόμη όμως και όσοι έχουν πλήρη ακολουθία και μας είναι γνωστός ο βίος τους, οι πλείστοι δεν εορτάζονται παντού αλλά σε μεμονωμένες εκκλησίες και κοινότητες.

Τέλος Όλοι οι άγιοι διακρίθηκαν στον ίδιο χώρο της αγιότητας, είχαν κοινή πίστη και κοινό σκοπό έτσι θα πρέπει να έχουν κοινή ημέρα εορτασμού και πανήγυρη, μία εικόνα να ιστορούνται όλοι μαζί. Έτσι γίνονται αφορμή και παρακίνηση προς μίμηση της αρετής και του ζήλου αυτών των Αγίων και σε μας σήμερα.

Οι άγιοι είναι αυτοί οι οποίοι μας απάλλαξαν από την πλάνη των ειδώλων και μας οδήγησαν στην Θεογνωσία. Αυτοί που μας προστάτεψαν και μας προστατεύουν από τις κατά καιρούς αιρέσεις που παρακράτουν την αλήθεια.

Οι άγιοι είναι οι κατ' εξοχήν φίλοι του Χριστού. Εμείς καλούμαστε και πρέπει να γίνουμε φίλοι των φίλων του Χριστού. Τιμώντας σήμερα όλους τους αγίους ας βάλουμε μια νέα αρχή στη ζωή μας και ας τους θέσουμε ως πρότυπα της ζωής μας, αφού πρώτα του γνωρίσουμε μέσα από τους βίους και τα συγγράμματά τους. Να ακολουθήσουμε τα βήματα τους, τον δρόμο που ακολούθησαν και οι ίδιοι. Αυτούς που καταξιώθηκαν να γίνουν άγιοι και να τιμώνται και από εμάς αλλά προπάντων από τον ίδιο το Θεό.

Οι άγιοι που δεν είναι κάτι πέρα από εμάς, είναι αυτοί που έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς, αυτοί που συνάντησαν τις ίδιες περίπου δυσκολίες και προβλήματα με μας. Μπορούν να μας καταλάβουν, μπορούμε να στηριχτούμε στις πρεσβείες τους, στην βοήθειά τους. Οι άγιοι, μας δείχνουν τον δρόμο που πρέπει και εμείς να ακολουθήσουμε. Ας τους επικαλούμαστε κάθε φορά να έρχονται βοηθοί στη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε να συνδοξασθούμε και εμείς κάποτε μαζί τους. Και να ξέρουμε ότι οι άγιοι δεν είναι μόνο οι ήρωες που θα πρέπει να πάμε πίσω να δούμε τα κατορθώματά τους, αλλά αυτοί που μας αναμένουν στη βασιλεία του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

26. ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Εβρ. ζ' 7-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 22-40

2 Φεβρουαρίου 2018

Η Εκκλησία μας σήμερα εορτάζει τη Δεσποτική εορτή της Υπαπαντής του Χριστού. Μια εορτή που αναφέρεται στον Δεσπότη Χριστό. Σύμφωνα με το ιστορικό της εορτής, σαράντα μέρες μετά τη γέννησή του ο Χριστός έπρεπε να πάει στον ναό να αφιερωθεί στον Θεό, σύμφωνα με τον Μωσαϊκό νόμο. Δεν είχε κάποια ανάγκη να το κάνει αυτό ο Χριστός ως Θεός αλλά όπως μας λέγει ο Απόστολος Παύλος ο Χριστός γίνεται «υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση». Τήρησε κάθε διάταξη του Μωσαϊκού νόμου ώστε όσοι ήταν υπόδουλοι σε αυτόν να ελευθερωθούν. Η ονομασία Υπαπαντή σημαίνει προϋπάντηση – υποδοχή γιατί στον ναό ο σαράντα ημερών Χριστός προϋπαντήθηκε από δύο ανθρώπους οι οποίοι μίλησαν προφητικά για το πρόσωπό Του.

Πέρα από το μεγάλο ιστορικό αυτό γεγονός της επίγειας ζωής του Χριστού, η εορτή έχει να μας δώσει πολλά άλλα σημαντικά και σωτήρια μηνύματα. Έτσι θα κάνουμε αναφορά στα πρόσωπα αυτά που αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Χριστό κατά την ημέρα εκείνη και πώς η Υπαπαντή αυτή θα πρέπει να γίνει και δική μας προσωπική συνάντηση με τον Χριστό.

- Ο πρώτος που περίμενε στον ναό για να συναντήσει τον Χριστό ήταν ο Συμεών. Οι περισσότεροι ερμηνευτές λένε ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ιερέας αλλά κάποιος λαϊκός, ενώ ο Ευαγγελιστής μας τον περιγράφει ότι ήταν «δίκαιος και ευλαβής». Η λέξη δίκαιος για τον Συμεών αναφέρεται στις σχέσεις του με τους συνανθρώπους του. Ήταν φίλος της δικαιοσύνης και απόφευγε κάθε αδικία και παρανομία. Ενώ η λέξη Ευλαβής αναφέρεται στη σχέση του με το Θεό. Ήταν άνθρωπος που είχε φόβο Θεού μέσα του και η συνείδηση των πράξεών του ήταν σύμφωνη με το Θεό ήταν καθόλα σωστή. Ο Συμεών πήρε πληροφορία από τον Θεό, ότι δεν θα πεθάνει πριν δει τον Χριστό, γι' αυτό έφτασε σε βαθιά γεράματα περιμένοντας αυτή τη συνάντηση. Εκείνη την μέρα καθοδηγούμενος από τον Θεό βρέθηκε εκείνη τη στιγμή στον ναό και αναγνώρισε αμέσως τον Χριστό ως βρέφος. Όταν τον πήρε στα χέρια του είπε το γνωστό «νυν απολύεις...» μπορείς τώρα να με πάρεις από αυτή τη ζωή γιατί αξιώθηκα να δω τον σωτήρα του κόσμου... ο οποίος είναι φως που θα φωτίσει όλα τα έθνη... Μιλώντας προφητικά επίσης για τον Χριστό είπε ότι «ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών... και εις σημείον αντιλεγόμενον...». Πράγματι ο Χριστός είναι σημείο αντιλεγόμενο, άλλοι τον αποδέχονται ως Θεό και σώζονται και άλλοι δεν τον αποδέχονται και χάνονται. Ο Χριστός

θα αποτελέσει γι' αυτούς που θα τον απαρνηθούν και δεν θα τον πιστέψουν πώση και απώλεια από την αιώνιο ζωή. Αντίθετα γι' αυτούς που θα τον αποδεχθούν ως Θεό και σωτήρα τους θα γίνει ζωή και ανάσταση και σωτηρία τους. Ο δίκαιος Συμεών ήταν ένας από αυτούς που αναγνώρισε και αποδέχθηκε τον Χριστό ως Θεό και σωτήρα του. Απομένει τώρα από τον καθένα μας να κάνει αυτή την αποδοχή. Αποδοχή του Χριστού στη ζωή μας σημαίνει και τήρηση των εντολών Του, ή κατά το πρότυπο του Συμεών, να είμαστε δίκαιοι προς τους συνανθρώπους μας και ευλαβείς προς τον Θεό. Οι πράξεις μας να συμφωνούν με τα προστάγματα του Χριστού.

- Ένα άλλο πρόσωπο που συνάντησε τον Χριστό ήταν και η προφήτιδα Άννα. Όπως μας πληροφορεί το ευαγγέλιο έζησε επτά χρόνια γάμου και μετά το θάνατο του συζύγου της έμεινε χήρα μέχρι τα 84 της χρόνια. Επίσης μας λέγει το Ευαγγέλιο ότι «ουκ αφίστατο από του ιερού νηστειάς και δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα και ημέραν». Παρέμεινε στον ναό μέρα – νύκτα με νηστείες και συνεχείς προσευχές προς το Θεό. Αυτή η αγάπη της προς τον Θεό, οι πολλές προσευχές της, η άσκηση και το να βρίσκεται συνέχεια στον ναό ευλογήθηκε από τον Θεό με το χάρισμα της προφητείας. Όταν είδε τον Χριστό σαράντα ημερών να τον φέρνουν για να προσφερθεί στον ναό τότε άρχισε να μιλά προφητικά για το πρόσωπό Του σε κάθε άνθρωπο που περίμενε και ανέμενε τον Σωτήρα του κόσμου. Το πρόσωπο της προφήτιδος Άννας μας δίνει το πρότυπο ενός πιστού Χριστιανού. Τι πρέπει δηλαδή αυτός να κάνει. Ήταν εκείνη στον ναό νύκτα και ημέρα. Θα πρέπει και εμείς κάθε τουλάχιστο Κυριακή και κάθε εορτή να προσφεύγουμε στον ναό, στην εκκλησία, κρατώντας τις νηστείες της εκκλησίας μας και προσπαθώντας να προσευχόμαστε όσο το δυνατό περισσότερο. Στον ναό η προφήτιδα Άννα συνάντησε τον Χριστό. Εμείς στο ναό όχι μόνο μπορούμε να τον συναντήσουμε αλλά και να τον δεχθούμε μέσα μας με τη Θεία Κοινωνία όταν προσερχόμαστε με την κατάλληλη προετοιμασία.

Πολλά και σωτήρια τα μηνύματα της σημερινής εορτής. Ο Χριστός καταδέχθηκε κάθε τι ανθρώπινο χωρίς βέβαια την αμαρτία για να ελευθερώσει εμάς από τα δεσμά της αμαρτίας και του πνευματικού θανάτου. Χρειάζεται και απομένει όμως από εμάς να Τον δεχθούμε στη ζωή μας υπακούοντας στις εντολές του. Μέσα από την εορτή μας δίνονται μάλιστα και δύο πρότυπα ανθρώπων που μέσα από τη σωστή συμπεριφορά τους απέναντι στον Θεό και τον συνάνθρωπό τους αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Χριστό. Αυτοί αξιώθηκαν ακόμα να γίνουν και άγιοι της Εκκλησίας μας και να τιμώνται κάθε χρόνο μία μέρα μετά την εορτή της Υπαπαντής του Χριστού στις 3 Φεβρουαρίου.

Η Υπαπαντή – συνάντηση του Χριστού από τον δίκαιο Συμεών και την προφήτιδα Άννα θα πρέπει να γίνει και για τον καθένα μας συνάντηση μαζί Του. Μάλιστα η συνάντηση αυτή θα πρέπει να γίνει από αυτή τη ζωή, ώστε όταν το επιτύχουμε να είμαστε έτοιμοι την ώρα του θανάτου να πούμε το «νυν

απολύεις...» και ακολούθως να καταξιωθούμε των δωρεών Του στην βασιλεία των ουρανών.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

27. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1 – 11

Ευαγγέλιο: Ιω. ζ' 37 – 52, η' 12

4 Ιουνίου 2023

Η εορτή της Πεντηκοστής αναφέρεται και ως γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας αφού το Άγιο Πνεύμα που καταπέμφθηκε σε μας «όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας». Όλα τα γεγονότα της ενανθρώπισης του Θεού Λόγου, των Παθών, της ταφής, της Αναστάσεως και Αναλήψεως έγιναν για να φθάσουμε στην ημέρα της Πεντηκοστής. Οι λόγοι του Χριστού στους μαθητές προ του Πάθους «συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς» δεικνύουν πόσο σημαντική είναι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας.

- Πολλές μικρές προσευχές μας αναφέρονται στον Ένα αληθινό Θεό ο οποίος είναι Τριαδικός: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», «Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι». Το Άγιο Πνεύμα είναι κατά την ομολογία πίστεως μας στο Σύμβολο της Πίστεως, το γνωστό «Πιστεύω...» είναι Άγιο, Κύριο, Ζωοποιό και Ομοούσιο με τα άλλα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, τον Θεό Πατέρα και τον Υιό συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενο. Δεν χωρίζεται από τον Θεό Πατέρα ούτε από τον Υιό και Λόγο του Θεού, τον Χριστό αλλά και μόνο του είναι όλη η Θεότητα. Όταν ο Χριστός ρωτήθηκε από τους μαθητές να τους δείξει τον Θεό Πατέρα, Αυτός τους απάντησε «Ο εωρακώς εμέ εώρακε τόν Πατέρα» «Εγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐμοὶ ἐστί». Το ίδιο συμβαίνει και με το Άγιο Πνεύμα. Οι κληρικοί και οι λαϊκοί μέσα στην Εκκλησία το πρόσωπο που επικαλούνται για να κατέλθει και να αγιάσει και εμάς αλλά και κάθε τι γύρω μας είναι το Άγιο Πνεύμα. Όταν παρακαλούμε το Άγιο Πνεύμα πάλι δεν σημαίνει ότι το χωρίζουμε από τα άλλα δύο πρόσωπα αλλά η προσευχή μας φτάνει και στα Τρία Πρόσωπα μαζί. Το Άγιο Πνεύμα φαίνεται να εμφανίζεται μέσα στην ιστορία με διάφορους τρόπους: α) στην Παλαιά Διαθήκη εμφανίζεται ως άγγελος εκεί στην φιλοξενία του Αβραάμ που δέχθηκε τους τρεις αγγέλους, β) στην Μεταμόρφωση του Σωτήρος στο όρος Θαβώρ εμφανίζεται ως νεφέλη, γ) στη βάπτισμα του Χριστού στον Ιορδάνη ως εν είδη περιστεράς, και δ) στην Πεντηκοστή ως εν είδη πυρίνων γλωσσών. Δεν είναι ότι το Άγιο Πνεύμα έλαβε την ουσία της ύλης που αποτελούν τα πιο πάνω. Το Άγιο Πνεύμα ως Θεός, όπως μας εξηγεί και ο άγιος Ιωάννης Δαμασκηνός είναι ασώματος και πέραν κάθε υλικής κτιστής δημιουργίας. Απλά εμφανίζεται όπως σωστά διατυπώνεται στα κείμενα της Αγίας Γραφής ως «εν είδη» δηλαδή κάτι που φάνηκε σε μας ως να ομοιάζει με νεφέλη, περιστερί, φλόγα. Παραχώρησε ως Θεός που είναι το Άγιο Πνεύμα να εμφανιστεί έτσι για να μπορούν τα σωματικά μάτια των ανθρώπων να το δουν. Ειδικότερα στην Πεντηκοστή κατήλθε στους ανθρώπους και τους Αγίασε τους Φώτισε και οι ολιγογράμματοι κατά το πλείστων ψαράδες άρχισαν να ομιλούν ξένες γλώσσες

και να αρθρώνουν λόγους καθώς το Άγιο Πνεύμα τους φώτιζε. Μπόρεσαν μέσα σε λίγο διάστημα να μεταστρέψουν την οικουμένη στην αληθινή πίστη. Αυτό το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται σε κάθε άνθρωπο κατά την ημέρα της βαπτίσεως του και του Χρίσματος – Αγίου Μύρου. Δίδεται ως δωρεά σε μας και εφόδιο ώστε να το έχουμε ενεργό στη ζωή μας και να μας οδηγεί «εις πάσαν την Αλήθειαν» δηλαδή κοντά στον αληθινό Τριαδικό Θεό.

- Η Πεντηκοστή που έγινε στους αποστόλους δεν είναι ένα μοναδικό γεγονός του παρελθόντος που απλά καταγράφεται στην ιστορία, πέρασε και τελείωσε. Η Πεντηκοστή επαναλαμβάνεται ή καλύτερα ξανά γευόμαστε αυτής της εμπειρίας στο διηνεκές. Κάθε φορά που κάποιος βαπτίζεται και χρίεται με το Άγιο Μύρο λαμβάνει τα άπειρα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, το ίδιο και όταν κάποιος χειροτονείται κληρικός στον κάθε βαθμό της ιεροσύνης. Αν θέλουμε ακόμα να το επεκτείνουμε το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στον καθένα μας, στη ζωή μας κάθε φορά όταν το επικαλούμαστε ως βαπτισμένοι χριστιανοί και έρχεται και κατασκηνώνει μέσα μας, μας καθαρίζει και μας σώζει: «έλθέ, και σκήνωσον ἐν ἡμῖν, και καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, και ὁῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς». Το Άγιο Πνεύμα ως Θεός είναι «πανταχοῦ παρῶν, και τὰ πάντα πληρῶν». Επομένως μπορούμε κάθε στιγμή να το επικαλούμαστε για να έρθει και να μας βοηθήσει σε κάθε πτυχή της ζωής μας και πρωτίστως την σωτηρία της ψυχής μας. Για να το επικαλούμαστε από μόνοι μας βέβαια και αυτό να κατέρχεται πρέπει απαραίτητως να υπάρχουν πέντε κυρίως προϋποθέσεις: α) να είμαστε βαπτισμένοι ορθόδοξοι Χριστιανοί, β) να έχουμε ακράδαντη και ορθή πίστη στον μόνο Αληθινό Θεό διαχωρίζοντας τον εαυτό μας από αιρέσεις και πλάνες, γ) να έχουμε όσο το δυνατό καθαρότητα από αμαρτίες και αν δεν έχουμε θα πρέπει να καθαριζόμαστε συνεχώς με την μετάνοια και την εξομολόγηση, δ) να κοινωνούμε των μυστηρίων της Εκκλησίας και κυρίως της Θείας Κοινωνίας, του Σώματος και Αίματος του Χριστού και τέλος ε) να έχουμε ταπεινώση γιατί ο Θεός χωρεί μόνο όπου υπάρχει ταπεινό φρόνημα, έναντι της παντοδυναμίας του Θεού.

Η σημερινή εορτή της Πεντηκοστής θα πρέπει να γεμίσει και εμάς με Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα που λάβαμε με την βάπτισή μας θα πρέπει να το κρατάμε συνεχώς κοντά μας με την συνεχή επίκληση με πίστη προς Αυτό να κατέρχεται σε εμάς. Θα πρέπει πάντοτε να το κρατάμε ενεργό ή να το επαναενεργοποιούμε με την μετάνοια, την Θεία Κοινωνία, την γενικά συμμετοχή στα Μυστήρια της Εκκλησίας και το να καθαρίζουμε τον εαυτό μας από αμαρτίες, εγωισμούς και πάθη.

† ο Πάφου Τυχικός

28. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33- ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33,37-38, ιθ' 27-30

23 Ιουνίου 2019

Η Εκκλησία μας όρισε την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο να εορτάζουμε όλους τους αγίους της. Οι άγιοι είναι καρπός και βεβαίωση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Όσο υπάρχει η Εκκλησία, δια των μυστηρίων της, όπου το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους πιστούς και τους αγιάζει, τόσο θα αναδεικνύονται και άγιοι. Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που φωτίζει **«πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**. Μας φωτίζει ώστε να ακολουθούμε όσα ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας δίδαξε ώστε να καταξιωθεί ο καθένας της αγιότητας, γιατί αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός του κάθε Χριστιανού κατά τον λόγο του Κυρίου **«άγιοι γίνεσθαι ότι εγώ άγιός ειμι»**.

Έτσι, το σημερινό ευαγγέλιο που ακούσαμε αναφέρεται στο τι έκανε ο κάθε άγιος για να αναδειχθεί άγιος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να καταξιωθούμε της χάριτος των αγίων.

- Πρώτα, πρέπει να έχουμε ομολογία πίστεως. Οι δειλοί, οι χλιαροί στην πίστη και αυτοί που ντρέπονται να ομολογήσουν την πίστη τους δεν έχουν θέση στη βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός θέτει μιαν προϋπόθεση: Όποιος ομολογεί ότι ανήκει σε Αυτόν, ιδιαίτερα όταν κινδυνεύουν τα υλικά συμφέροντά του ή ακόμα και η ίδια η ζωή του, τότε και ο Χριστός θα τον αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό Πατέρα. Όποιος από φόβο μην πάθει κάτι ντραπεί να ομολογήσει την πίστη του, αυτός θα θεωρηθεί ξένος για τον Θεό. Είναι εύκολο να πεις ότι πιστεύεις σε έναν που πιστεύει το ίδιο με εσένα, είναι όμως δύσκολο να ομολογήσεις την πίστη σου εκεί που αν το κάνεις μπορεί να σε περιγελάσουν, ή εκεί που μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου, ακόμα δε πολύ πιο δύσκολο όταν κινδυνεύει η ίδια η ζωή σου. Οι άγιοι, όμως, αυτό έκαναν στη ζωή τους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άγιος που να έζησε άνετη ζωή, όλοι, συνάντησαν δυσκολίες, διωγμούς, ακόμα και μαρτύριο. Μπορεί στην αρχή να φάνηκαν οι διώκτες του Χριστού ότι νικούν, στο τέλος όμως αυτός που κερδίζει είναι αυτός που αγωνίστηκε στη ζωή του να έχει το όνομα του Χριστού ως καθημερινή ομολογία. Αυτό εφάρμοσε ο κάθε άγιος γι' αυτό και σήμερα τιμάται από όλους εμάς αλλά πολύ περισσότερο επάξια από τον Θεό.
- Δεύτερο μήνυμα των λόγων του Χριστού είναι ότι η αγάπη του Θεού θα πρέπει να ξεπερνά κάθε άλλη αγάπη που έχουμε, ακόμα και αυτών των γονέων και των παιδιών μας: **«Ο φιλών πατέρα, μητέρα, υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος»**. Πολύ σκληρός ο λόγος του

Χριστού θα πει κανείς. Ο Χριστός εδώ δεν λέγει να μην αγαπούμε και να μην θυσιαζόμαστε για την οικογένειά μας. Αντίθετα μάλιστα, αυτή η εντολή είναι δεδομένη, θα πρέπει να φροντίζουμε για τα μέλη της οικογένειάς μας ως ιερό καθήκον. Η αγάπη του Χριστού, όμως, θα πρέπει να ξεπερνά ακόμα και την μεγαλύτερη αγάπη που έχει ο καθένας, αυτήν της οικογένειάς του. Μας λέγει, δηλαδή, να θέσουμε προτεραιότητες και ως πρώτη προτεραιότητα να είναι ο Θεός. Υπήρξαν άγιοι που οι γονείς τους, τους ωθούσαν σε ζωή αντίθετη με το θέλημα του Θεού, αυτοί, όμως, ως Χριστιανοί ήθελαν να παραμείνουν πιστοί στον Θεό. Έτσι βρέθηκαν στο δίλημμα της αγάπης προς τους γονείς ή της αγάπης προς τον Θεό και διάλεξαν την αγάπη προς τον Θεό και έτσι μαρτύρησαν γι' αυτή τους την πίστη. Η επιλογή τους αυτή τους δικαίωσε και τους αντάμειψε με την αγιότητα. Υπήρξαν βέβαια και άγιοι που κατάφεραν με την προσευχή τους και με τον τρόπο τους να οδηγήσουν και την οικογένεια και τους γύρω τους να πιστέψουν στον Χριστό. Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό, που όποιος το κατάφερε θα έχει να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από τον Χριστό.

- Ένα τρίτο μήνυμα σήμερα είναι οι λόγοι του Χριστού **«ὅς ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ ἔστι μου ἄξιος»**. Όλα τα προηγούμενα που μας είπε ο Χριστός θα φανούν στον καθένα μας πολύ δύσκολα. Πώς να μπορούμε στη ζωή μας να ομολογούμε την πίστη μας στον Χριστό ή να αγαπούμε Αυτόν περισσότερο από κάθε τι άλλο; Έρχεται τώρα να μας πει ότι ο δρόμος του κάθε χριστιανού είναι δύσκολος. Να μην περιμένει ανέσεις και ευκολίες. Αν η επίγειος ζωή του Χριστού ήταν μια σταυρώσιμη πορεία, τέτοια θα πρέπει να είναι και η δική μας. Σταυρός, όμως, που οδηγεί στην ανάσταση και στην αληθινή ζωή πέραν του τάφου. Δεν είναι άξιος ο Χριστιανός που προσπαθεί να αποφύγει τον σταυρό, τις δυσκολίες, για να περνά καλά σε αυτή τη ζωή. Άξιος είναι αυτός ο Χριστιανός που στους πειρασμούς, στις δυσκολίες, στον τυχόν διωγμό στέκει αλύγιστος και κρατάει το όνομα του Χριστού ως προτεραιότητα στη ζωή του. Αν οι άγιοι που εορτάζουμε σήμερα έψαχναν τις ευκολίες και τις ανέσεις δεν θα είχαμε αγίους. Ήξεραν, όμως, ότι σε αυτόν τον σταυρό που κουβαλούσαν ερχόταν ο Χριστός και τους ενδυνάμωνε, τους στήριζε να τον σηκώνουν ακούραστα και αγόγγυστα. Έτσι και στη ζωή μας, μπορεί να μας φαίνονται οι λόγοι του Χριστού δύσκολοι αλλά όταν πάρουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο ο Χριστός θα είναι συνοδοιπόρος.

Αυτά εφάρμοσαν στη ζωή τους όλοι οι άγιοί μας που τιμούμε σήμερα και αξιώθηκαν της αγιότητας. Ο Χριστός ήταν πάντοτε προτεραιότητα στη ζωή τους, ομολογούσαν καθημερινώς την πίστη σε Αυτόν, ιδιαίτερα στα δύσκολα. Η ζωή των αγίων ήταν σταυρώσιμη πορεία που όμως οδηγεί στην ανάσταση και την είσοδό τους στην όντως ζωή κοντά στον Χριστό. Αυτά πρέπει να κάνει ο κάθε Χριστιανός, έχοντας όλους τους αγίους που εορτάζουμε σήμερα ως πρότυπα στη

ζωή του αλλά και επικαλούμενος κάθε φορά τις πρεσβείες τους, να είναι μαζί με τον Χριστό συνοδοιπόροι στον αγώνα μας.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

29. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33- ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33,37-38, ιθ' 27-30

23 Ιουνίου 2019

Η Εκκλησία μας όρισε την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο να εορτάζουμε όλους τους αγίους της. Οι άγιοι είναι καρπός και βεβαίωση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Όσο υπάρχει η Εκκλησία, δια των μυστηρίων της, όπου το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους πιστούς και τους αγιάζει, τόσο θα αναδεικνύονται και άγιοι. Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που φωτίζει **«πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**. Μας φωτίζει ώστε να ακολουθούμε όσα ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας δίδαξε ώστε να καταξιωθεί ο καθένας της αγιότητας, γιατί αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός του κάθε Χριστιανού κατά τον λόγο του Κυρίου **«άγιοι γίνεσθαι ότι εγώ άγιός ειμι»**.

Έτσι, το σημερινό ευαγγέλιο που ακούσαμε αναφέρεται στο τι έκανε ο κάθε άγιος για να αναδειχθεί άγιος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να καταξιωθούμε της χάριτος των αγίων.

- Πρώτα, πρέπει να έχουμε ομολογία πίστεως. Οι δειλοί, οι χλιαροί στην πίστη και αυτοί που ντρέπονται να ομολογήσουν την πίστη τους δεν έχουν θέση στη βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός θέτει μιαν προϋπόθεση: Όποιος ομολογεί ότι ανήκει σε Αυτόν, ιδιαίτερα όταν κινδυνεύουν τα υλικά συμφέροντά του ή ακόμα και η ίδια η ζωή του, τότε και ο Χριστός θα τον αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό Πατέρα. Όποιος από φόβο μην πάθει κάτι ντραπεί να ομολογήσει την πίστη του, αυτός θα θεωρηθεί ξένος για τον Θεό. Είναι εύκολο να πεις ότι πιστεύεις σε έναν που πιστεύει το ίδιο με εσένα, είναι όμως δύσκολο να ομολογήσεις την πίστη σου εκεί που αν το κάνεις μπορεί να σε περιγελάσουν, ή εκεί που μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου, ακόμα δε πολύ πιο δύσκολο όταν κινδυνεύει η ίδια η ζωή σου. Οι άγιοι, όμως, αυτό έκαναν στη ζωή τους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άγιος που να έζησε άνετη ζωή, όλοι, συνάντησαν δυσκολίες, διωγμούς, ακόμα και μαρτύριο. Μπορεί στην αρχή να φάνηκαν οι διώκτες του Χριστού ότι νικούν, στο τέλος όμως αυτός που κερδίζει είναι αυτός που αγωνίστηκε στη ζωή του να έχει το όνομα του Χριστού ως καθημερινή ομολογία. Αυτό εφάρμοσε ο κάθε άγιος γι' αυτό και σήμερα τιμάται από όλους εμάς αλλά πολύ περισσότερο επάξια από τον Θεό.
- Δεύτερο μήνυμα των λόγων του Χριστού είναι ότι η αγάπη του Θεού θα πρέπει να ξεπερνά κάθε άλλη αγάπη που έχουμε, ακόμα και αυτών των γονέων και των παιδιών μας: **«Ο φιλών πατέρα, μητέρα, υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος»**. Πολύ σκληρός ο λόγος του Χριστού θα πει κανείς. Ο Χριστός εδώ δεν λέγει να μην αγαπούμε και να μην θυσιαζόμαστε για την οικογένειά μας. Αντίθετα μάλιστα, αυτή η εντολή είναι δεδομένη, θα πρέπει να φροντίζουμε για τα μέλη της

οικογένειάς μας ως ιερό καθήκον. Η αγάπη του Χριστού, όμως, θα πρέπει να ξεπερνά ακόμα και την μεγαλύτερη αγάπη που έχει ο καθένας, αυτήν της οικογένειάς του. Μας λέγει, δηλαδή, να θέσουμε προτεραιότητες και ως πρώτη προτεραιότητα να είναι ο Θεός. Υπήρξαν άγιοι που οι γονείς τους, τους ωθούσαν σε ζωή αντίθετη με το θέλημα του Θεού, αυτοί, όμως, ως Χριστιανοί ήθελαν να παραμείνουν πιστοί στον Θεό. Έτσι βρέθηκαν στο δίλημμα της αγάπης προς τους γονείς ή της αγάπης προς τον Θεό και διάλεξαν την αγάπη προς τον Θεό και έτσι μαρτύρησαν γι' αυτή τους την πίστη. Η επιλογή τους αυτή τους δικαίωσε και τους αντάμειψε με την αγιότητα. Υπήρξαν βέβαια και άγιοι που κατάφεραν με την προσευχή τους και με τον τρόπο τους να οδηγήσουν και την οικογένεια και τους γύρω τους να πιστέψουν στον Χριστό. Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό, που όποιος το κατάφερε θα έχει να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από τον Χριστό.

- Ένα τρίτο μήνυμα σήμερα είναι οι λόγοι του Χριστού **«ὅς ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεῖ οπίσω μου, ουκ ἔστι μου ἄξιος»**. Όλα τα προηγούμενα που μας είπε ο Χριστός θα φανούν στον καθένα μας πολύ δύσκολα. Πώς να μπορούμε στη ζωή μας να ομολογούμε την πίστη μας στον Χριστό ή να αγαπούμε Αυτόν περισσότερο από κάθε τι άλλο; Έρχεται τώρα να μας πει ότι ο δρόμος του κάθε χριστιανού είναι δύσκολος. Να μην περιμένει ανέσεις και ευκολίες. Αν η επίγειος ζωή του Χριστού ήταν μια σταυρώσιμη πορεία, τέτοια θα πρέπει να είναι και η δική μας. Σταυρός, όμως, που οδηγεί στην ανάσταση και στην αληθινή ζωή πέραν του τάφου. Δεν είναι άξιος ο Χριστιανός που προσπαθεί να αποφύγει τον σταυρό, τις δυσκολίες, για να περνά καλά σε αυτή τη ζωή. Άξιος είναι αυτός ο Χριστιανός που στους πειρασμούς, στις δυσκολίες, στον τυχόν διωγμό στέκει αλύγιστος και κρατάει το όνομα του Χριστού ως προτεραιότητα στη ζωή του. Αν οι άγιοι που εορτάζουμε σήμερα έφαχναν τις ευκολίες και τις ανέσεις δεν θα είχαμε αγίους. Ήξεραν, όμως, ότι σε αυτόν τον σταυρό που κουβαλούσαν ερχόταν ο Χριστός και τους ενδυνάμωνε, τους στήριζε να τον σηκώνουν ακούραστα και αγόγγυστα. Έτσι και στη ζωή μας, μπορεί να μας φαίνονται οι λόγοι του Χριστού δύσκολοι αλλά όταν πάρουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο ο Χριστός θα είναι συνοδοιπόρος.

Αυτά εφάρμοσαν στη ζωή τους όλοι οι άγιοί μας που τιμούμε σήμερα και αξιώθηκαν της αγιότητας. Ο Χριστός ήταν πάντοτε προτεραιότητα στη ζωή τους, ομολογούσαν καθημερινώς την πίστη σε Αυτόν, ιδιαίτερα στα δύσκολα. Η ζωή των αγίων ήταν σταυρώσιμη πορεία που όμως οδηγεί στην ανάσταση και την είσοδό τους στην όντως ζωή κοντά στον Χριστό. Αυτά πρέπει να κάνει ο κάθε Χριστιανός, έχοντας όλους τους αγίους που εορτάζουμε σήμερα ως πρότυπα στη ζωή του αλλά και επικαλούμενος κάθε φορά τις πρεσβείες τους, να είναι μαζί με τον Χριστό συνοδοιπόροι στον αγώνα μας.

30. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ – ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΑΓΙΩΝ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

2 Οκτωβρίου 2022

Από την Εκκλησία Κύπρου καθιερώθηκε όπως την πρώτη Κυριακή του Οκτωβρίου εκάστου έτους εορτάζονται όλοι μαζί οι Άγιοι της Κύπρου. Στον ίδιο χώρο αγωνίστηκαν και έδρασαν, ο Θεός τους αγίασε και ο λαός του τιμά. Χάρη σε αυτούς η Κύπρος κρατήθηκε τόσους αιώνες Χριστιανική γιατί οι άγιοι μεσιτεύουν για μάς προς τον Θεό, ενώ είναι επίσης αυτοί που μας εμπνέουν να αγωνιστούμε και εμείς να τους ομοιάσουμε όσο το δυνατό.

- Η Κύπρος αποτελεί κάτι μοναδικό παγκοσμίως σε ένα τόσο μικρό χώρο να αναδειχθούν εκατοντάδες γνωστοί επώνυμοι άγιοι ώστε οι ιστορικοί να της δίδουν την επωνυμία «Νήσος Αγίων». Στην χορεία όλων αυτών των αγίων της Κύπρου, συγκαταλέγονται πρώτα οι Απόστολοι. Χάρη σε αυτούς η Κύπρος γίνεται το πρώτο μέρος στην Ευρώπη που γνωρίζει τον Χριστιανισμό. Ο Ρωμαίος Ανθύπατος κυβερνήτης της Κύπρου Σέργιος Παύλος στην Πάφο γίνεται Χριστιανός και στη συνέχεια μεταφέρει το μήνυμα του Ευαγγελίου σε πολλά μέρη της Ευρώπης. Στους αποστόλους οφείλουμε το ότι μας απάλλαξαν από την πλάνη της ειδωλολατρίας και μας οδήγησαν στο φως του Χριστού. Οι απόστολοι Παύλος, Βαρνάβας, Μάρκος και οι διάδοχοί τους στο νησί, Ηρακλείδιος, Λάζαρος ο τετραήμερος, Τυχικός, Επαφράς, Μνάσωνας, Αυξιβίος, Τιμώνας κ.α. έθεσαν τις βάσεις και τα θεμέλια της Εκκλησίας της Κύπρου. Έπειτα οι ιεράρχες άγιοι επίσκοποι, που αναδείχθηκαν γνήσιοι διάδοχοι των αποστόλων, μάς προφύλαξαν από τις αιρέσεις που έπλητταν κατά καιρούς την Ορθοδοξία παρασύροντας ανθρώπους στην πλάνη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Εκκλησία της Κύπρου συμμετέχει στις Οικουμενικές Συνόδους με αγίους Ιεράρχες της καταδεικνύοντας την ορθή πίστη. Ο Άγιος Σπυρίδωνας, με τα θαύματά του. Ο άγιος Επιφάνιος με την ισχυρή φυσιογνωμία του και την τεράστια δράση του σε όλη την Κύπρο κατάφερε να οδηγήσει όλους τους κατοίκους της στον Χριστιανισμό. Ο άγιος Πανάρετος στην Πάφο ο οποίος αναδιοργάνωσε την πόλη και επαρχία σε καιρούς δύσκολους κτίζοντας ναούς και μονές. Έπειτα οι μάρτυρες, ένας μακρής κατάλογος των πρώτων αιώνων διωγμού των Χριστιανών, όπως οι άγιοι Ρηγίνος και Ορέστης, των αραβικών επιδρομών όπως ο Άγιος Σώζοντας στην Ασπρογιά, της περιόδου της Φραγκοκρατίας με τους γνωστούς δεκατρείς οσιομάρτυρες της Καντάρας και τέλος της περιόδου της Τουρκοκρατίας με πολλούς νεομάρτυρες των οποίων τα ονόματά ή το μαρτύριό δεν μας διασώζεται αλλά είναι γνωστοί στον Θεό. Οι μάρτυρες είναι αυτοί οι οποίοι με το αίμα τους ποτίζουν την Εκκλησία και την εδραιώνουν, ακολουθούν τον δρόμο που βάδισε ο Χριστός ένα δρόμο μαρτυρικό – σταυρικό, που οδηγεί όμως, στην ανάσταση. Στη συνέχεια έχουμε τους οσίους οι οποίοι με τις προσευχές τους στηρίζουν την Εκκλησία και τους πιστούς. Χάρη στους μεγάλους οσίους

ασκητές διαφυλάχθηκε η Εκκλησία από τις αιρέσεις αλλά και την εκκοσμίκευση. Ο όσιος Ιλαρίωνας ο Μέγας στην Πάφο με την μαθήτριά του αγία Κωνσταντία, ο όσιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος – ο Χρυσόστομος της Κύπρου όπως αποκάλεσαν, οι τριακόσιοι γνωστοί ως Αλαμάνοι ασκητές που κατέφθασαν στο νησί και αγίασαν τον τόπο μας με τις προσευχές τους και τα άγια λείψανά τους και τόσο άλλοι. Αξίζει κανείς να τους τιμά αλλά και επιβάλλεται να ζητάμε τις ικεσίες τους στους δύσκολους καιρούς που περνά η πατρίδα μας να έρθουν βοηθοί και οδηγοί μας προς τη σωτηρία.

- Τιμώντας όλους αυτούς τους αγίους η Εκκλησία μας, μας καλεί πρώτα να διαβάζουμε και να μελετάμε την αγία ζωή τους, το παράδειγμά τους. Όλοι είχαν κοινά αλλά και ξεχωριστά χαρίσματα τα οποία απέκτησαν με τον αγώνα τους αλλά και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Ο κάθε άγιος μάς δείχνει τον δρόμο προς τον Θεό όχι μόνο θεωρητικά αλλά πρακτικά, είναι το ευαγγέλιο εφαρμοσμένο στη ζωή τους. Για να αξιωθούμε και εμείς της χάρης τους πρέπει να βαδίσουμε τον δρόμο που βάδισαν οι ίδιοι. Οι Κύπριοι άγιοι ήταν άνθρωποι σαν εμάς, έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς σήμερα, δοκιμάστηκαν κάτω από τις ίδιες δυσκολίες και πειρασμούς και πολλές φορές χειρότερα. Μπόρεσαν όμως να αξιωθούν της χάρης του Θεού και μας λένε και εμάς ότι μπορούμε. Πώς τα κατάφεραν; Πρώτα είχαν και ακολουθούσαν παρόμοια παραδείγματα παλαιότερων αγίων. Αντέγραφαν από άλλους αγίους τον τρόπο της άσκησης, τον τρόπο της προσευχής, τον τρόπο της ταπείνωσης και όλων των αρετών και έτσι ήξεραν ότι βάδιζαν σε σωστό πεπατημένο δρόμο. Έτσι ένας που θα ακολουθήσει την ιεροσύνη μπορεί να έχει πρότυπο τον άγιο Πανάρετο που ήταν επίσκοπος, άλλος που θα γίνει μοναχός να έχει τον άγιο Νεόφυτο τον έγκλειστο. Άλλος που θα κληθεί να είναι ομολογητής τον άγιο Σώζοντα της Ασπρογιάς. Οι περισσότεροι που ακολουθούν τον έγγαμο βίο να ξέρουν ότι και αυτός είναι ευλογημένος από τον Θεό και να έχουν τον άγιο Θεοσέβιο τον Αρσινοίτη ο οποίος μέσα στον γάμο αξιώθηκε την αγιότητας μαζί με την σύζυγό του, γιατί είχαν κοινό πνευματικό αγώνα και αγάπη προς τον Χριστό. Το ίδιο η αγία Κωνσταντία η οποία ήταν αρχόντισσα με οικογένεια και αγίασε. Όλοι οι άγιοι είχαν κοινές αρετές κάτω από την σκέπη της χάριτος του Αγίου Πνεύματος που δίδεται διά των μυστηρίων. Αγωνίζονταν να διαδώσουν το ευαγγέλιο και σε άλλους. Είχαν ισχυρή πίστη που τους ενθάρρυνε ακόμα και στο μαρτύριο να ομολογούν τον Χριστό. Κατέφευγαν στη δύναμη του Θεού διά μέσου της προσευχής. Επιζητούσαν όσο ψηλά και να έφταναν την ταπείνωση γιατί ήξεραν ότι είναι σίγουρος δρόμος που οδηγεί στον Θεό.

Τιμώντας τους αγίους μας σήμερα θα πρέπει πρώτα να εφοδιαστούμε με τους βίους τους. Να μελετούμε όλους και τον καθένα ξεχωριστά, να βρίσκουμε τι μπορούμε από αυτά που έκαναν εκείνοι να το κάνουμε και εμείς. Να αγωνιζόμαστε, να βαδίσουμε τον ίδιο δρόμο με αυτούς. Όταν δεν τα καταφέρνουμε με ταπείνωση και μετάνοια να ζητάμε τις ικεσίες τους.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

31. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1- 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

2 Οκτωβρίου 2011

**Σήμερα πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου εορτάζεται η μνήμη
«Πάντων των εν τη Νήσω Κύπρω διαλαμπάντων Αγίων».**

Την πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου όρισε η αγιοτάτη Εκκλησία της Κύπρου να εορτάζουμε εδώ όλους τους αγίους που ανέδειξε κατά καιρούς ο τόπος μας. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από την αγάπη που τρέφουμε, ως χριστιανοί, για τους αγίους μας. Οι άγιοι είναι οι φίλοι του Χριστού. Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του: «υμείς φίλοι μου εστέ», ο χριστιανός καλείται να γίνει και φίλος των φίλων του Θεού. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει πρώτα να γνωρίσει κανείς τους αγίους, έτσι ταυτόχρονα γνωρίζει και το Θεό. Ο άγιος είναι εικόνα «έμψυχος» του Χριστού όπως μας λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Αφού γνωρίσει κανείς τους αγίους και το βίο τους καλείται να τους μιμηθεί, έτσι ώστε να γίνει και ο ίδιος «εικόνα έμψυχος». Οι άγιοι είναι ζωντανά παραδείγματα της βίωσης του ευαγγελίου και όσο πιο κοντά είναι σε μας, χρονικά ή τοπικά τόσο πρέπει να μας ενθαρρύνουν να ακολουθήσουμε και εμείς τα βήματά τους. Προς αυτό το σκοπό ορίζεται και η πανήγυρης της σημερινής ημέρας.

Τις μνήμες των αγίων δεν τις εορτάζει η Εκκλησία μόνο για να τιμήσουμε και να δοξάσουμε εμείς τους αγίους της πίστεως. Ποια δόξα, καθώς λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, χρειάζονται από εμάς εκείνοι που τους δόξασε ο θεός; Οι άγιοι είναι για μας ευεργέτες μας γιατί πρώτα πρεσβεύουν για μας στο Θεό αλλά και μας διδάσκουν με το παράδειγμά τους και γίνονται οδηγοί στο δρόμο της σωτηρίας μας. Η Εκκλησία μας τους προβάλλει ως άξια παραδείγματα για να τα μιμηθούμε, για να γίνουμε και εμείς μάρτυρες «τη προαιρέσει» για να ζηλέψουμε τη δόξα τους, για να θαυμάσουμε τον αγώνα τους. Είναι οι άνθρωποι που μαρτύρησαν δίνοντας τη ζωή τους για χάρη του Ευαγγελίου και του Χριστού. Είναι οι πιο αξιόπιστοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού «έσεσθαι μοι μάρτυρες έως εσχάτου της γης»

Γιατί όμως θα πρέπει να εορτάζονται όλοι οι Κύπριοι άγιοι μαζί;

Πολλοί Κύπριοι άγιοι έχουν ξεχωριστή ημερομηνία και ακολουθία και εορτάζονται. Υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν έχουμε αρκετά στοιχεία γι' αυτούς και δεν έχουν καθιερωμένη ημέρα εορτασμού. Επίσης υπάρχουν οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι που ο χρόνος και η λήθη κάλυψαν οποιαδήποτε στοιχεία της ζωής τους. Ακόμη υπάρχουν άγιοι που δεν μας έχει διασωθεί το όνομά τους και δεν εορτάζονται. Ακόμη όμως και όσοι έχουν πλήρη ακολουθία

και μας είναι γνωστός ο βίος τους, οι πλείστοι δεν εορτάζονται σε όλη την Κύπρο αλλά σε μεμονωμένες κοινότητες.

Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να εορτάζονται όλοι μαζί γιατί, εις τον ίδιο χώρο αγωνίσθηκαν και ευαρέστησαν τον Θεό και αγίασαν. Είχαν κοινή πίστη και κοινό σκοπό. Έτσι θα πρέπει να έχουν κοινή ημέρα εορτασμού και πανήγυρη, μία εικόνα να ιστορούνται όλοι μαζί. Για να μην φανούμε αχάριστοι και να μην τιμήσουμε τους πνευματικούς μας πατέρες τους οποίους τιμούν τα μοναστήρια, οι πόλεις και τα χωριά, τα οποία κατοικούμε. Γίνονται αφορμή και παρακίνηση προς μίμηση της αρετής και του ζήλου αυτών των Αγίων και σε μας που κατοικούμε το ίδιο νησί σήμερα. Επίσης η καθιέρωση κοινού εορτασμού δεν είναι άγνωστη στην Εκκλησία, έχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις που υπάρχουν κοινοί εορτασμοί με την πιο γνωστή αυτή των Αγίων Πάντων.

Η προσφορά των Κυπρίων αγίων σε μας είναι μεγάλη γι' αυτό και τους πρέπει τιμή και δόξα εκ μέρους μας. Είναι αυτοί οι οποίοι μας απάλλαξαν από την πλάνη των ειδώλων και μας οδήγησαν στην Θεογνωσία. Αυτοί που μας προστάτεψαν από τις κατά καιρούς αιρέσεις που παραχάρατταν την αλήθεια. Είναι αυτοί τέλος που πολλές φορές μας απάλλαξαν από την δίνη των κατακτητών ή μας εμπύχωσαν να κρατηθούμε αλύγιστοι μπροστά σε τόσους πολέμιους.

Η Εκκλησία εκδηλώνει την τιμή αυτή προς τους αγίους με πολλούς τρόπους: Ανεγείρει ναούς στο όνομά τους ή τους καθαγιάζει με τα λείψανα τους. Προσφέρει τιμητική προσκύνηση των ιερών εικόνων και λειψάνων τους. Θεοπίζει εορτές προς τιμή τους. Συγγράφει ασματικές ακολουθίες και εγκώμια προς αυτούς. Τέλος με τις Επικλήσεις των πρεσβειών τους έχει πίστη στην αποτελεσματικότητα της μεσιτείας τους.

Οι άγιοι είναι οι κατ' εξοχήν φίλοι του Χριστού. Εμείς καλούμαστε και πρέπει να γίνουμε φίλοι των φίλων του Χριστού. Καλούμαστε πάνω από όλα να τους μιμηθούμε στην αγία ζωή τους, αυτή είναι και η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να προσφέρουμε σε αυτούς. Στον κόσμο του σήμερα που ο άνθρωπος πάει να χάσει τον προσανατολισμό του, που ψάχνει όχι τον λόγο αλλά το παράδειγμα, οι άγιοι μας, μας δείχνουν τον δρόμο. Και δεν είναι κάτι πέρα από εμάς, είναι αυτοί που έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς, αυτοί που συνάντησαν τις ίδιες δυσκολίες και προβλήματα με μας. Μπορούν να μας καταλάβουν, μπορούμε να στηριχτούμε στις πρεσβείες τους, στην βοήθειά τους.

Σήμερα τιμώντας τους Κυπρίους αγίους ας βάλουμε μια νέα αρχή και ας τους θέσουμε ως πρότυπα της ζωής μας αυτούς που καταξιώθηκαν να γίνουν άγιοι και να τιμώνται και από εμάς αλλά προπάντων από τον ίδιο το Θεό. Να ακολουθήσουμε τα βήματα τους, τον δρόμο που ακολούθησαν και οι ίδιοι. Η αγιότητα είναι δύσκολος και επίπονος προσπάθεια. Χωρίς κόπους και αγώνες κανείς δεν καταξιώνεται. Έχουμε προς αυτό ακόμα και στηρίγματα στη ζωή μας τους Αγίους αλλά και βοηθούς προς την εν Χριστώ τελείωση.

Ας γνωρίσουμε λοιπόν τους αγίους και ας τους μιμηθούμε, ας τους επικαλούμαστε κάθε φορά να έρχονται βοηθοί στη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε

να συνδοξασθούμε και εμείς κάποτε μαζί τους. Και να ξέρουμε ότι οι άγιοι δεν είναι μόνο οι ήρωες που θα πρέπει να πάμε πίσω να δούμε τα κατορθώματά τους, αλλά αυτοί που μας αναμένουν στη βασιλεία του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

32. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 26-39

8 Οκτωβρίου 2023

Ο Χριστός ως μόνος Φιλάνθρωπος, μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε να σπλαχνίζεται την χήρα της Ναϊν και να της ανασταίνει τον μοναχογιό της που μόλις είχε πεθάνει. Ο Χριστός είναι αυτός που ως αρχηγός της ζωής ή μάλλον η ίδια η Ζωή η Αιώνιος, με ένα του λόγο δίνει τη ζωή πίσω στο μοναχογιό της χήρας αυτής.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει να μας διδάξει πολλά. Θα σημειώσουμε δύο μόνο πτυχές που καλούμαστε και εμείς να ενισχύσουμε την πίστη μας αλλά και να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του

- Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού ώστε ως εξουσία έχων, με ένα του λόγο να ανασταίνει νεκρούς. Τα ευαγγέλια άλλωστε γράφηκαν για να μας στερεώσουν την πίστη μας στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό ως σωτήρα του κόσμου. Ο άνθρωπος έχει πολλές φορές δυστυχώς εμπιστοσύνη και στηρίζεται σε διάφορα πρόσκαιρα πράγματα γι' αυτό και απογοητεύεται. Εμείς κατά τον απόστολο Παύλο πρέπει να έχουμε θεμέλιο της πίστεως τον Ιησού Χριστό, ο οποίος ποτέ δεν θα μας απογοητεύσει. Η χήρα μητέρα αυτή ήταν απελπισμένη και μέσα σε μεγάλη θλίψη αφού είχε χάσει τα πάντα. Τότε ήρθε ο Χριστός και με ένα Του λόγο ανέστησε τον υιό της και χάρισε ζωή σε αυτόν αλλά και «ανέστησε» και τη μητέρα από την θλίψη της. Όσες φορές και να διαβάσουμε τα θαύματα του Κυρίου μας και ενώ μας είναι γνωστά βλέπουμε πόσο επίκαιρα και πόση ζωή και χαρά και πίστη προσθέτουν και σε εμάς. Είναι θαύματα που έγιναν αλλά και που συνεχίζονται να γίνουν καθημερινά και στις ημέρες μας. Ο Κύριος είπε στη χήρα γυναίκα «μη κλαίε», αυτό δεν το είπε για να δείξει πως δεν πρέπει να κλαίμε για τους νεκρούς, άλλωστε ο Κύριος δάκρυσε για το θάνατο του φίλου Του, του Λαζάρου. Υπάρχει όμως διαφορά από το να κλαίμε τους νεκρούς σαν να χάθηκαν τελείως, όπως οι άπιστοι και οι άθεοι και να κλαίμε τους νεκρούς σαν αμαρτωλούς ώστε να συγχωρέσει ο Θεός τις αμαρτίες τους και σαν να χωριζόμαστε προσωρινά όπως όταν αποχωριζόμαστε κάποιο δικό μας άτομο για κάποιο μακρινό ταξίδι για μεγάλο διάστημα. Έπειτα η θλίψη πρέπει να συνοδεύεται με προσευχή και με ελεημοσύνες για τη ψυχή του κεκοιμημένου μας για να σωθεί ενώ κάθε άνθρωπος πρέπει να προετοιμάζεται καθημερινά και να έχει μνήμη θανάτου. Να εξομολογείται, να κοινωνά, να νηστεύει, να τηρεί τις εντολές, να προσεύχεται και να αγαπήσει τον Κτίσαντα όχι τη κτίση. Γιατί τίποτα από αυτά που θησαυρίζει εδώ στη γη δεν θα βρει στην Ουράνια Βασιλεία. Ότι δώσαμε με τα χέρια μας αυτό είναι μόνο δικό μας καθώς αποθηκεύεται στην

Ουράνια Τράπεζα, τα υπόλοιπα θα τα πάρουν οι άλλοι δεν μας ανήκουν. Έτσι έκαναν και κάνουν οι Άγιοι μας γνωρίζουν ότι η κοίμηση είναι μια απλή μετάβαση από την παρούσα ζωή στην αληθινή ζωή που είναι η μέλλουσα κοντά στο Χριστό μας.

- Ένα δεύτερο σημείο είναι η Φιλανθρωπία του Χριστού για τα δημιουργήματά Του. Ο Θεός θέλει να οδηγήσει τον καθένα μας σε ανάσταση και ζωή. Μέσα από τα θαύματα του Χριστού βλέπουμε τον ίδιο να είναι η σωτηρία για κάποιους ανθρώπους. Άλλες φορές βλέπουμε ανθρώπους, κατά μίμηση της φιλανθρωπίας του Χριστού από φιλανθρωπία να οδηγούν συνανθρώπους τους στον Χριστό για να τους θεραπεύσει και να τους δώσει ίαση και ζωή. Τέτοια περίπτωση ήταν όπως του Παραλύτου της Καπερναούμ που από αγάπη κινούμενοι τέσσερεις συνάνθρωποι του τον μετέφεραν μαζί με το κρεβάτι του, και μάλιστα, καθώς ~ 33 ~ σημειώνουν οι Ευαγγελιστές, τον κατέβασαν από τη στέγη για να μπορέσει να βρεθεί κοντά στο Χριστό. Ο Χριστός εδώ βλέποντας την πίστη τους θεράπευσε τον παράλυτο όχι μόνο στο σώμα αλλά και στην ψυχή αφού του συγχώρεσε τις αμαρτίες. Παρόμοια έγινε και με πολλές άλλες περιπτώσεις θεραπειών εκ μέρους του Χριστού που οι μαθητές ή οικία πρόσωπα των ασθενών τα έφεραν στον Χριστό για θεραπεία. Η προσευχή και η πίστη είναι τα οχήματα που φέρνουν το θαύμα είτε σε εμάς είτε σε κάποιο συνάνθρωπό μας. Ένας άνθρωπος όμως όταν είναι ασθενής και περνάει μια δοκιμασία μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα να προσευχηθεί ο ίδιος αλλά και μόνο να επικαλεστεί το όνομα της Παναγίας μας, των Αγίων μας και να κάνει υπομονή στη δυσκολία που περνάει αυτά θεωρούνται προσευχή εκείνη τη στιγμή. Οι άνθρωποι που τον αγαπούμε αλλά και οι γιατροί, νοσοκόμοι αλλά και όσοι μαθαίνουμε ότι κάποιος είναι άρρωστος οφείλουμε να προσευχηθούμε για αυτόν. Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης συμβούλευε: «Αν για έναν άρρωστο δεν κάνουμε προσευχή, η αρρώστια θα ακολουθήσει την φυσική της πορεία. Ενώ, αν κάνουμε προσευχή, μπορεί να αλλάξει δρόμο. Γι' αυτό πάντα να κάνουμε προσευχή για τους αρρώστους». Η προσευχή είναι φιλανθρωπία. Ένα αρνητικό παράδειγμα μη φιλανθρωπίας και εγκατάλειψης από τους ανθρώπους έχουμε τον παραλυτικό της Βηθεσδά που κανείς δεν ενδιαφερόταν γι' αυτόν και μόνος του ο Χριστός αφού κατάλαβε ότι πολλά χρόνια ήταν σε αυτή την κατάσταση, τον πλησίασε και τον ρώτησε: «θέλεις υγιής γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Όταν ο Χριστός είδε την υπομονή του στην ασθένεια τόσα χρόνια αλλά και γιατί ήταν εκτός από άρρωστος και εγκαταλειμμένος τον θεράπευσε προσθέτοντάς του και το «ἴδε υγιής γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται». Το παράπονο όμως αυτού του ανθρώπου «άνθρωπον ουκ έχω» μπορεί να ηχεί σε κάθε άνθρωπο σε κάθε εποχή. Ο Χριστός είναι αυτός που σπλαχνίζεται και τον κάθε ένα μας και μας παρέχει τη ζωή και την θεραπεία ψυχής και σώματος. Ο καθένας μας ως Χριστιανοί θα πρέπει να έχουμε επίσης μίμηση Χριστού και των αγίων, όπως και ο απόστολος Παύλος γράφει «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καὶ γὼ Χριστοῦ».

Αυτές τις μέρες γίνονται εκδηλώσεις και άλλες δραστηριότητες για ενίσχυση του εράνου υπέρ των καρκινοπαθών συνανθρώπων μας. Θεωρήσαμε και εμείς σωστό να

πραγματοποιηθεί και έρανος εντός των ναών μας για να δοθεί από όλους η ευκαιρία να βοηθήσουμε. Αν και εμείς δείξουμε ευσπλαχνία σε αυτούς που δοκιμάζονται με την ασθένεια του καρκίνου και τους βοηθήσουμε οικονομικά ή τους συμπαρασταθούμε με όποιο τρόπο μπορούμε θα μπορέσουν και αυτοί να ανακουφιστούν και να νιώσουν ότι εμείς ως πιστοί, ως Εκκλησία συμπαραστεκόμαστε στο δικό τους πόνο.

† ο Πάφου Τυχικός

33. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 – 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41 – 56

29 Οκτωβρίου 2017

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε δύο θαύματα τα οποία τέλεσε ο Χριστός. Την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και τη θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας. Τα δύο αυτά θαύματα θα μπορούσαν να αποτελέσουν ξεχωριστές διηγήσεις με επιμέρους διδάγματα για μας. Η Εκκλησία μας, όμως, τα περιλαμβάνει σε μια διήγηση γιατί αυτά έγιναν διαδοχικά στον ίδιο χώρο και χρόνο αλλά και γιατί έχουν κοινά μηνύματα να δώσουν σε μας.

- Πρώτα εξετάζοντας το γεγονός της αναστάσεως της κόρης του Ιαείρου βλέπουμε τον Χριστό να επιτελεί το θαύμα με ένα του λόγον **«εφώνησε λέγων· Η παῖς, εγείρου»**. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και με τις άλλες δύο αναστάσεις νεκρών που καταγράφονται στα Ευαγγέλια, την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναϊν, και την ανάσταση του Λαζάρου. Φανερώνεται έτσι η παντοδυναμία του Χριστού. Δεν χρειάζεται να διαμεσολαβήσει και να επικαλεστεί ο Χριστός κάποια άλλη δύναμη. Είναι ο ίδιος Θεός, κύριος της ζωής και, του θανάτου, όπως μας το διαβεβαιώνει και ο ίδιος **«εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή»**. Με τις αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Χριστός προμήνυε και τη δική του ανάσταση. Όταν δε αναστήθηκε ο Ίδιος από τους νεκρούς τότε όχι μόνο φανέρωσε την παντοδυναμία και τη Θεότητα του αλλά έδωσε σε όλους εμάς τη δυνατότητα να έχουμε ζωή αιώνια. Δεν δίνει απλά μια προέκταση της παρούσας ζωής μας στον παρόντα κόσμο αλλά έδωσε τη δυνατότητα στον άνθρωπο της αιώνιας ζωής στη βασιλεία Του. Μας το διαβεβαιώνει άλλωστε πάλι ο ίδιος ο Χριστός **«ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται»**. Ο φυσικός θάνατος του κάθε ανθρώπου δεν θα αποτελεί πια το τέλος και την εκμηδένιση αλλά την έναρξη μιας καινούριας αθάνατης ζωής. Ενθαρρυντικά λοιπόν τα μηνύματα για τους

ανθρώπους που πιστεύουν αληθινά στον Χριστό. Σε αυτό άλλωστε μας καλεί και ο Ευαγγελιστής με τα θαύματα του Χριστού που μας παραθέτει· να θεμελιώσουμε την πίστη μας στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

- Ένα άλλο διπλό δίδαγμα που μας στέλνει η σημερινή περικοπή είναι ότι ο κάθε άνθρωπος, της κάθε εποχής, για να προσεγγίσει τον Χριστό χρειάζεται να βγει πρώτα από το εγώ του. Οι άνθρωποι έχουν την τάση να περιχαρακώνονται γύρω από τον εαυτό τους και να περιστρέφονται γύρω από τις απόψεις τους. Θα πρέπει ασφαλώς ο άνθρωπος να έχει αξιοπρέπεια και κυρίως να μην λυγίζει μπροστά στον εχθρό ή τον κατακτητή. Μπροστά όμως στον Θεό θα πρέπει να λυγίζουμε τα γόνατα, να ξεφεύγουμε από το εγώ μας και να πορευόμαστε με ταπείνωση στο θέλημα του Θεού. Αυτό έπραξε και ο Ιάειρος ένας αρχισυνάγωγος. Παρά την κοινωνική του θέση ταπεινώθηκε μπροστά στον Χριστό έπεσε **«παρά τους πόδας του Ιησού»** για να λάβει μετά, την ευεργεσία της ανάστασης της κόρης του. Το ίδιο έπραξε και η αιμορροούσα γυναίκα· **«ήλθε και προσέπεσεν αυτό»**. Έτσι, εκτός από την πίστη που είχαν οι πιο πάνω, είχαν επίσης κόσμημα την ταπείνωση ενώπιον του Θεού. Έπειτα βλέπουμε τους δύο αυτούς ανθρώπους, Ιάειρο και αιμορροούσα γυναίκα στο πρόβλημά τους, στην ώρα περίστασης να μην κάθονται σπίτι τους και απλά να απελπίζονται. Ξεπερνούν τα όποια εμπόδια, κοινωνική θέση, εγώ και λοιπά και βγαίνουν να συναντήσουν τον Χριστό να λύσει το πρόβλημά τους. Η στάση τους αυτή ανταμείβεται. Έτσι και εμείς πρέπει να μην κλεινόμαστε στον εαυτό μας ή στο τι θα πει ο άλλος, να απελπιζόμαστε σε ένα πρόβλημά μας, μια θλίψη, ένα αδιέξοδο, ίσως σε ένα αμάρτημά μας. Να σηκωθούμε και να προστρέξουμε στον Χριστό τον οποίο θα συναντήσουμε στην Εκκλησία και μέσα από τα μυστήριά της.
- Ένα τελευταίο μήνυμα που θα επισημάνουμε είναι η σωστή στάση μας απέναντι στον Θεό. Μπορεί να θρησκεύουμε, να είμαστε μέσα στην Εκκλησία, να ακούμε το Ευαγγέλιο αλλά να μην τελεφορούμε πνευματικά. Αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει. Γιατί να μην καρποφορούμε ενώ κάνουμε όλα τα καθήκοντά μας ως χριστιανοί; Μήπως τα κάνουμε μηχανικά, ή από συνήθεια; Ή αυτό που κάνουμε είναι αποτέλεσμα της βαθιάς πίστης και αγάπης μας προς τον Θεό; Το πλήθος, όταν ο Χριστός πορευόταν προς το σπίτι του Ιαείρου, ήταν τόσο πολύ ώστε λέγει ο Πέτρος **«οι όχλοι συνέχουσι σε και αποθλίβουσι»**. Όμως παρόλο που ήταν τόσο κοντά στον Χριστό δεν λαμβάνει κανείς κάποια ευεργεσία παρά μόνο η

αιμορροούσα. Είναι γιατί η γυναίκα αυτή πλησίασε τον Χριστό και ήταν κοντά του όχι μόνο τοπικά αλλά και τροπικά. Έτσι χρειάζεται και ο κάθε χριστιανός πέρα από τα τυπικά του καθήκοντα ή την συμμετοχή του στις ακολουθίες να βρίσκεται και ο νους και η καρδιά του συγκεντρωμένα στον Θεό.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής τα οποία καλούμαστε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας: Πίστη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ταπείνωση και ουσιαστική εγγύτητα προς τον Χριστό. Έτσι θα μπορέσουμε και εμείς να μετάσχουμε στη χάρη Του.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

34. ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. θ΄ 6-11

Ευαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37

12 Νοεμβρίου 2023

Ο Χριστός πολλές φορές επιλέγει να ομιλεί με παραβολές ώστε μέσα από αυτές τις απλές ιστορίες της καθημερινής ζωής να αποτυπώνονται καλύτερα μεγάλα θεολογικά μηνύματα γύρω από το πρόσωπο Του και την Αιώνια Ζωή. Κάποιοι που είναι αδιάφοροι και δεν επιδεικνύουν την δέουσα προσοχή ώστε να εξασφαλίσουν αιώνια ζωή μπορεί να μην καταλαβαίνουν τις παραβολές ή να περνούν γι' αυτούς απαρατήρητες. Όμως γι' αυτούς που ζητούν την σωτηρία τους και θέλουν με πόθο να κατανοήσουν τις παραβολές αυτές, τότε αυτές γίνονται σωτήριες αν εφαρμόσουν τα νοήματά τους στη ζωή τους.

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη είναι μια από τις πιο γνωστές και αγαπητές παραβολές στους πιστούς. Τα μηνύματά της πολλά, θα επικεντρωθούμε όμως στο πως ο Θεάνθρωπος Χριστός ζητάει να σώσει τον καθένα από εμάς και αν εμείς ποθούμε αυτή τη σωτηρία.

- Τον Χριστό πολλές φορές μερίδα της ιουδαϊκής άρχουσας τάξης θέλοντας να μειώσουν το πρόσωπό και το έργο Του τον αποκάλεσαν ότι είναι Σαμαρείτης, χαρακτηρισμός γι' αυτούς υποτιμητικός. Σε αντίθεση με τον ιερέα και τον λευίτη που άφησαν τον τραυματισμένο άνθρωπο αβοήθητο ο Χριστός στην παραβολή αυτή επιλέγει να είναι ο Σαμαρείτης που όπως ψάλλουμε: ουκ εκ Σαμαρείας προερχόμενος αλλ' εκ Μαρίας της Θεοτόκου. Σε αντίθεση με όλους αυτούς που θεωρούσαν τους εαυτούς τους ότι παρείχαν έργο και βοηθούσαν τους συνανθρώπους τους είτε καλόπιστα είτε και όχι, ο Χριστός στο τέλος είναι αυτός που βοηθάει τον όλο άνθρωπο για τη σωτηρία του. Ο «εμπεσών εις τους ληστές» είμαστε παραβολικά μετά την πώση των πρωτοπλάστων όλο το ανθρωπινό γένος που ο διάβολος μας επιτίθεται και μας αφήνει «ημιθανείς» κάθε φορά. Από αυτή την Κυριακή θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Εκκλησία μας, μας προετοιμάζει για τα Χριστούγεννα. Ενώ κανείς άλλος στο παρελθόν δεν μπόρεσε να βοηθήσει πραγματικά τον άνθρωπο, έρχεται ο Χριστός με την ενανθρώπησή του και το όλο έργο του επί της γης να βοηθήσει τον πεπτωκότα άνθρωπο και να τον οδηγήσει στη σωτηρία. Μόνο ο Χριστός στο τέλος έρχεται και μας σπλαχνίζεται, μας δίνει τα φάρμακα Του το λάδι που είναι το έλεος Του Θεού στους ανθρώπους που ξέρουν να μετανοούν και τον οίνο που είναι το αίμα Του, η θυσία Του πάνω στο σταυρό και η Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός είναι αυτός που μεριμνά σε όλη μας τη ζωή να μας οδηγεί δια μέσου του πανδοχείου – της Εκκλησίας να μην πεθάνουμε πνευματικά αλλά να πετύχουμε την σωτηρία μας. Καλούμαστε όμως και εμείς να εισέλθουμε στο πανδοχείο που είναι η Εκκλησία και να αποδεχθούμε τα φάρμακα του Χριστού που είναι η μυστηριακή ζωή κυρίως η συνεχής μετάνοια – εξομολόγηση και η με την ευλογία του πνευματικού μας συχνή επίσης Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός είναι η μόνη σωτηρία του κάθε ανθρώπου και όχι τα φιλοσοφικά ρεύματα της κάθε εποχής, ούτε ακόμα και οι κάθε λογής άνθρωποι, έχοντας εξουσία ή μη. Επομένως αν θέλουμε ως

άνθρωποι να έχουμε πληρότητα ζωής ή να κερδίσουμε την ζωή μας, προφυλασσόμενοι από κάθε λογής ληστές που μας κλέβουν και μας ωθούν στο πνευματικό θάνατο πρέπει οπωσδήποτε να αποδεχθούμε το όλο σωτηριολογικό έργο του Χριστού μας.

- Το έργο του Χριστού να σώσει τον άνθρωπο είναι οπωσδήποτε αξεπέραστο, κανείς δεν θα φθάσει την φιλανθρωπία του Χριστού. Πρέπει όμως και εμείς να μιμηθούμε αυτό το έργο Του γιατί η παραγγελία του Χριστού στον νομικό «πορεύου και συ ποίει ομοίως» απευθύνεται και σε εμάς. Επομένως πως θα βοηθήσουμε τον συνάνθρωπό μας για να είναι ευάρεστη η προσφορά μας; Η όποια βοήθεια παρέχεται από μας προς τον συνάνθρωπο θα πρέπει να περικλείεται σε τρεις προϋποθέσεις: α) η βοήθειά μας να επεκτείνεται σε όλους, ακόμα και εχθρούς και αυτούς που μας αδικήσαν, που μας κακολόγησαν και γενικά χωρίς καμία διάκριση αν είναι φίλος ή εχθρός να αντιμετωπίζεται ίσα. Είναι βέβαια πολύ δύσκολο να βοηθάς κάποιον που δεν το αξίζει ή που σου έκανε κακό. Η αγάπη μας όμως για τον Χριστό πρέπει να κάνει πέρα τέτοιες διακρίσεις, όπως έκανε στην παραβολή και ο καλός Σαμαρείτης. β) έπειτα η αγάπη προς τον πλησίον πρέπει να είναι ανιδιοτελής. Δεν πρέπει να βοηθούμε κάποιον μόνο επειδή θα μας το ανταποδώσει στο εγγύς ή μακρινό μέλλον, ή γιατί και αυτός μας βοήθησε στο παρελθόν. Ούτε θα βοηθήσουμε ακόμα κάποιον γιατί ελπίζουμε ότι ο Θεός θα μας το ανταποδώσει. Βοηθάμε και στις περιπτώσεις που δεν υπάρχει καμία πιθανότητα ανταπόδοσης. γ) θα πρέπει τέλος η βοήθεια που θα παρέχουμε να ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης λογικής. Αυτό όπως και τα προηγούμενα είναι δύσκολο να το κατορθώσει κανείς. Όταν έχεις χρήματα, χρόνο κ.λ.π τότε μπορείς και βοηθάς, όταν όμως δεν έχεις αρκετά για να δώσεις και στους άλλους τι γίνεται; Η ανθρώπινη λογική λέει ότι εφόσον δεν έχουμε τότε δεν μπορούμε να δώσουμε. Ο πιστός όμως που έχει δυνατή πίστη και εκεί που δεν έχει περίσσειμα και το ένα που έχει το δίνει στον συνάνθρωπό του τότε αυτός έφθασε στο ανώτερο πνευματικό επίπεδο. Ο Θεός βέβαια όταν δεν έχουμε και δίνουμε μας το πολλαπλασιάζει και σε υλικά και ιδιαίτερα σε πνευματικά αγαθά. Εμείς οι άνθρωποι όσο αγώνα και να κάνουμε να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας θα είναι πολύ μικρή η προσπάθειά και το αποτέλεσμα μας. Το σημαντικό για να μπορέσουμε να φθάσουμε σε κάποια μέτρα φιλανθρωπίας και ελεημοσύνης προς όσους έχουν ανάγκη είναι να είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό. Η ένωση με τον Χριστό επιτυγχάνεται με τα μυστήρια, ιδιαίτερα την συχνή μετάνοια, Θεία Κοινωνία και προσευχή.

Μόνο ο Χριστός μπορεί να μας δώσει και να μας δίνει τόση δύναμη να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας. Η βοήθεια προς τον συνάνθρωπό μας μπορεί να είναι υλική, μπορεί να είναι ο χρόνος που θα σπαταλήσουμε αφιερώνοντάς τον σε κάποιον που έχει ανάγκη ή ακόμα να είναι πνευματική που είναι το μείζον. Να βοηθήσουμε κάποιον άνθρωπο να βρει τον δρόμο προς τον Χριστό και την Αιώνια Ζωή. Γι' αυτό ακριβώς είναι που ο Χριστός έγινε για μας ο Σαμαρείτης που μας περιμαζεύει από τις πληγές που μας αφήνει ο διάβολος και οι αμαρτίες και μας οδηγεί αν το θελήσουμε κοντά του στην Αιώνια Ζωή.

† ο Πάφου Τυχικός

35. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ' 17 - 21.

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ' 10 - 17.

6 Δεκεμβρίου 2009

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε το δράμα μιας γυναίκας η οποία ήταν συγκύπτουσα. Ήταν καμπουριασμένη τόσο που δεν μπορούσε «ανακύψει εις το παντελές», δεν μπορούσε καθόλου να ανορθωθεί, να ατενίσει καθόλου προς τα πάνω. Για 18 χρόνια βρισκόταν στην κατάσταση αυτή και υπέφερε. Παρόλα αυτά όμως θεωρούσε καθήκον της επιτακτικό να βρίσκεται στη συναγωγή για την καθιερωμένη λατρεία του Θεού και τη μελέτη του νόμου Του που γινόταν κάθε Σάββατο. Εκεί την βρίσκει ο Ιησούς βλέπει την ταλαιπωρία της, την βαθιά της πίστη και με ένα μόνο λόγο την θεραπεύει.

Πέρα από το θαύμα που επιτέλεσε ο Ιησούς που φανερώνει την θεϊκή του παντοδυναμία η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας στέλνει και άλλα διαχρονικά μηνύματα.

- Πρώτα το παράδειγμα της συγκύπτουσας που πηγαίνει στην συναγωγή παρά την ασθένειά της. Βλέπουμε στις μέρες μας όλο και πιο πολύ να παραμελείται το καθήκον του εκκλησιασμού ενώ προβάλλονται πολλά ψευδοεπιχειρήματα γι' αυτό. Και πρώτο παρουσιάζουν το επιχείρημα της πανταχού παρουσίας του Θεού. Σ' αυτούς θα μπορούσαμε να ανταπαντήσουμε ότι κανένας δεν αμφιβάλλει για την αξία ή την αναγκαιότητα της ατομικής προσευχής. Δεν μπορεί όμως αυτή ούτε να αντικαταστήσει αλλ' ούτε και να συγκριθεί προς την κοινή λατρεία. Στην αγία Γραφή υπάρχει το παράγγελμα «Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν». Σε κοινές συνελεύσεις, κοινές συγκεντρώσεις δηλ. να υμνείτε, να λατρεύετε τον Θεό. Η παρουσία των άλλων που προσεύχονται, ο διάκοσμος του ναού με τις εικόνες και τις άλλες παραστάσεις, η ψαλμωδία, το θυμίαμα, δημιουργούν ατμόσφαιρα μοναδική που ανυψώνει στα ουράνια. Προβάλλουν και άλλο επιχείρημα ακόμα: ότι δεν καταλαβαίνουν τα όσα λέγονται στην θεία λειτουργία και στις ιερές ακολουθίες. Μα όταν απέχουν από τον εκκλησιασμό και δεν έρχονται δεν καταλαβαίνουν κάτι περισσότερο. Απεναντίας περισσότερο βυθίζονται στο σκοτάδι και χάνουν και αυτό το λίγο που μπορούσαν με λίγη προσπάθεια να καταλάβουν. Πρέπει να ξέρουμε ακόμα ότι η πίστη μας δεν είναι μόνο διανοητική, εγκεφαλική, γνωσιολογική αλλά και καρδιακή πνευματική. Πολλές φορές έστω και αν αδυνατεί ο νους να συλλάβει κάποια πράγματα κατανοούνται καρδιακά. Στην θεία λειτουργία που τελείται στην εκκλησία τέλος θα βρούμε αυτό που δεν υπάρχει πουθενά αλλού το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Αφού κοινωνήσουμε άξια ενωνόμαστε με τον Θεό και θεονόμαστε απολαμβάνοντας την βασιλεία του θεού που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η κοινωνία μας με το άκτιστο τον Θεό. Να γιατί είναι απαραίτητη η παρουσία μας στο ναό κάθε Κυριακή και κάθε γιορτή. Υπόδειγμα προς μίμηση η σημερινή συγκύπτουσα.
- Υπάρχει και δεύτερο σημείο άξιο προσοχής όμως στη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Κι' αυτό αναφέρεται στην ορθή στάση μας απέναντι στην αργία της Κυριακής. Για τους Εβραίους ήταν θεσμοθετημένη στο Νόμο η αργία του

Σαββάτου. Η εντολή έλεγε : «Μνήσθητι την ημέραν των Σαββάτων αγιάζειν αυτήν...». Ο Θεός όρισε την ημέρα του Σαββάτου για σωματική ανάπαυση αλλά και να την αφιερώνουν σε έργα ευποιίας και να αποφεύγουν κάθε κερδοφόρα εργασία. Σιγά-σιγά όμως οι θρησκευτικοί ηγέτες των Εβραίων είχαν παραχαράξει το Νόμο κι είχαν διαστρεβλώσει το θέλημα του Θεού, εγκλωβίζοντας τις εντολές του Θεού σε μια σειρά από ξηρούς τύπους. Έφτασαν στο σημείο πολλοί λεγόμενοι «ευσεβείς» Εβραίοι να διερωτώνται αν επιτρεπόταν το Σάββατο να έχουν μαζί τους ένα μαντηλάκι, γιατί κάθε μεταφορά βάρους εθεωρείτο αθέτηση της εντολής. Βάρους βέβαια εξωτερικού. Γιατί για το βάρος των αμαρτιών, το βάρος της εγκληματικής συνείδησης, το βάρος του άδικου πλούτου, δεν γινόταν καμία συζήτηση. Τέτοιο βάρος οι ραβίνοι ούτε καν το υποπτεύονταν ότι είναι δυνατό να υπάρχει. Μετρούσαν την ευσέβεια με την εξωτερική συμπεριφορά. Δεν έστρεφαν την προσοχή στο εσωτερικό του ανθρώπου, εκεί που θεμελιώνεται η αρετή : Στις ακαθαρσίες του νου, στο βόρβορο της καρδιάς, στο μολυσμό της ψυχής. Ο Χριστός στη σημερινή θεραπεία ήθελε να διδάξει ποιο είναι το ορθό νόημα της αργίας του Σαββάτου και ότι «το Σάββατον διά τον άνθρωπον εγένετο και ουχ ο άνθρωπος διά το Σάββατον». Αργία του Σαββάτου -για μας της Κυριακής- δεν σημαίνει απραξία των καλών. Αντίθετα μάλιστα. Σημαίνει αφιέρωση της μέρας - μετά την Θ. Λειτουργία- στην επιτέλεση του καθήκοντος προς τον συνάνθρωπο, αφού έτσι πάλιν τηρούμε τις εντολές του Θεού.

- Υπάρχει όμως και τρίτο δίδαγμα από τη σημερινή περικοπή. Κι αυτό είναι η αποφυγή της υποκρισίας. Ο λόγος του Χριστού ήταν κεραυνοβόλος. «Υποκριτά» λέει στον αρχισυνάγωγο. Ζείς μέσα στο νόμο και τους προφήτες αλλά εκτελείς τυπικά και υποκριτικά τα καθήκοντα σου χωρίς αληθινή αγάπη για τους συνανθρώπους σου. Πάντοτε δυστυχώς υπάρχουν μέσα στην κοινωνία υποκριτές. Γνωρίσματα φαρισαϊκής συμπεριφοράς παρουσιάζονται με εντυπωσιακή συχνότητα όχι μόνο στους εκτός της Εκκλησίας αλλά και στη ζωή των θρησκευόμενων ανθρώπων. Οι υποκριτές δεν είναι ευσεβείς αλλά ευσεβοφανείς. «Θεόν ομολογούσιν ειδέναι, τοις δε έργοις αρνούνται». Είναι τακτικοί στην εκκλησία, ανάβουν τα κεριά τους, προσκυνούν επιδεικτικά τις εικόνες. Όταν όμως αναχωρήσουν από την εκκλησία, η ζωή και η διαγωγή τους κάθε άλλο παρά χριστιανική και θεάρεστη είναι. Είναι γι' αυτούς που ο Θεός είπε «τοις χείλεσιν αυτών με τιμώσι, η δε καρδιά αυτών πόρρω απέχει απ' εμού». Η υποκρισία είναι αρρώστια της ψυχής. Το Ευαγγέλιο καταπολεμεί την υποκρισία γιατί αυτή βάζει προσωπεία, μάσκες, στα πρόσωπα. Κάνει τους ανθρώπους διχασμένες προσωπικότητες, αναγκασμένους να αλλάζουν συμπεριφορά ανάλογα με τις περιστάσεις. Παράδειγμα υποκρισίας προς αποφυγήν μας προβάλλει η Εκκλησία τον Ιούδα. «Ηκολούθει γαρ τω διδασκάλω και καθ' εαυτώ εμελέτα την προδοσίαν». Ήταν «τοις μαθηταίς συναλιζόμενος και τοις Ιουδαίοις συναγαλλόμενος». Μιλούσε «περι φιλοπρωχείας» αλλά «εζήτει τα αργύρια».

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Ας προσπαθήσουμε να διδαχθούμε από αυτά, ιδιαίτερα τώρα που πλησιάζουν τα

Χριστούγεννα, για να μπορέσουμε επάξια να δεχθούμε τον Χριστό που έρχεται να γίνει άνθρωπος για χάρη μας.

Ιεροδιάκονος Τυχικός

36. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ' 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ' 12-19

15 Ιανουαρίου 2017

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται στη θεραπεία των δέκα λεπρών. Βρισκόταν προς το τέλος της επίγειας παρουσίας του ο Χριστός και πορευόταν προς τα Ιεροσόλυμα. Σε κάποιο χωριό, προφανώς έξω από αυτό, τον συνάντησαν οι δέκα λεπροί οι οποίοι με πίστη ζήτησαν να τους θεραπεύσει. Ο ίδιος τους απέστειλε προς τους ιερείς σύμφωνα με τις ιουδαϊκές διατάξεις, να δείξουν ότι καθαρίστηκαν. Στην πορεία τους το θαύμα έγινε. Επέστρεψε όμως μόνο ένας για να ευχαριστήσει τον Χριστό για την ευεργεσία του και αυτός ήταν αλλοεθνής – Σαμαρείτης.

Μπορούμε να αντλήσουμε πολλά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή θα αναφέρουμε όμως μερικά από αυτά.

- Πρώτα είναι η φανέρωση και αποκάλυψη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού της Μεσιανικότητάς του δια μέσου των θαυμάτων που επιτελούσε. Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για τον Μεσσία μιλούσαν για κάποιον που θα μπορεί να επιτελεί θαυμαστά σημεία, μεταξύ αυτών και την θεραπεία της λέπρας. Η λέπρα ήταν τότε ανίατη ασθένεια και οι λεπροί θεωρούνταν ακάθαρτοι σωματικά, αλλά και λειτουργικά, γι' αυτό και τους απομόνωναν από την υπόλοιπη κοινωνία καθώς και από την κοινή λατρεία. Ο Χριστός με ένα του λόγο ως Θεός παντοδύναμος και ως εξουσίαν έχων θεραπεύει τους λεπρούς αποδεικνύοντας έτσι ότι οι προφητείες για τον ερχομό του Χριστού εκπληρώνονται στο πρόσωπό Του. Άλλωστε τα Ευαγγέλια γράφηκαν για να μας φανερώσουν την Θεότητα του Ιησού Χριστού και να μας οδηγήσουν στην πίστη προς αυτόν. Αυτό μας το αναφέρει και ρητά ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο τέλος του Ευαγγελίου του όταν γράφει «ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού».
- Ένα δεύτερο βασικό μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι η πίστη. Οι δέκα λεπροί θα άκουσαν φαίνεται για τον Χριστό και τα θαύματα που επιτελούσε και ένιωσαν τόση πίστη μέσα τους ώστε όταν τον είδαν να περνά από τα μέρη τους, ζήτησαν τη θεραπεία τους. Φώναζαν με δυνατή φωνή και ζήτησαν το έλεός του. Ο Χριστός δεν τους θεράπευσε αμέσως, όπως έκανε συνήθως, αλλά τους απέστειλε πρώτα στους ιερείς και στην πορεία θεραπεύθηκαν. Ήθελε πρώτα να δοκιμάσει την πίστη τους αλλά και να την φανερώσει στη συνέχεια. Οι λεπροί παρόλο που είδαν ότι δεν καθαρίστηκαν αμέσως δεν δυσανασχέτησαν με την απάντηση που τους έδωσε ο Χριστός. Μπορούσαν να σκανδαλιστούν μέσα τους και να πουν εφόσον δεν καθαριστήκαμε γιατί να πάμε στους ιερείς; Παρόλα αυτά υπακούουν στην εντολή του Χριστού και πηγαίνουν. Το θαύμα συντελείται στην πορεία ως συνέπεια της πίστης και της υπακοής τους στο Χριστό. Αν δεν υπάκουαν, αν δεν είχαν πίστη στα λόγια του Χριστού, δεν θα θεραπεύονταν. Χρειάζεται λοιπόν ο άνθρωπος πρώτα να υπακούει στις εντολές του Χριστού πιστεύοντας ότι όσα μας διδάξε να

κάνουμε είναι προς το συμφέρον μας. Όταν ο άνθρωπος υπακούει στις εντολές του Χριστού και κατά συνέπεια της Εκκλησίας τότε αξιώνεται των ευεργεσιών του Χριστού, όπως ακριβώς και οι σημερινοί λεπροί.

- Οι δέκα λεπροί είναι άξιοι προς μίμηση όσον αφορά την πίστη τους αλλά μόνο ένας διακρίνεται για άλλη μια αρετή του, που είναι η ευγνωμοσύνη προς τον Θεό. Και οι δέκα λεπροί καθαρίστηκαν από την λέπρα αλλά μόνο ένας θυμήθηκε τον ευεργέτη του. Είναι κακό φαινόμενο η αγνωμοσύνη. Ακόμα και τα ζώα ευγνωμονούν τον ευεργέτη τους. Λαμπρό παράδειγμα είναι το λιοντάρι που έσωσε ο άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης το οποίο στη συνέχεια μένει πιστό στον άγιο μέχρι το τέλος της ζωής του. Είναι άξιος προς μίμηση ο λεπρός που φάνηκε ευγνώμων προς τον Χριστό. Είναι ένα τρίτο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή η αποφυγή της αγνωμοσύνης και η υπενθύμιση ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε τις ευεργεσίες του Θεού.
- Ένα τέταρτο και τελευταίο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής που θα αναφέρουμε είναι ο σεβασμός προς τον θεσμό της Ιεροσύνης. Ο Χριστός παρόλο που ως Θεός έχει την απόλυτη εξουσία και δύναμη τον βλέπουμε να μην παραβλέπει τους ιερείς. Στέλνει τους λεπρούς να πάνε σε αυτούς, σεβόμενος τον θεσμό και τον ρόλο των ιερέων τον οποίο ο ίδιος ο Θεός όρισε στην Παλαιά Διαθήκη. Παρόλο που πολλές φορές επέπληξε τους ιερείς, εδώ δίνει έμπρακτο παράδειγμα σεβασμού του θεσμού της ιεροσύνης. Μετέπειτα, στην Καινή Διαθήκη και μέχρι τις μέρες μας η χάρις που έχει δοθεί στους ιερείς είναι ασυγκρίτως ανώτερη από τους ιερείς της τότε εποχής. Αν δεν υπάρχουν ιερείς πως θα λειτουργεί η Εκκλησία; Όλα τα μυστήρια, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο, τελούνται από τους ιερείς. Χωρίς δε την συμμετοχή του ανθρώπου στα μυστήρια αυτός δεν μπορεί να σωθεί. Παρόλα αυτά υπάρχουν άνθρωποι δυστυχώς που φέρονται προσβλητικά προς την ιεροσύνη, την απαξιούν ή παρουσιάζονται ως ιεροκατήγοροι. Αν τον Χριστό στη σημερινή περικοπή τον βλέπουμε να αποδίδει σεβασμό προς τους ιερείς πόσο μάλλον οι άνθρωποι πρέπει να σέβονται αυτό τον ιερό θεσμό;

Πολλά λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής από την οποία μπορεί ο καθένας σήμερα να οφληθεί.

Πρώτα είναι η στερέωση της πίστεως μας προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού ώστε πιστεύοντας σε αυτόν να έχουμε ζωή αιώνιο. Έπειτα η πίστη μας πρέπει να είναι ισχυρή σε συνδυασμό με την υπακοή στις εντολές του Θεού για να μπορέσουμε να δεχόμαστε τις ευεργεσίες Του. Η υπενθύμιση του καθήκοντος να ευχαριστούμε το Θεό καθημερινά για τις ευεργεσίες Του, είναι μια άλλη πτυχή που δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Τέλος τον Χριστό τον είδαμε να σέβεται τους ιερείς το ίδιο θα πρέπει να πράττει και ο καθένας μας. Χωρίς ιεροσύνη δεν γίνονται μυστήρια και χωρίς συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας δεν υπάρχει σωτηρία.

Ας αντλήσουμε λοιπόν όλα αυτά τα μηνύματα της ευαγγελικής περικοπής που ακούσαμε σήμερα και ας προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στην προσωπική μας ζωή.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

37. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφ. δ' 8-19

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35-43

3 Δεκεμβρίου 2023

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο όπως έγραφαν οι προφήτες, αλλά και όπως ο Ίδιος αναφέρει ώστε: «τυφλοί αναβλέπουσιν και κωλοί περιπατούσιν, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουσιν, και νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται». Αυτό έκανε ο Χριστός καθ' όλη την επίγεια παρουσία του και πιστοποίησε προς εμάς τη Μεσσιανικότητά και Θεότητά Του. Η όλη δράση του Χριστού επεκτεινόταν σε δύο κατευθύνσεις το κηρυκτικό και θεραπευτικό έργο. Στο θεραπευτικό έργο επικεντρωνόταν επίσης σε δύο τομείς στην υγεία του σώματος, τα αποτελέσματα του οποίου ήταν ορατά από όλους και την υγεία της ψυχής το οποίο λίγοι το βλέπουν και αντιλαμβάνονται. Σημαντικό βέβαια για τον Χριστό αλλά και για τον καθένα μας είναι η υγεία της ψυχής ώστε ο όλος άνθρωπος να σωθεί.

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται στον τυφλό της Ιεριχούς στον οποίο ο Χριστός χάρισε το φως. Μέσα από το σημερινό θαύμα αξίζει να σημειώσουμε δύο πτυχές που πρέπει να προσέξουμε. Ο λόγος για το σωματικό φως και το πνευματικό φως στον άνθρωπο καθώς και η επίκληση του ονόματος του Χριστού στη ζωή μας.

- Ο Τυφλός της Ιεριχούς που ακούσαμε σήμερα ήταν τυφλός μόνο στους σωματικούς οφθαλμούς, τα μάτια της ψυχής του ήταν ανοιχτά για να αναγνωρίζουν τον Χριστό ως Θεό και να έχει πίστη σε Αυτόν. Ενώ οι υπόλοιποι που ακολουθούσαν τον Χριστό τον ανέφεραν ως Ιησού Ναζωραίο, αναγνωρίζοντάς τον μόνο ως άνθρωπο, ο τυφλός αντίθετα τον φώναζε «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» που ερμηνεύεται ως Υιό του Θεού. Ο Χριστός βλέποντας την πίστη του τυφλού του χάρισε και το σωματικό φως αλλά και για να βοηθήσει και τους παρισταμένους τυφλούς πνευματικά να ανοίξουν και σε εκείνους τα μάτια της ψυχής τους. Πράγματι ο Χριστός πολλές φορές ομιλεί με τρόπο που αφήνει να καταλάβουμε τις δύο διαστάσεις όπως: «ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω» κάποιος λογικά σκεπτόμενος θα πει τι σημαίνει αυτό, εδώ υπάρχει μια αντίθεση, αφού όλοι άκουγαν την διδασκαλία Του. Εδώ εννοεί ο Χριστός τα πνευματικά αυτιά που πρέπει να έχει κανείς, γιατί μπορεί να ακούει αλλά να μην καταλαβαίνει. Αλλού ο Χριστός πάλι σημειώνει άλλη αντίθεση: «Εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσιν και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται». Αλλού πάλι ο Χριστός ομολογεί ότι αυτός είναι το φως του κόσμου: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Θα πρέπει ο κάθε Χριστιανός στη ζωή του να αγωνίζεται να αποκτήσει το φως του Χριστού που ακόμα και τυφλός κανείς βλέπει. Πως να το αποκτήσουμε αυτό; Θα πρέπει να εφαρμόσουμε στη ζωή μας τρία κυρίως πράγματα: α) να μην αφήνουμε μέσα μας αμαρτήματα και πάθη και να μας σκοτίζουν τον νου και τη ψυχή αλλά να φροντίζουμε με την βοήθεια του πνευματικού να καθαρίζουμε τακτικά την ψυχή μας. β) Να έχουμε μυστηριακή και λειτουργική ζωή, να αγαπήσουμε τις ακολουθίες και τις θείες λειτουργίες και

την συνεχή προσευχή. γ) να το ζητούμε συνεχώς από τον Κύριο μας να μας χαρίζει το φως το πνευματικό, όπως έκανε και ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που λαμβάνουμε μέσα από τη σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι το πως πρέπει να προσευχόμαστε και να ζητάμε το έλεος του Θεού. Ο τυφλός σήμερα φώναζε συνεχώς στον Χριστό «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Παρόλο που αρχικά ο Χριστός προσπονήθηκε ότι δεν έδωσε σημασία, ο τυφλός δεν έχασε την πίστη του, δεν απογοητεύτηκε αλλά περισσότερο φώναζε και ζητούσε το έλεος του Χριστού. Ακόμα και όταν του είπαν ότι πρέπει να σταματήσει να φωνάζει και να ενοχλεί, αυτός φώναζε περισσότερο. Δείχνει και σε εμάς ότι δεν πρέπει να απογοητευόμαστε στην προσευχή, αλλά η προσευχή μας να είναι έντονη, επίμονη, αδιάληπτη και με πίστη. Παρόμοια και σε άλλο θαύμα με την θεραπεία των δέκα λεπρών οι οποίοι φώναζαν στον Χριστό «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Επίσης ο απόστολος Πέτρος περπατώντας πάνω στα κύματα και όταν άρχισε να καταποντίζεται φώναξε «Κύριε, σωσόν με». Η πίστη τους παραμέρισε την λογική, την ιατρική, την επιστήμη και τις στατιστικές που έλεγαν ότι η τύφλωση, η λέπρα είναι αθεράπευτη καθώς και το περπατήσει πάνω στα κύματα και να κοπάσει η τρικυμία είναι αδιανόητα αλλά γνώριζαν ότι «όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις». Από τις φωνές – δεήσεις προς τον Χριστό των πιστών αυτών ανθρώπων πηγάζει και η σύντομη προσευχή η λεγόμενη νοερά, καρδιακή, μονολόγιστη ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Σε αυτήν εμπρικλείεται ομολογία προς την Θεότητα του Χριστού και η εκζήτηση του ελέους του προς εμάς. Το όνομα του Χριστού όταν το προσφέρουμε με καθαρότητα καρδιάς, ταπεινωση και πίστη είναι φοβερό. Οι απόστολοι μετά χαράς επέστρεψαν στον Χριστό και του ομολόγησαν ότι: «Κύριε και τα δαιμόνια υποτάσσεται εν τω Ονόματί σου». Θα πρέπει ο καθένας μας να προσπαθήσει με την βοήθεια του πνευματικού του να αποκτήσει αυτή την ευχή. Να ζητήσουμε ακόμα από τον Χριστό να μας χαρίσει το χάρισμα της ευχής ώστε συνεχώς και ακατάπαυστα κάθε στιγμή να θυμόμαστε τον Χριστό και να τον επικαλούμαστε σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού στη ζωή μας, όταν αυτό γίνεται με καθαρότητα καρδιάς, με ταπεινωση και με πίστη φωτίζει τον νου και την ψυχή μας και βλέπουμε πράγματα που διαφορετικά δεν θα βλέπαμε. Μια σύγχρονη μας αγία, η οσία Ματρώνα παρόλο που ήταν τυφλή είχε διορατικότητα και έβλεπε πράγματα που και σπουδασμένοι άνθρωποι δεν έβλεπαν. Είθε να αποκτήσουμε και εμείς αυτό το φως.

Στην πόλη και επαρχία μας έχουμε ένα ίδρυμα το «Μαργαρίτα Λιασίδου» που εδρεύει στην Κολώνη. Το ίδρυμα αυτό φιλοξενεί κάποια παιδιά που στερήθηκαν από τον Θεό κάποιες νοητικές ικανότητες, είναι όμως παιδιά που αναζητούν και αυτά το έλεος του Θεού. Το Ίδρυμα ιδρύθηκε και εποπτεύεται από τη Μητρόπολη Πάφου και έχει ως σκοπό να είναι δίπλα σε αυτά τα παιδιά που έχουν ανάγκη την οικονομική και ηθική στήριξη μας. Σήμερα γίνεται έρανος σε όλη την Μητροπολιτική μας επαρχία με σκοπό να συλλεχθούν χρήματα για τις ολοένα και αυξανόμενες ανάγκες του Ίδρυματος αυτού. Ο αριθμός των παιδιών αυτών αυξήθηκε στο ίδρυμα αλλά και τα κτήρια χρειάζονται άμεσα κάποια ανακαίνιση. Παρακαλούμε όλους στην αγάπη σας να βοηθήσουμε όσο μπορούμε ο καθένας μας άλλοι από το περίσσευμα άλλοι από το υστέρημα να βοηθήσουμε το Ίδρυμα «Μαργαρίτα Λιασίδου» να φέρει εις πέρας την αποστολή του.

Μετ' ευχών διαπύρων,

† ο Πάφου Τυχικός

38. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

Απόστολος: Α' Τιμ. 8' 9 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. 19' 1 – 10

22 Ιανουαρίου 2023

Βασικότατο μήνυμα όλων των προφητών και των αποστόλων στη συνέχεια αλλά και του ίδιου του Χριστού είναι η μετάνοια του ανθρώπου και η επιστροφή του κοντά στο Θεό. Ο Χριστός παρομοίασε άλλωστε τον εαυτό Του ως τον ποιμένα που αφήνει τα ενενήντα εννέα πρόβατα και αναζητά το ένα που πλανήθηκε να το βρει να το σώσει. Τότε όταν το βρει η χαρά του είναι τόση μεγάλη γι' αυτό παρά για τα άλλα ενενήντα εννέα που ήταν από την αρχή κοντά του. Έτσι και στην προκειμένη περίπτωση της σημερινής περικοπής που ακούσαμε βρήκε τον αρχιελώνη Ζακχαίο στην είσοδο της πόλης της Ιεριχούς και τον οδήγησε στη μετάνοια και στη σωτηρία.

- Θαυμάζει κανείς τον τρόπο που αναζητά ο Ζακχαίος τον Χριστό. Παρόλο που το επάγγελμά του του εξασφάλιζε ανέσεις και ευκολίες στη ζωή, χρήμα και επίγεια δόξα, αυτά δεν τον γέμιζαν αλλά έψαχνε κάτι ανώτερο. Είναι γεγονός ότι όταν ο άνθρωπος κάνει ένα βήμα ειλικρινούς μετάνοιας και ταπεινώσης να συναντήσει τον Θεό, ο Θεός κάνει χίλια για να τον πλησιάσει. Η περίπτωση του Ζακχαίου είναι μοναδική, πρότυπο για κάθε άνθρωπο που αναζητά τον Χριστό, για κάθε άνθρωπο που επιθυμεί την μετάνοια και την επιστροφή στο Θεό, πρότυπο ανθρώπου που κανονικά δεν θα μπορούσε να σωθεί αλλά τελικά βρήκε τη σωτηρία. Το επάγγελμα του αρχιελώνη για την εποχή εκείνη θεωρείτο ως το ακρότατο στάδιο της αμαρτίας, που δεν υπήρχε περίπτωση μετάνοιας γι' αυτούς που το ασκούσαν, εφόσον έφτασαν στον πάτο. Ενώ ο Χριστός λέγει αλλού για ανθρώπους που είναι πωρωμένοι και αμετανόητοι «έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης» εδώ ένας αρχιελώνης σώζεται. Ενώ αλλού ο Χριστός λέγει ότι «δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύονται εις την βασιλείαν του Θεού» εδώ βλέπουμε ένα πολύ πλούσιο να εισέρχεται εις την βασιλεία του Θεού και την αγιότητα. Γνωρίζουμε από το συναξάριο της Εκκλησίας ότι ο Ζακχαίος στη συνέχεια όχι μόνο την βασιλεία του Θεού κέρδισε, αλλά μετά την Πεντηκοστή βαπτίστηκε έγινε χριστιανός, έγινε απόστολος, επίσκοπος Καισαρείας και άγιος της Εκκλησίας μας που τον εορτάζουμε κάθε χρόνο στις 20 Απριλίου. Στην παραβολή του Ασώτου υιού, ο άσωτος ο οποίος εγκατέλειψε τον Θεό πατέρα του, σκόρπισε τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός στην αμαρτία και στα πάθη, έφτασε στο σημείο να λιμοκτονεί υλικά και πνευματικά, αυτό που έκανε στο τέλος τον έσωσε. Ανάστα είπε πορεύσομαι προς τον πατέρα μου. Επομένως το πρώτο μήνυμα το οποίο θα πρέπει να αντλήσουμε από την περικοπή αυτή είναι σε όποια κατάσταση και να βρίσκεται ο καθένας θα πρέπει να μην

παραμένει μέσα στην αμαρτία. Να μην απογοητεύεται ότι δεν υπάρχει σωτηρία για μας, ότι δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τις κακές συνήθειες πάθη την απομάκρυνσή από τον Θεό. Μια κίνηση μετανοίας, μια κίνηση ταπείνωσης προς τον Θεό και εκζήτησης του Θείου ελέους, ο Θεός δεν θα μας προσπεράσει. Θα σταθεί και θα μας κοιτάξει, θα καταδεχθεί και θα μας πει όπως είπε στον αρχιελώνη ότι θα έρθει στον οίκον της ψυχής μας, όπως διαβάζουμε στην προετοιμασία μας για την Θεία Μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Η Εκκλησία μας, οι άγιοι Πατέρες διακηρύττουν ότι το «πίπτειν ανθρώπινον, το μετανοείν Θεϊον το εμμένειν σατανικόν». Πρέπει λοιπόν να σηκωθούμε και με πόθο για αλλαγή να αναζητήσουμε τον Χριστό μέσα από την ταπείνωση την μετάνοια και την εξομολόγηση.

- Παρατηρώντας τον Ζακχαίο, πέρα από τον πόθο του να δει τον Χριστό που θα υποκινείται από μετάνοια και με ταπείνωση να τον συναντήσει βλέπουμε και κάποιες θυσίες που κάνει. Πρώτα δεν τον ενδιαφέρει τι θα πει ο κόσμος, ένα πρόσωπο της υψηλής κοινωνίας, βγαίνει πάνω στην συκομυριά για να δει τον Χριστό. Θα μπορούσαν να τον περιγελάσουν για την πράξη του, λογικά σκεπτόμενος θα μπορούσε να πει ότι ο Χριστός θα τον αποστρεφόταν λόγω της αμαρτωλής ζωής του και θα γινόταν περίγελο μπροστά στο πλήθος, δεν το νοιάζει. Το μόνο που ενδιέφερε τον Ζακχαίο ήταν ο Χριστός και πως να τον δει, να τον συναντήσει. Στην εποχή που ζούμε δυστυχώς παρατηρούμε τι θα πει ο κόσμος, να συμπεριφερόμαστε όπως οι πολλοί, μήπως μας περιγελάσουν, μήπως το ένα το άλλο, ντρεπόμαστε ή φοβόμαστε ακόμα να ομολογήσουμε την πίστη μας. Για να μπορέσει κανείς να συναντήσει τον Θεό θα πρέπει να αποστασιοποιηθεί λίγο από τον κόσμο, από τις κρίσεις και τα θέλω του κόσμου και να ανέβει λίγο ψηλότερα μέσω της μετάνοιας, της προσευχής, της συμμετοχής στα μυστήρια της Εκκλησίας. Θα πρέπει να μην συμμετέχουμε σε κάθε δραστηριότητα κοσμική για να γινόμαστε ένα με τον κόσμο αλλά να απέχουμε από κάθε τι το οποίο δεν μας ωφελεί πνευματικά. Ο πολύς θόρυβος και η σύγχυση σκορπίζουν τον νου μας και δεν μας αφήνουν να δούμε τον Θεό. Ας μας κατακρίνουν, όπως κατέκριναν τον Ζακχαίο και πριν αλλά και μετά, όταν ο Χριστός τον δέχθηκε σπίτι του. Εμείς ας μείνουμε με τον Χριστό, που πάντοτε μέσω της μυστηριακής ζωής, της προσευχής θα τον συναντούμε.

Ο Χριστός όπως πέρασε από την Ιερική, περνά και από την δική μας ζωή, ακούμε την καμπάνα του ναού της ενορίας μας συχνά να κτυπά, ακούμε ένα κήρυγμα, μια ομιλία, είναι μηνύματα, ένα κάλεσμα σε μετάνοια να ξυπνήσουμε, να αναζητήσουμε και να αποδεχτούμε στη ζωή μας τον Χριστό. Μέσα από την μετάνοια, την ταπείνωση, την μυστηριακή ζωή, την αποστασιοποίηση από την αμαρτία και τα κοσμικά και τον πόθο να δούμε τον Θεό, ο Χριστός πρώτος θα μας συναντήσει και αν τον δεχθούμε να μείνει μέσα μας.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

39. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α', 11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13-23

26 Δεκεμβρίου 2021

Κυριακή μετά τη Γέννηση του Χριστού σήμερα και η Εκκλησία συνεχίζει να μας υπενθυμίζει τα γεγονότα της Γέννησης του Χριστού. Τα γεγονότα είναι χαρμόσυνα γιατί ο Υιός και Λόγος του Θεού έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Είναι, όμως, και λυπηρά γιατί από τη στιγμή της γέννησής Του, ο Χριστός, βλέπουμε να δέχθηκε την φιλοξενία των ανθρώπων, τον διωγμό, την προσφυγιά μέχρι τον Σταυρό και τον θάνατο. Είναι πολύ άσχημο να ευεργετείς και να λαμβάνεις αγνωμοσύνη, πολύ χειρότερο, ακόμα, να διώκεσαι από αυτούς που ευεργέτησες. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευεργεσία από αυτήν που μας πρόσφερε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Από την άλλη υπάρχουν και οι άνθρωποι εκείνοι που αναγνωρίζουν τα σημεία του Θεού και ζητούν με πόθο τη σωτηρία τους. Έτσι ο Θεός αποκαλύπτεται και δίνει τη χάρη Του σ' αυτούς τους λίγους ή περισσότερους που διψούν στη ζωή τους τον Θεό και τον προσεγγίζουν με ταπείνωση, με πίστη και αυταπάρνηση.

Επιλέγοντας από το σημερινό ευαγγέλιο ένα αρνητικό πρότυπο τον Ηρώδη και τους Μάγους ως θετικά πρότυπα πίστεως και αυταπάρνησης για τον Χριστό θα αναφερθούμε σε αυτούς.

- Η Γέννηση του Χριστού αποτέλεσε για τον βασιλιά Ηρώδη αφορμή όχι για μετάνοια και αναζήτηση του Χριστού που για αιώνες η ανθρωπότητα περίμενε. Απεναντίας τον οδήγησε στη δολιότητα και ακολούθως, στον θυμό που είχε ως αποτέλεσμα τη θανάτωση των νηπίων της Βηθλεέμ και των περιχώρων από δύο χρονών και κάτω. Από αυτό το ιστορικό γεγονός βλέπει κανείς τη ματαιοδοξία των ανθρώπων που μπορεί να έχουν εξουσία ή δύναμη και λησμονούν τον Θεό αλλά και ότι έρχεται και γι' αυτούς κάποτε η στιγμή του θανάτου. Τι είχε να φοβηθεί ο Ηρώδης; Ζώντας στο κέντρο της Ιερουσαλήμ άκουε τις προφητείες για τον ερχομό του Χριστού, αλλά ο σκοτισμός του νου του τον οδήγησε σε φόβο δαιμονικό. Ακόμα, όμως, κι αν δεν είχε κατανοήσει ή δεν μπορούσε να δεχθεί τους λόγους των προφητών για τον ερχομό του Μεσσία, θα έπρεπε να σκεφθεί ότι ο θάνατος δεν θα ήταν γι' αυτόν μακριά και πράγματι πολύ σύντομα μετά από αυτό είχε πεθάνει μαζί και η εξουσία του. Θα έπρεπε, επίσης, να κατανοήσει τους λόγους που ο Κύριος αργότερα είπε στον απόστολο Παύλο κατά την κλήση του «σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν», είναι οδυνηρό να χτυπάς τα καρφιά. Ενώ ο νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ εμπόδισε τη θανάτωση από τους Ιουδαίους αποστόλων που κήρυσσαν τον Χριστό λέγοντας τους ότι κάτι το οποίο είναι εκ Θεού μην το εμποδίζετε «μήποτε και θεομάχοι ευρεθήτε». Είναι αδύνατο να αντιστέκεσαι στο θέλημα του Θεού. Σε κάθε εποχή μπορούμε να συναντήσουμε ανθρώπους που διώκουν τον Χριστό και την Εκκλησία. Μπορεί

να έχουν την εξουσία, το χρήμα ή τη δύναμη αλλά μπροστά στον Θεό όλα αυτά είναι άχρηστα. Ποιος μπορεί να τα βάλει με τον Θεό που δημιούργησε και κυβερνά τα σύμπαντα; Μπορεί φαινομενικά να υποχωρεί, να επιτρέπει πράγματα και καταστάσεις, στην πανσοφία Του, επιδιώκοντας τη μετάνοια όσο το δυνατόν περισσότερων καλοπροαίρετων ανθρώπων. Δύο χιλιάδες χρόνια από τότε και υπάρχουν άνθρωποι ακόμα που παραμένουν στην κακία και στο να πολεμούν ακόμα τον Θεό και την Εκκλησία παρ' όλα τα θαυμαστά σημεία της παρουσίας Του στον κόσμο.

- Από την άλλη, όμως, υπάρχουν και οι άνθρωποι που αναζητούν τον Θεό και αγωνίζονται στη ζωή τους να τον πλησιάσουν. Τέτοιοι ήταν οι Μάγοι οι οποίοι δεν ήταν οι αγύρτες, ούτε ασχολούνταν με δαιμονικά πράγματα αλλά βασιλείς στην Ανατολή. Δεν είχαν τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Είχαν, όμως, δεχθεί σημεία και αυτοί του ερχομού του Χριστού στη γη, αφού ο Θεός, μέσα στο σχέδιο της οικονομίας Του, προετοίμασε και τα έθνη για τον ερχομό Του. Ο πόθος τους να δουν τον λυτρωτή, ωθεί τους Μάγους να πραγματοποιήσουν ένα τόσο μεγάλο ταξίδι μέσα από κινδύνους και στερήσεις. Πορεύθηκαν, λένε οι μελετητές, πάνω από ένα χρόνο για να φθάσουν. Μέχρι να φθάσουν τους συντρόφευε ένα αστέρι που οι πατέρες εξηγούν ότι ήταν ο αρχάγγελος Γαβριήλ ο οποίος τους οδήγησε να προσκυνήσουν το Θείο βρέφος και να του προσφέρουν πολύτιμα δώρα. Επιστρέφοντας στην πατρίδα τους έγιναν οι πρώτοι ιεραπόστολοι, φέρνοντας το μήνυμα ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος και τα χαρακτηριστικά του είναι η ταπείνωση, η αγάπη και η θυσία. Αναλογιζόμενοι το ταξίδι των μάγων μπορούμε να το συγκρίνουμε με τη δική μας εποχή. Σήμερα που εμείς μπορούμε όχι μόνο να δούμε και να προσκυνήσουμε τον Χριστό αλλά και να τον δεχθούμε μέσα μας με τη Θεία Κοινωνία. Έχουμε την ευλογία στον τόπο μας να υπάρχουν πολλοί Ναοί σε κάθε πόλη και κοινότητα και ιερείς που τελούν τακτικά τη Θεία Λειτουργία γι' αυτό τον σκοπό. Ενώ έχουμε, επίσης, πνευματικούς πατέρες που με την εξομολόγηση και την καθοδήγησή τους, μπορούμε να πορευόμαστε καλύτερα προς τον Θεό. Κι αν εξωτερικοί παράγοντες και εμπόδια παρουσιάζονται στον δρόμο μας προς τον Χριστό, όπως παρουσιάστηκαν και στους Μάγους, εμείς με κάθε μέσο να βρίσκουμε τρόπους να εκκλησιαζόμαστε και να κοινωνάμε τακτικά.

Θα πρέπει, λοιπόν, η Γέννηση του Χριστού να αποτελέσει για εμάς αρχή να καθαρίσουμε τη ψυχή μας από δαιμονική διαστροφή και πάθη αμαρτωλά, αποφεύγοντας το παράδειγμα του Ηρώδη. Ας μιμηθούμε το παράδειγμα των Μάγων που αναζήτησαν με πόθο τον Χριστό και τελικά αξιώθηκαν να Τον συναντήσουν. Κι εμείς ας μην απουσιάζουμε τουλάχιστον τις Κυριακές και τις μεγάλες εορτές από τον Ναό και να προετοιμαζόμαστε με μετάνοια και ταπείνωση για να κοινωνούμε τακτικά του Σώματος και Αίματος του Χριστού.

† **Πρωτοσύγκελλος Τυχικός**

40. Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. α' 1 – 12

Ευαγγέλιον: Λουκ. κδ' 36 – 53

25 Μαΐου 2023

Η Ανάληψη του Χριστού συνιστά μια από τις σημαντικότερες Δεσποτικές εορτές του έτους αλλά και βασικό δόγμα της πίστεώς μας το οποίο περιλήφθηκε στο Σύμβολο της Πίστεως: «Και ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς». Κατὰ τον ἅγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη ο Ευαγγελισμός της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι η αρχή του σχεδίου της Θείας Οικονομίας και η Ανάληψη η τελευταία Δεσποτική εορτή. Η Δεσποτική εορτή της Αναλήψεως έχει μεγάλη σημασία και σπουδαιότητα για τη χριστιανική και πνευματική ζωή, γιατί συνδέεται με τη θέωση κάθε ανθρώπου.

- Σύμφωνα με τα αναγνώσματα που ακούσαμε σήμερα, η ανάληψη του Χριστού, έγινε ενώπιον των μαθητῶν στο ὄρος των Ελαιῶν, σαράντα μέρες μετά την ἀνάστασή Του. Ο Χριστός θα μπορούσε να ανεβάσει την ἀνθρώπινη φύση στον ουρανὸ ἀμέσως μετά ἀπὸ την Ἀνάστασή Του. Δεν το ἔκανε, ὅμως, για να μη φανεί ὅτι ἡ Ἀνάσταση ἦταν φαντασία, ἔτσι παρέμεινε για σαράντα μέρες κάτω στη γη για να πιστωθεῖ με τις συχνές ἐμφανίσεις Του ἔτι καὶ ἔτι ἡ ἀνάσταση ὡς πραγματικὸ γεγονός. Δεν θα ἔπρεπε ὅμως να μείνει για πάντα στη γη ἀλλὰ ὅπως τους υποσχέθηκε λίγο προ του Πάθους: «λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς». Το ἔργο του Χριστοῦ εἶχε ολοκληρωθεῖ, τώρα ἔπρεπε να ἀνέβει να ἀνουψώσει την ἀνθρώπινη φύση καὶ να την θεώσει καὶ να ἔρθει στη συνέχεια τὸ Ἅγιο Πνεῦμα που θα οδηγούσε ὅλους εμάς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». Ἡ Ἀνάληψη του Χριστοῦ ἐγίνε με τόση λαμπρότητα καὶ δόξα ὥστε οἱ μαθητῆς βεβαιώθηκαν πλήρως για τὴ Θεότητά Του. Αυτό μας ἐξηγεῖ πολὺ ὀρθά καὶ τὸ ἀπολυτικίο της σημερινῆς εορτῆς: «βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας. ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου». Αὐτός εἶναι καὶ ὁ λόγος που οἱ μαθητῆς ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ ὄρος «μετὰ χαρᾶς μεγάλης». Παρόλο που ἀποχωρίζονταν τὸν Χριστὸ εἶχαν χαρὰ γιατί ἀξιώθηκαν να γίνουν αὐτόπτες καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες τῶσων μεγάλων μυστηρίων. Χάρηκαν ἐπίσης γιατί με τὴν ἀνάστασή Του καὶ τώρα τὴν ἀνάληψη νικῆθηκε τὸ κακὸ, τὸ ὁποῖο δεν θριαμβεύει πλέον ἀλλὰ στο τέλος νικητῆς εἶναι ὁ Χριστός. Χάρηκαν ἀκόμη γιατί καθὼς ὁ Χριστός ἀνέβαινε στους οὐρανοὺς τους εὐλόγησε κάτι που καὶ ἡ Ἐκκλησία μας εὐλογεῖ ὅταν πηγαίνουμε στον ναὸ κάθε φορὰ γι' αὐτὸ να ἔχουμε χαρὰ. Χάρηκαν τέλος γιατί τους ~ 29 ~ υποσχέθηκε ὅτι Αὐτός θα φύγει ἀλλὰ θα τους ἔστειλε ἄλλο Παράκλητο. Γέμισαν με τὴν ἐλπίδα της μεθέξεως του Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ ἀπόστολοι ἔμειναν ἐκθαμβοὶ βλέποντας στον ουρανὸ

την ανάληψη του Χριστού μέχρι που οι δύο λευκοφόροι άγγελοι τους είπαν ότι έτσι όπως ανέβηκε με τόση δόξα στους ουρανούς με τον ίδιο τρόπο θα ξανά επιστρέψει, εννοώντας εδώ τη Δευτέρα Παρουσία.

- Με την Ανάσταση ως την εορτή των εορτών ο Χριστός κατήργησε και καταπάτησε τον διάβολο και τον θάνατο. Ακολουθώντας με την Ανάληψη του ο Χριστός θέωσε την ανθρώπινη φύση κάτι που δείχνει ότι η εορτή αυτή είναι πιο σημαντική ακόμα και από την εορτή της Αναστάσεως. Η Ανάσταση είναι σωματική με την έννοια του ότι θα αναστηθούμε εις ανάσταση Ζωής και όχι εις ανάσταση κρίσεως. Διαφορετικά είναι σαν να ακούμε τους λόγους του Κυρίου που είπε για τον Ιούδα: «οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος». Η Ανάσταση συνδέεται με όλους τους ανθρώπους, ενώ η Ανάληψη συνδέεται μόνο με τους αγίους. Όλοι θα αναστηθούν κατά την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού και δίκαιοι και αμαρτωλοί, είτε πιστεύει κανείς είτε όχι, είτε το θέλει είτε δεν το θέλει, αλλά όμως δεν θα αναληφθούν όλοι. Μόνο οι δίκαιοι, οι θεωμένοι, θα αξιωθούν αυτής της μεγάλης εμπειρίας, όπως μας λέγει ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς. Γι' αυτό και από σωτηριολογικής απόψεως η ανάληψη θεωρείται μεγαλύτερη εορτή, ακριβώς γιατί αυτός που μετέχει της Αναλήψεως μετέχει και της θεώσεως. Ο Χριστός με την Ανάληψή Του στους ουρανούς ανύψωσε τη δική μας ανθρώπινη φύση.

Με τη σημερινή μεγάλη εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου μας η οποία έχει σχέση με την κατά Θεόν θέωση του ανθρώπου ολοκληρώνεται το έργο της Θείας Οικονομίας για να σωθεί ο άνθρωπος. Καλούμαστε και εμείς μέσα από την πίστη στον Χριστό μέσα από αυτά που έζησαν οι μαθητές, την συνεχή μετάνοια, την ταπείνωση και την κοινωνία με τον Χριστό διά των μυστηρίων της Εκκλησίας να μπορέσουμε να μετάσχουμε της Θεώσεως. Σκοπός του κάθε ανθρώπου είναι να καταφέρει από αυτή τη ζωή να γευθεί της παρουσίας του Θεού στη ζωή του, ώστε όταν επέλθει ο θάνατος σε όποια ηλικία και να μας βρει να μην είναι θάνατος αλλά να είναι είσοδος εις την αιώνια ζωή. Όταν μένουμε κοινωνοί των μυστηρίων της Εκκλησίας και όταν το ζητάμε με μετάνοια και ταπείνωση καθημερινά από τον Χριστό να μας αξιώσει και εμάς όχι μόνο της Αναστάσεως αλλά και της Αναλήψεως τότε θα μας το δώσει και θα γεμίσουμε και εμείς με αυτή την χαρά που αξιώθηκαν οι μαθητές να ζήσουν.

† ο Πάφου Τυχικός

41. ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38-42, ια', 27-28

21 Νοεμβρίου 2022

Τα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου συνιστούν μια από τις σημαντικότερες εορτές του Εκκλησιαστικού έτους. Από τη στιγμή της εισόδου της Θεοτόκου στον ναό του Σολομώντα, στα άγια των αγίων, ανοίγεται ο δρόμος για την υλοποίηση του Σχεδίου του Θεού να σώσει τον άνθρωπο. Άλλωστε αυτό κάνουν ξεκάθαρα όλοι οι ύμνοι που αναφέρονται στην εορτή από το απολυτίκιο μέχρι και τις καταβασίες των Χριστουγέννων που αρχίζουν από σήμερα να ψάλλονται στις εκκλησίες. Η εορτή περιβάλλεται από ένα ιστορικό υπόβαθρο στο οποίο όμως οι πατέρες έδωσαν και μια θεολογική εξήγηση των γεγονότων.

- Η Παναγία ήρθε στον κόσμο μετά από μακρά περίοδο ατεκνίας των γονέων της Ιωακείμ και Άννας οι οποίοι όμως δεν έχασαν ποτέ τις ελπίδες τους στον Θεό. Τους χάρισε την Παναγία όταν βρίσκονταν στα γεράματά τους μετά από πολλή προσευχή αλλά και τάμα στον Θεό να την αφιερώσουν σε Αυτόν. Ο Θεός για την πίστη τους τους αντάμειψε με το να λυθεί το όνειδος της ατεκνίας που είχαν, σύμφωνα με τα πιστεύω της εποχής, αλλά και να αξιωθούν να γίνουν γονείς της μέλλουσας να γίνει μητέρα του Θεού. Όταν συμπληρώθηκαν τα τρία έτη από την γέννησή της έπρεπε τότε να την οδηγήσουν στον ναό προς εκπλήρωση του τάματός τους. Αλλά και για τον λόγο ότι οι γονείς της ήταν προχωρημένης ηλικίας και σε λίγο θα έφευγαν από την ζωή. Ο ανθρώπινος αποχωρισμός είναι πολύ δύσκολος τόσο για τους γονείς όσο και για το παιδί. Γι' αυτό, σύμφωνα με τα απόκρυφα κείμενα, από τα οποία δανειζεται και η αγιογραφία μας προσπαθούν να κάνουν αυτή την είσοδο στον ναό πιο ευχάριστη, συνοδεύοντας την Παναγία με πομπή από παρθένα κοριτσάκια με αναμμένες λαμπάδες στα χέρια. Εκεί την υποδέχθηκε ο προφήτης Ζαχαρίας, πατέρας του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου και την εισήγαγε στα άγια των αγίων, χώρο που μόνο ο αρχιερέας εισερχόταν, άπαξ του έτους. Η Παναγία εκεί τρεφόταν από άγγελο τον οποίο συνδέει η παράδοση με τον Αρχάγγελο Γαβριήλ. Εκεί παρέμεινε η Παναγία μέχρι και τα δεκαπέντε έτη της που έγινε ο Ευαγγελισμός και έτσι άρχισε να πραγματώνεται η ενανθρώπιση του Χριστού, μετά από τα χρόνια αυτά της προετοιμασίας, της κάθαρσης και της μυήσεως στην εν Αγίω Πνεύματι ζωή της μέσα στον ναό. Θεία οικονομία ήταν να παραμείνει εκεί η Παναγία για να κρατηθεί καθαρή από κάθε ρύπο αμαρτίας, ακόμα και αυτούς τους λογισμούς ή την πονηριά των ανθρώπων. Ο Θεός χρειαζόταν ένα καθαρό, αμόλυντο, χωρίς αμαρτίες άνθρωπο για να μπορέσει να σαρκωθεί και έτσι διατηρήθηκε η Παναγία. Η Παναγία όπως σημειώνεται στη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας είναι το μόνο πρόσωπο από τους ανθρώπους που δεν είχε ίχνος αμαρτίας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής της. Είναι κάτι

πολύ σημαντικό αυτό να το δει κανείς σήμερα που δυστυχώς τα παιδιά μας από πολύ μικρά μαθαίνουν την πονηριά και λερώνουν την ψυχή τους με ότι ακάθαρτο έχει αυτή η κοινωνία. Αν θέλουμε τα παιδιά μας να προκόψουν και να αξιωθούν των χαρισμάτων του Θεού θα πρέπει όσο το δυνατό να τα διαφυλάσσουμε από όλα αυτά.

- Θεολογικά η Παναγία εισέρχεται στον ναό, στα άγια των αγίων γιατί η ίδια επρόκειτο να γίνει ναός που θα κυοφορούσε τον Χριστό. Εκεί φυλάσσονταν η κιβωτός της διαθήκης με τις πλάκες του νόμου, τη στάμνα με το μάννα, τη ράβδο του Ααρών η οποία βλάστησε. Η Παναγία θα γινόταν το δοχείο που θα κυοφορούσε και θα μας πρόσφερε τον ίδιο τον Νομοδότη Χριστό, Αυτόν που έδωσε το Μάννα, τον άρτο της ζωής. Από την Παναγία βλάστησε, και εξήνθησε το «άνθος το εύοσμον», ο Υιός και Λόγος του Θεού. Όλα αυτά συμβολικά προφητεύονται στην Παλαιά Διαθήκη και αποδίδονται πολύ ωραία στους ύμνους της εορτής, καθώς και στον γνωστό σε όλους Ακάθιστο Ύμνο με τους χαιρετισμούς της Παναγίας όπου αναφέρεται η Παναγία ως «ἔμψυχος ναός», ως «Κιβωτός χρυσωθείσα τῷ Πνεύματι», ως η «στάμνα, η μάννα φέρουσα», «η ράβδος η μυστική, άνθος το αμάραντον, η εξανθήσασα». Η Παναγία εισήλθε στο θυσιαστήριο όπου βρισκόταν η τράπεζα της προθέσεως. Συμβολικά η Παναγία έγινε η τράπεζα που βαστάζει πάνω της τον Χριστό – τον Άρτο της ζωής, «τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών». Στα Άγια των Αγίων υπήρχε και η χρυσή λυχνία η οποία παρέπεμπε στην Παναγία, η οποία θα φέρει το Θείο Φως – τον Χριστό. Μέσα από όλους αυτούς τους συμβολισμούς και πολλούς άλλους υποκρίβονται όλες οι προφητείες για τον ερχομό του Χριστού δια μέσου της Παναγίας ως μητέρας Του. Για να μπορέσει κανείς να τα κατανοήσει όλα αυτά θα πρέπει να του εξηγηθούν αλλά και να βιωθούν από τον ίδιο ως εμπειρία ζωής μέσα στην χάρη του Αγίου Πνεύματος που προσφέρεται δια των μυστηρίων της Εκκλησίας. Η εορτή των Εισοδίων είναι το προοίμιο και το προανάκρουσμα της έναρξης του Θείου Σχεδίου για την σωτηρία των ανθρώπων. Κεντρικό πρόσωπο που καλείται να γίνει η «κλίμακα», η «γέφυρα» και το «όχημα» που θα μπορέσει ο άνθρωπος να ενωθεί με τον Χριστό είναι η Παναγία μας.

Εορτάζοντας αυτή τη μέρα των Εισοδίων της Θεοτόκου καλούμαστε και εμείς να δούμε με δέος το πρόσωπο της Παναγίας ως μητέρας του Θεού. Να εντυπωθήσουμε στις προρρήσεις της Παλαιάς Διαθήκης που αναφέρονται στην Παναγία και διατυπώνονται ωραιότατα μέσα από την σημερινή εορτή αλλά και από τον Ακάθιστο Ύμνο, βλέποντας μέσα από αυτές τα μηνύματα του Θεού, που δίνει στον άνθρωπο, για να αποδεχθεί το δώρο Του που είναι η σωτηρία. Χρειάζεται όμως αγώνας για να το επιτύχει κανείς αυτό. Όπως η Παναγία αποστασιοποιήθηκε από τα του κόσμου με την είσοδό της στον Ναό για να προετοιμαστεί να γίνει η μητέρα του Θεού θα πρέπει και ο καθένας μας να φυλάει τον εαυτό του από κάθε ρύπο αμαρτίας. Και αν καμιά φορά περιπέσαμε σε αμαρτίες ή απομακρυνθήκαμε από τον Θεό, υπάρχει ελπίδα. Με την εξομολόγηση, την μετάνοια και την ταπείνωση καθαρίζεται η ψυχή μας και με τις πρεσβείες της Παναγίας μας, όταν την επικαλούμαστε με πίστη θα μπορέσουμε να γίνουμε δοχείο της χάρης του Αγίου Πνεύματος.

† Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός

42. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ

Απόστολος: Πραξ. στ' 8-ζ' 5,47-60

Ευαγγέλιον: Μαθ. κα' 34-42

27 Δεκεμβρίου 2023

Η Εκκλησία μας εορτάζει σήμερα τον άγιο αρχιδιάκονο και πρωτομάρτυρα Στέφανο, ο οποίος όπως γνωρίζουμε ήταν ένας εκ των επτά διακόνων. Οι επτά διάκονοι επιλέχθηκαν από τους αποστόλους για το φιλανθρωπικό έργο της Εκκλησίας αλλά συνάμα έβρισκαν χρόνο και για το ιεραποστολικό, κηρυκτικό και πνευματικό έργο. Τα ονόματα των επτά διακόνων: Στέφανος, Φίλιππος, Πρόχορος, Νικάνορας, Τίμωνας, Παρμενάς και Νικόλαος ήταν Ελληνικά, έτσι διευκόλυνε το άνοιγμα του Χριστιανισμού στον Ελληνικό και ειδωλολατρικό κόσμο. Ο άγιος Στέφανος επειδή επιλέχθηκε πρώτος ονομάζεται και Αρχιδιάκονος. Ήταν διακεκριμένος από τους επτά διακόνους, είχε ακράδαντη πίστη και παρρησία προς το Θεό, αλλά και σοφία του δόθηκε ώστε να κάνει πολλά θαύματα και να διδάσκει τον λαό, αποστομώνοντας τους ιουδαίους. Η απολογία του αγίου Στεφάνου προς τους ιουδαίους υπήρξε πρότυπο πίστης, τόλμης και θάρρους. Αυτοί όμως αντί να πιστέψουν από τα θαύματα και στη διδασκαλία του περί του προσώπου του Ιησού Χριστού αντίθετα βρήκαν ψευδομάρτυρες και κατηγορήσαν ψευδώς ότι μιλάει εναντίον του ναού και του νόμου του Μωυσέως. Έτσι μη μπορώντας να τον αντιμετωπίσουν τον κατασυκοφάντησαν και τελικά τον οδήγησαν στο μαρτύριο δια λιθοβολισμού, μη αντέχοντας από το φθόνο τους.

Το μαρτύριο του Αγίου Στεφάνου είναι πολύ σημαντικό για ολόκληρη την Εκκλησία και την πορεία της μέσα στον κόσμο για δύο λόγους: α) Άνοιξε τον δρόμο προς το μαρτύριο. Ήταν πρωτομάρτυρας έτσι ώστε εκατομμύρια μάρτυρες στη συνέχεια να τον ακολουθήσουν και έτσι να τελειώσουν, φθάσουν εις την τελειότητα, την ζωή τους να θεωθούν. Το μαρτύριο του έγινε αιτία να διασπαρύν οι χριστιανοί σε όλο τον κόσμο και φθάνοντας μέχρι και την Κύπρο και αλλού και να φέρουν το μήνυμα του ευαγγελίου, να μας βγάλουν από το σκότος της πλάνης της ειδωλολατρίας και να μας οδηγήσουν στο Φως του Χριστού. Μέσα από τη ζωή και το μαρτύριο του αγίου Στεφάνου μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Αξίζει να σταθούμε λίγο στα κυριότερα που είναι η πίστη του και η μεγάλη συγκωρητικότητα.

- Πρώτα την πίστη στον Ιησού Χριστό την οποία είχε ο άγιος Στέφανος ώστε να κάνει πολλά σημεία και αυτή του η πίστη να μην δειλιάσει μπροστά στο μαρτύριο. Αποτέλεσμα της πίστης του ήταν επίσης το θάρρος του να μεταδώσει και στους άλλους την αλήθεια, χωρίς φόβο και αμφιταλαντεύσεις. Η πίστη είναι κάτι αόριστο και ο κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει διάφορα πιστεύω και να εμπιστεύεται κάτι. Για τον Χριστιανό όμως πίστη σημαίνει κάτι συγκεκριμένο, δεν έχει καμία άλλη πίστη, εμπιστοσύνη δηλαδή ο Χριστιανός παρά μόνο στον Αληθινό Θεό. Η πίστη στον Χριστιανό είναι μια από τις τρεις σημαντικότερες αρετές που πρέπει να αποκτήσει και να κοσμείται ο καθένας μας. Ο Χριστός για να επιτελέσει οποιοδήποτε θαύμα ζητούσε να βρει πίστη

σε Αυτόν και όταν έβλεπε πίστη επιτελούσε το θαύμα και έλεγε «η πίστις σου σέσωκέ σε». Εμείς θαυμάζουμε πολλές φορές τα χρήματα των άλλων, την δόξα, την ομορφιά, την ευφυΐα και τόσα άλλα. Ο Χριστός τίποτα άλλο στον κόσμο ανθρώπινο δεν θαύμασε και επαίνεσε εκτός από την πίστη ορισμένων ανθρώπων στο πρόσωπό Του. Η πίστη στον αληθινό Θεό, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό είναι προϋπόθεση της πνευματικής ζωής. Τα ευαγγέλια εγράφησαν όπως μας αναφέρουν οι ίδιοι οι Ευαγγελιστές «ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζώην έχητε εν τω ονόματι αυτού». Η πίστη στον Χριστιανό αποκτάται ή αυξάνεται με τρεις κυρίως τρόπους: α) με τη μυστηριακή ζωή δηλαδή την συνεχή μετάνοια – εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία, τον Εκκλησιασμό, β) με την συνεχή μελέτη της Αγίας Γραφής, βίων, λόγων και θαυμάτων των αγίων μας και γ) εφόσον προηγηθούν τα πιο πάνω, με το να ζητήσουμε από τον Χριστό να μας προσθέσει πίστη σε Αυτό, να μας χαρίσει την πίστη των Αγίων μας, του αγίου Στεφάνου.

- Η συγχωρητικότητα του αγίου Στεφάνου είναι χαρακτηριστική και πηγάζει από την ίδια στάση του Θεανθρώπου Χριστού που ζητάει πάνω στο Σταυρό να μην καταλογιστεί η αμαρτία τους: «Πάτερ άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι». Ο άγιος Στέφανος όχι μόνο συγχωρεί τους λιθοβολούντας τον, τους φονείς του αλλά και παρακαλεί τον Θεό να μην τους καταλογίσει καν την αμαρτία «Κύριε μη σήσεις την αμαρτιαν ταύτην». Είναι απαραίτητο να αποκτήσει ο Χριστιανός και αυτή την αρετή στη ζωή του. Είναι προϋπόθεση για να μας συγχωρέσει ο Θεός τα δικά μας σφάλματα – αμαρτήματα που περιπίπτουμε καθημερινώς να συγχωρούμε και εμείς τον συνάνθρωπό μας που μπορεί να μας αδίκησε, να μας κακολόγησε ή μας έκανε κακό. Πρέπει βέβαια για να προφυλάξουμε τον εαυτό μας, να αποστασιοποιούμαστε από ανθρώπους που μπορεί να μας παρασύρουν στην αμαρτία ή μας σκανδαλίζουν αλλά να μην κρατάμε κακία μέσα μας. Η συγχωρητικότητα για τον καθένα μας είναι μεγάλη αρετή που και αυτή αποκτάται όπως ακριβώς και η αρετή της πίστης. Επιπλέον πως να καταφέρουμε να αποκτήσουμε αυτή την αρετή θα πρέπει να μάθουμε να μην κατακρίνουμε κανένα ούτε άνθρωπο, ούτε ακόμα και τη φύση. Για όλα και για όλους να έχουμε να λέμε ένα καλό λόγο αντί κακό. Έπειτα όταν κάποιος μας αδίκησε τόσο πολύ και νιώθουμε τόση ταραχή αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να προσευχόμαστε γι' αυτόν παρακαλώντας τον Θεό για το καλό του αδελφού μας. Τότε σπάζει κάθε έχθρα μέσα μας, ειρηνεύουμε, βοηθάμε τον αδελφό μας αλλά και εμείς δεχόμαστε πολύ μεγάλο μισθό από τον Θεό.

Ας έχουμε για οδηγό αλλά και συμπαραστάτη στη ζωή μας τον άγιο Πρωτομάρτυρα και Αρχιδιάκονο Στέφανο. Ας τον παρακαλέσουμε να μας δώσει και εμάς αυτές τις δύο μεγάλες αρετές που είχε ο ίδιος την μεγάλη πίστη προς τον Σωτήρα μας Χριστό και την αρετή της ανεξικακίας και συγχωρητικότητας. Εορτάσαμε πριν δύο μέρες τα Χριστούγεννα. Ο Χριστός από τότε που γεννήθηκε, γεννάται και στην καρδιά του κάθε ανθρώπου, έτσι γεννήθηκε και στην καρδιά του αγίου Στεφάνου. Ο άγιος Στέφανος ήταν ο πρώτος που για την αγάπη του Χριστού μαρτύρησε και κέρδισε όμως την Αιώνια Ζωή που είθε να κερδίσουμε όλοι μας.

43. ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Απόστολος: Πράξ. Ιβ' 1-11.

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ιε' 17-27, ιστ' 1-2.

3 Νοεμβρίου 2015.

Ανάμεσα στους λαοφιλέστερους Αγίους που έχει αναδείξει η Εκκλησία μας κατά την δισχισιόχρονη πορεία της, είναι και ο Άγιος Γεώργιος. Ίσως τα πολλά μαρτύρια τα οποία υπέστη, ίσως το νεαρό της ηλικίας του όταν μαρτύρησε ή ακόμη τα πολλά θαύματά του και η παρρησία του στον Θεό, τον ανέδειξαν ως έναν από τους πιο γνωστούς Αγίους μας σε όλο τον κόσμο. Πολλές Εκκλησίες, ανά τον κόσμο έχουν τον Άγιο Γεώργιο ως προστάτη τους, ενώ δεν υπάρχει γωνιά της γης που να μην υπάρχει ένας ναός, ένα ζωκλήσι ή έστω μια εικόνα του.

Η ημέρα μνήμης του μαρτυρίου του, 23 Απριλίου τιμάται πάντοτε μετά το Πάσχα. Ακόμα και αν το Πάσχα συμπέσει με ημερομηνία μετά την 23η Απριλίου, η μνήμη του Αγίου μετατίθεται για την Δευτέρα της Διακαινησίμου.

Μια δεύτερη εορτή του Αγίου Γεωργίου μέσα στον χρόνο είναι η σημερινή, στις 3 Νοεμβρίου που δεν υστερεί καθόλου της πρώτης. Ο απλός λαός την ονομάζει «του Αγίου Γεωργίου του Σπόρου» φανερώνοντας έτσι τον χρόνο της τελέσεώς της, τον καιρό που οι γεωργοί αρχίζουν την σπορά. Στην πραγματικότητα όμως είναι η εορτή της ανακομιδής των ιερών λειψάνων του Αγίου Γεωργίου και η ανάμνηση των εγκαινίων του πρώτου ναού, αφιερωμένου στον Άγιο Γεώργιο.

Η μνήμη του Αγίου Γεωργίου όπως ξέρουμε δεν έγινε αμέσως γνωστή, αφού οι διωγμοί και ο κατατρεγμός των Χριστιανών που κυριαρχούσε κατά τους πρώτους αιώνες, δεν επέτρεπαν κάτι τέτοιο. Αμέσως όμως μετά το διάταγμα της ανεξιθρησκίας, επίτευγμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, άρχισαν οι Χριστιανοί να φανερώνουν την πίστη τους και να ανεγείρουν και ναούς προς τιμή των Αγίων και Μαρτύρων της Εκκλησίας. Το ίδιο συνέβηκε και με τον Άγιο Γεώργιο. Αμέσως μετά δηλαδή που επιτράπηκε στους Χριστιανούς να πιστεύουν ελεύθερα, αυτοί βρήκαν τα λείψανα του Αγίου Γεωργίου και τα μετέφεραν στη Λύδδα της Παλαιστίνης, τόπο καταγωγής του Αγίου Γεωργίου. Με τιμές και με ευλάβεια τα εναπόθεσαν στον πρώτο ναό που κτίστηκε προς τιμή του Αγίου Γεωργίου και την ίδια ημέρα έγιναν και τα εγκαινία του ναού. Από τότε η μνήμη του Αγίου Γεωργίου εξαπλώθηκε και επικράτησε παντού. Η ημέρα της ανακομιδής των λειψάνων και των εγκαινίων του ναού του

Αγίου Γεωργίου, στις 3 Νοεμβρίου, πέρασε και μέσα στο εορτολόγιο της Εκκλησίας να τιμάται την ίδια ημέρα από όλο τον κόσμο.

Ήταν δε ευλογία αυτή η ημέρα, αφού ο Άγιος Γεώργιος και η μνήμη του θα εορταζόταν στη συνέχεια ανά την οικουμένη. Μεταφέρθηκε παντού η χάρη του ώστε ο κάθε άνθρωπος να επικαλείται τις πρεσβείες του, αλλά παράλληλα να τον έχει ως οδηγό στη ζωή του, βλέποντας την αγία ζωή του Αγίου Γεωργίου, βλέποντας την ομολογία της πίστεώς του και την εγκαρτέρηση του στα μαρτύρια. Διαισθάνεται ακόμα κανείς ότι όταν ο άνθρωπος πιστεύει αληθινά στο Θεό, πόσο ο Θεός μπορεί να τον αναδείξει και πόση χάρη μπορεί να λάβει από τον Θεό.

Οι εορτές της Εκκλησίας μας, οι μνήμες των Αγίων και μαρτύρων της, δεν τοποθετήθηκαν απλά για να θυμόμαστε κάποια ιστορικά γεγονότα ή έστω να τα θαυμάζουμε. Είχαν υπόψη τους οι πατέρες που όριζαν αυτές τις εορτές, ότι ο άνθρωπος ο οποίος βρίσκεται σε αυτό τον κόσμο, καθημερινά έρχεται αντιμέτωπος με πολλούς πειρασμούς στη ζωή του. Πολύ εύκολα ένας ρέπει προς το κακό προς την αμαρτία, είναι δε πολύ δύσκολο και χρειάζεται πολλές προσπάθειες να κρατηθεί μακριά από την αμαρτία και να μείνει κοντά στον Θεό. Σε όλα αυτά πρέπει οι Χριστιανοί να έχουν οδηγούς και στηρίγματα. Και καλύτεροι οδηγοί δεν είναι άλλοι από τους Αγίους μας, που με την χάρη και τις πρεσβείες τους στέκονται πάντοτε δίπλα μας. Η εορτή της μνήμης ενός Αγίου μας υπενθυμίζει τον προσορισμό του καθενός μας και μας ενθαρρύνει να παραμεινουμε πιστοί στον αγώνα μας, αντλώντας αυτή τη δύναμη από το παράδειγμα του Αγίου που εορτάζουμε.

Έτσι και η σημερινή ημέρα αυτό τον σκοπό έχει: Αν είμαστε χλιαροί στην πίστη, να μετανοήσουμε και να στραφούμε κοντά στο Θεό. Αν είμαστε πιστοί και μέσα στην Εκκλησία, να συνεχίσουμε αυτό τον αγώνα μέχρι τέλους όπως ο Άγιος Γεώργιος υπέμεινε τα μαρτύριά του μέχρι τέλους. Να μας δώσει η σημερινή εορτή το πρότυπο του Αγίου Γεωργίου, ενός ανθρώπου που καταφρόνησε τα πάντα, και τη νεότητα του και τα πλούτη, τη δόξα των ανθρώπων, την ίδια του τη ζωή για κάτι ανώτερο στο οποίο πίστευε. Γνωρίζοντας ότι μέσα από μια πορεία μέσα από το μαρτύριο θα ανατείλει μια καινούρια ζωή, δόξας και μακαριότητας μέσα στη βασιλεία του Θεού. Αυτός δε που επιζητεί τον Θεό και αγωνίζεται να μείνει κοντά Του, ποτέ δεν θα εγκαταλειφθεί από το Θεό.

Μας στέλνει ακόμα το μήνυμα ο Άγιος Γεώργιος σήμερα της εγκαρτέρησης στις θλίψεις και στις δοκιμασίες που μας έρχονται. Να θυμόμαστε πόσα υπέφερε ο Άγιος

Γεώργιος με το μαρτύριό του και να παίρνουμε δύναμη, να δεχόμαστε με υπομονή τις όποιες δυσκολίες μας παρουσιάζονται. Η ζωή ενός Χριστιανού είναι γεμάτη εμπόδια, γεμάτη πειρασμούς, θλίψεις, δοκιμασίες που επιτρέπονται από το Θεό για να φανερωθούν οι δικοί του άνθρωποι. Οι θλίψεις και οι δοκιμασίες να γίνουν ακόμα αφορμή ένας Χριστιανός να αναδειχθεί και να καταξιωθεί της αγιότητας. Ο αγώνας μας και η σταθερότητά μας μέχρι τέλους, θα στεφανωθούν από τον Θεό. Ακόμη δε θα αποτελέσουμε παράδειγμα και για τους άλλους, ώστε και άλλοι να οδηγηθούν προς τη Θεοσέβεια.

Η εορτή και μνήμη της σημερινής ημέρας θα πρέπει να μας παρακινήσει να βάλουμε αρχές και προτεραιότητες στη ζωή μας. Η εορτή των εγκαινίων που εορτάζουμε σήμερα, μαζί με την ανακομιδή των ιερών του λειψάνων, να αποτελέσει και για μας ένα εγκαινιασμό της δικής μας ζωής για ένα νέο ξεκίνημα. Καθρεπτιζοντας τον εαυτό μας με τη ζωή και το μαρτύριο του Αγίου Γεωργίου, να προσπαθούμε να τον μιμηθούμε, να αντλούμε δύναμη από αυτόν, αλλά και να τον επικαλούμαστε ως συμπαραστάτη στις δοκιμασίες μας. Ο άνθρωπος που αγωνίζεται να παραμείνει κοντά στον Θεό και στα προστάγματά του, στο τέλος στεφανώνεται από τον Θεό, όπως και ο Άγιος Γεώργιος. Ας γίνει λοιπόν ο Άγιος Γεώργιος φως, που θα καθοδηγεί τη ζωή μας, αλλά και με τις πρεσβείες του, όταν τον επικαλούμαστε, να έρχεται πάντοτε και να στέκεται δίπλα μας.

† Αρχιμανδρίτη Τυχικού

